

KRONIKA

obce B L I Ž N Á.

začínající rokem 1900.
založena v roce 1922.

Tato kniha obsahuje 398 stran.
Její původ dokládá otištěné razítko obce a podpisy obecního zastupitelstva.

Kulaté razítko
obce Bližná
pol.okres Krumlov

Josef Gabriel v.r.
představený obce
Bližná č.9

Franz Köchl v.r.
obecní radní
Bližná č.1

Wenzel Bodisek v.r.
obecní radní
Bližná č.4

Jungbauer Johann v.r.
obecní radní
Bližná č.20

Tato kniha byla dodána firmou **Ed. BAGANDS**, nástupce v Č.Krumlově.
Cena: 57,- Kč

Přeložil a sepsal v roce 1994 Stanislav JAGR.

Na úvod.

Do elektronické podoby jsem přepsal tuto kroniku v roce 2006. Držel jsem se přesně textu přeloženého panem Stanislavem Jagrem. Obrázky, které jsou v textu kroniky jsem naskenoval a opět umístil přesně na stejná místa v knize.

Původní německá kronika, jak je vidno z titulního listu obsahovala celkem 398 stran /v úvodu překladatele je uvedeno 378 stran/.

Kronika přepsaná do českého jazyka p. Jagrem v roce 1994 obsahuje 84 stran.

Kronika přepsaná do této elektronické podoby obsahuje celkem 111 stran.

Ing. František Záhora, kronikář obce Černá v Pošumaví

Úvod překladatele.

Originál této kroniky je psán do knihy německy kurentem a to ručně. Kniha má celkem 378 stran a z toho je 252 stran popsaných.

Kronika končí rokem 1940 bez jakéhokoliv vysvětlení proč nebyla dále vedena.

V kronice je uvedena řada starých rakouských měr a vah, pro informaci uvádím jejich přehled s jejich dnešními hodnotami:

Míry délkové:	1 sáh = 6 stop / střevíců / = 1, 8965 m 1 stopa = 12 palců = 144 čárek = 0, 3161 m
Míry plošné:	1 dráha / lán / = 30 jiter = 16,8 ha 1 jitro = 2 korce = 3 míry = 1 600 čtverečních sáhů = 5 754, 642 m ² 1 čtvereční sáh = 3, 596652 m ²
Míry prostorové:	1 krychlový sáh = 6, 821 m ³ 1 krychlová stopa = 0, 03158 m ³
Míry duté:	1 korec = 93, 3623 l 1 měřice = 61, 486882 l 1 vědro = 40 mázů = 160 žejdléků = 56, 589 l 1 máz = 1, 4147 l 1 žejdlík = 0, 3536 l
Váhy:	1 centýř = 100 liber = 56, 006 kg 1 libra = 32 lotů = 0,56 kg 1 lot = 4 kventlíky = 240 gránů = 17,5 g 1 kventlík = 4, 375 g.

Životopis pisatele kroniky.

Na požádání obecního zastupitelstva v Bližné jsem převzal dne 1.ledna 1922 vedení obecní kroniky.

Narodil jsem se dne 9.června 1901 ve Vídni, kde jsem absolvoval pětiletou obecnou a tříletou měšťanskou školu. Po ukončení školní docházky jsem nastoupil do učení u Siemens a Schuckera v oboru elektromechanik, ve válečných letech 1915 – 1918 jsem dokončil učení a současně jsem vychodil tři třídy odborné pokračovací školy.

Osud chtěl tomu, že jsem se v říjnu 1918 odstěhoval se svými rodiči do Bližné, kde převzali dědictví po mém zemřelém dědečkovi.

Od 2.listopadu 1918 jsem zaměstnán jako elektrikář na Schwarzenberských tuhových závodech v Hůrce.

Bližší vysvětlení k výše uvedenému přestěhování: necht' je mi dovoleno poznamenat, že moji rodiče byli od narození Šumaváci. Můj otec Johann Jungbauer byl synem majitele v Bližné č.5(Feichtl). Moje matka Karolina rozená Bartl, pocházela z Radslavi č.4 (Galli).

Johann Jungbauer v.r., elektrikář a syn hostinského Bližná č.20.

Historický výbor obce se skládá z těchto pánů:

Obecní představený Josef Gabriel, předseda;
zemědělec Alois Watzl, Bližná č.2;
zemědělec Josef Brunner, Radslav č.2 – oba jako přisedící a
kronikář Johann Jungbauer, Bližná č.20.

Úvod :

Následující předhistorická a místní historická data mě dal k dispozici pan Josef Reif, šéfredaktor v Budějovicích za spolupráce pana Antona Schacherleho, stejně tak z Budějovic, data z let 1900 – 1920 mě dal pan Josef Wolfschläger, kronikář v Dolní Vltavici a to příkladným způsobem.

P ř e d h i s t o r i e :

Před tisíciletími, poté co skončila doba ledová, byl v Severním lese, jako ho později nazývali Římané, jenom les a voda. V důsledku jedinečných geologických poměrů vznikla četná horská jezera, z nichž se ještě některá dochovala, z nichž ale největší, Vltavské jezero, již dávno patří minulosti. Šumavské prajezero, jak bývá obvykle nazýváno, se rozkládalo od Horní Vltavice až po Čertovu stěnu, v šířce 18 km v nejširším místě – mezi masívem Smrčiny u Zvonkové a Křížovým vrchem u Světlíku – četné vrcholy hor, které vyčnívaly jako ostrovy, volně, pod 804 m vysokým Lískovcem u Bližné a 816 m vysokým kopcem za Pláničkou. Když voda, ovlivněná průlomem u Loučovic, otekla, vyrostl na rozbahněné půdě les na kopcích a výšinách, takže Šumava, jak tento les nazývali již staří národové, Řekové a Římané, se stal strašnou divočinou.

Z l a t á s t e z k a :

Později, tu a tam, jak v Čechách, tak i v Bavorsku, vznikala města a vesnice, byly zakládány přes lesní pohoří dopravní cesty, z nichž nejvýznamnější byla Zlatá stezka, která spojovala Pasov s Prachaticemi a Budějovicemi. Současně bylo zřízeno spojení mezi Lincem a Pasovem na straně jedné a Krumlovem a Budějovicemi na straně druhé, které vedlo přes Dolní Vltavici, Černou, Mokrou, Záhlini a Hořice. Podél dopravních cest stáli strážníci, kteří dostali k dispozici obydlí a pozemek, který si vyklučili a tak lze tyto považovat za první osídlenec. Některé tyto osídlené samoty, které měly většinou česká jména, byly opět opuštěny, aby byly později opět rozšířeny a obhospodařovány, ale tentokrát německými osídlenci, tak jak se to stalo v Bližné, Černé, Slavkovicích atd. Vlastní, široce provedené osídlení ve 13. století bylo provedeno výlučně německými kolonisty, takže naši předkové byli skoro všichni Němci.

O b e c B l i ž n á :

Nejstarší panstva, když odhlédneme od svrchovanosti českých králů a některých českých klášterů, kteří žádnou zvláštní kolonizaci neprováděli, která připadá v úvahu pro jižní Čechy, jsou Vítkovci, z nichž Rožmberkové, německý rod, který přišel z Mlýnské čtvrti (Horní Rakousko – p.p.) a bavorští zemští šlechtici z Blankenberku – Schönherink se stali praotci. Jim podléhala kolonizace jižních Čech, kde tehdy existoval pouze královský korunní hrad „Boletice“. Vítkovci měli nejprve 23 pevných hradů a založili klášter Vyšší Brod, načež byla zahájena kolonizační činnost, byly zřizovány vesnice a města.

Rozhodující vliv na historii území obce Bližná měl ale Hirzo z Klingenberku, pocházející z Porýní, královský purkrabí a kuchařský mistr, který obdržel za svoje zásluhy menší, jižní část královského korunního statku Boletice do léna a zde provedl kolonizaci. On, který z pověření krále Otakara založil město Budějovice (v roce 1265), založil na statku Mokrá – tak se jeho léno nazývalo – vesnici Dolní Vltavici, tehdejší „Hirzov“ a zdá se, že měl také vliv na zřízení a vývoj obcí patřících ke statku Mokrá – Dolní Vltavice. Hirzův syn, stejného jména, zvaný z Klingenberku, odkázal svůj majetek, protože byl bezdětný, klášteru Zlatá Koruna, jednotlivá osídlení jako Bližná a Mladoňov nechal pravděpodobně zpustnout a a teprve později přivedl opět k rozkvětu a vážnosti.

Bližná není od roku 1268, kdy měla české jméno „Nablizmerch“ až do roku 1445 uváděna, přestože v letech 1284, 1348, a 1384 byly vystaveny listiny, týkající se statku Mokrá. Teprve v roce 1445 se opět objevuje pod česko-německým dvojitým označením: „Blyzny – Ekkartslag“. Radslav vstupuje do dějin teprve rokem 1445. Ještě mladšího data je, dnes k obci Bližná patřící, poplužní dvůr Jestřábí, který není ještě zakreslen na Müllerově mapě z roku 1720, tedy byl založen teprve později.

Pohled na vesnici Blížná z období kolem roku 1922.

Vesnice Radslav (Ratschlag) kolem roku 1922.

N e j s t a r š í z p r á v y o v e s n i c i B l i ž n á .

Jednu, i když také jenom nepatrnou informaci o vývoji na půdě pralesa založených vesnic, nám poskytují *u r b á ř e*, seznamy poddanských dávek, které byly tehdy vedeny na panstvích a jsou ještě stále uloženy v jejich archívech, v tomto případě v Krumlově. Jsou psány buď v latinském nebo českém jazyce, vzácněji v německé řeči; seznamy obsahují jména usedlých v domech a jejich dodávky v naturáliích a práci pro vrchnost. Můžeme tedy z těchto listin vyčíst, kdo tito usedlí byli, jak dlouho na usedlostech hospodařili a jaké měli povinnosti a práva. Zvláštní události, ačkoliv tyto bývali výjimkou, jsou vzácně zapisovány, proto je psaní historie ve vztahu k dotčeným místům také velmi těžké.

Jméno místa Eggetschlag (Bližná) je odvozeno od německého osobního jména Eggert, Eckart nebo Ekkerhart s přídavkem Schlag (= lesnický paseka –p.p.), což znamená paseka nebo klučení Ekkerharda. Českým jménem „Nablizmercha“ (pravděpodobně přepsáno na „Nabližnich“ a vytvořené z podstatného jména „Blizeň“ = v sousedství nebo na sousedních pozemcích) byla, jak sděluje historický badatel Klimesch, označena pouze polnost, na které mezi rokem 1268 a 1284 byla založena vesnice. Způsob psaní jména místa prodělal mnoho změn.

Zaznamenání hodné jsou následující:

1268	-	Nablizmerch
1483	-	Bližná
1505	-	Bližná – Ekkartschlag
1562	-	Eckhetslog
1720	-	Eketschlag.

V urbáři z roku 1445 je Bližná v rychtě Mokrý pouze krátce uvedena, jak následuje:
„Blyzny – Ekkerchlag pro uno terminocens.2 Get pro deas cens.10 Lan.Berna ibid pom.ad plana 1 Sch.2 G.dto1/2 Sch.4 G.2 D.“

Což znamená: k termínu (Jiří a Havel) po 2 groších a jsou zdaněny 2 lány. Daň do Horní Planě činí 1 kopy, 4 groše a 1/2 kopy, 4 groše, 2 denáry. Celý majetek místa obnášel 10 lánů. Jeden lán bylo 30 jiter.

Jedna listina (psaná česky), z 26.prosince 1562 nás zpravuje o stavu odúmrť (právo připadnutí majetku vrchnosti po úmrtí usedlého) v rychtě Dolní Vltavice: „Vltavští mají právo (to znamená, že odúmrť bylo zrušeno) jenom pro Radslav a Bližnou, které přísluší k této rychtě, prosit, je při prvním případě ponechat (odúmrť nezrušit). Czellinger (Zuinger – ještě dnes domovní jméno) v Bližné, má na svém domě právo (je odúmrť zrušeno).

Ostatní usedlí se raději „práva“ zřekli, poté co s nimi bylo spojeno vysoké peněžité zatížení.

V urbáři z roku 1595 jsou v rychtě Dolní Vltavice uvedeny:

Blizna – Egetsslog: Feychtl (ještě dnes domovní jméno); Michel Mynich (Mini ještě dnes domovní jméno); Fenczl; Wondra; Urban Matl (Machtl ještě dnes domovní jméno); Lidl; Ambroz; Feytl Zemlar (= Säumer / = soumar – p.p./ ještě dnes domovní jméno; Partl; Zymandl. To bylo tedy tehdy až do novější doby deset usedlých. V seznamech robot a v seznamech o dodávkách vajec a kuřat nebyla Bližná uvedena.

5.Girk Pavl (tj.Jörg Paul) Georg v roce 1633 (později se nazýval Waczl); Mathias Waczl v roce 1654; Thomas Waczl v roce 1677; Mathias Waczl v roce 1703.

/ Dům č.5 /

6.Mychal v roce 1624; Andre v roce 1641 (od roku 1664 se jmenoval Minich) Bartl; Daniel Waczl v roce 1664; Caspar Minich v roce 1682.

/ Dům č.7 /

7.Steffl v roce 1624; Jakob v roce 1655; Mathias Bayr v roce 1689.

/ Dům č.6 /

8.Faytl, také Vaitl v roce 1624; v roce 1667 se přizemil Josef Muggerauer z Černé.

/ Dům č.10 /

9.Ernst Minczr v roce 1624; Martin v roce 1626; Mathias v roce 1662; Veith Sembler se oženil v roce 1678 s vdovou; Matthiad Lepschy v roce 1680.

/ Dům č.1 /

10.Martin v roce 1624; Voisl v roce 1651 (od roku 1669 se jmenoval Vaitl Studener); Johann Studener v roce 1689.

/ Dům č.5 /

11. Ruprecht Walter v roce 1624; Waczl v roce 1627; Mathes Haglmüller v roce 1654; Matthias Perfaller v roce 1676.

12. Lukas Dolczer v roce 1624; Martin Dolczer v roce 1656.

/ Uvedení pod č.11 a 12 v pořadí jsou obecní pastýři./

„Wes Rottslog ma prawo“ :

1.Wondra / tj.Andreas / v roce 1624; Khilian v roce 1652 (později se jmenoval Khillmo Studener); Veith Waczl z Bližné, Mathias Bartl v roce 1679.

/ Dům č. 9 /

2.Symandl v roce 1624 (později se jmenoval Sigmundt); Simon Sarauer v roce 1650; Sigismund Waczl v roce 1651; Andreas Waczl v roce 1702.

/ Dům č.10 /

3.Martin v roce 1624 (v roce 1627 se jmenoval Martin Preitschopf); Petter Preitschopf v roce 1695; Andreas Perfaller v roce 1699.

/ Dům č. 11 /

4.Partl (tj. Bartholomäus) v roce 1624; Karl Rottschlogerer v roce 1641; Daniel Greipl v roce 1651; Georg v roce 1655 (později se jmenoval Rotpawer, Rottpaur); Matthias Greipel v roce 1665 (jmenoval se také Kreipel); Elias Mayer v roce 1691.

/ Dům č. 12 /

5. Kaspar v roce 1624 (v roce 1651 se jmenoval Kaspar Preitschopf); Ambrosch v roce 1654; Urban Köcherl.

/ Dům č.1 /

6.Partl v roce 1624; Jakob Rottschläger v roce 1658; Anthony Olschpaur v roce 1672; Michl Watzl v roce 1696.

/ Dům č. 2 /

7. Feytl v roce 1624; Fausl v roce 1669 (později se jmenoval Bayer); Matthias Bayer v roce 1692; Josef Beringer v roce 1701.

/ Dům č. 5 /

8. Matyass (chalupník) v roce 1624; Michael Sarawer v roce 1654; Georg Rottschläger v roce 1690.

/ Dům č.6 /

9.Simon Springer, nově postaveno (bez udání letopočtu, nástupce Simon Woss.

/ Dům č.4 /

Za následující registr voličů děkuji panu Johannovi Keferovi, rolníkovi v Bližné č.10, který mě tento laskavě dal k dispozici k obohacení kroniky. Je mu za to na tomto místě ještě jednou co nejlépe poděkovat.

R e g i s t r v o l i č ů

Z obecní rychty a vesnice Bližná a Radslav, krumlovské panství, budějovický kraj.

OBEC BLIŽNÁ :

Dům č. 1.	Faschingbauer Johann	majitel	stáří 54 let
2.	patří k č.4.		
3.	Breitschopf Josef	majitel	stáří 48 let
4.	Watzl Mathias	majitel	stáří 84 let
5.	Jungbauer Mathias	majitel	stáří 32 let
6.	Peyer Josef	majitel	stáří 40 let
7.	Hauner Mathias	majitel	stáří 45 let
8.	Brunner Mathias	majitel	stáří 73 let
9.	Fink Franz	majitel	stáří 68 let
10.	Kefer Josef	majitel	stáří 30 let
11.	obecní pastýři		
12.			

OBEC RADSLAV :

Dům č. 1.	Köchl Simon	majitel	stáří 64 let
2.	Zach Ignaz	majitel	stáří 30 let
3.	obecní pastýř		
4.	Kefer Mathias	domkář	stáří 26 let
5.	Zierlinger Jakob	majitel	stáří 62 let
6.	Müller Franz	domkář	stáří 42 let
7.	patří k č.4		
8.	obecní dům		
9.	Bartl Josef	majitel	stáří 46 let
10.	Watzl Franz	majitel	stáří 30 let
11.	Wenzl Wenzl	majitel	stáří 40 let
12.	Nodes Josef	majitel	stáří 42 let

Obecní rychta Bližná dne 9.června 1848 (bez podpisu)

Že ti, v tomto seznamu voličů zapsané voliči, kromě toho, že jsou starší 25 let, se tímto potvrzuje.

Dolní Vltavice dne 9.června 1848.

Kamisch, farář

Že každý, v předloženém seznamu voličů uvedený daňový poplatník, který do zahájení registrace voličů, právě splatné daně vyrovnal se tímto potvrzuje.

Vrchnostenský krumlovský daňový úřad dne 10.června 1848.

Alois Pfeffer, výběrčí daní.

Stejně tak se potvrzuje, že žádný oprávněný volič na seznamu ve své nevině není právoplatně odsouzený úplatkář a také žádný není pod kuratelou (opatrovnictvím- p.p.) nebo v podezření.

Dominikální soud panství Krumlov dne 10.června 1848

Úřední pečet'.

Podpis nečitelný, justiciár.

D O M O V N Í J M É N A.

V Bližné - existovala okolo roku 1926 následující domovní jména:

Dům č. 1.	Altrichter	(= starý, bývalý rychtář – p.p.)
2.	Börhäusl	(Paurův výměnkářský domek)
3.	Säumer	(= soumar – p.p.)
4.	Pali	
5.	Feichtl	
6.	Zuinger	
7.	Mini	
8.	Frert (Erharden)	
9.	Miesaurer	
10.	Machtl	

V místě se nacházejí malodomkáři, kteří měli následující domovní jména:

Dům č.11.	Wagner	(kolář – p.p.)
12.	Hirter	(pastýř- p.p.)
13.	Schmied	(kovář-p.p.)
18.	Frenthäusl	(Frentův výměnkářský domek-p.p.)
19.	Miesauerhaarstube	(Mísauerova tírna lnu-p.p.)
20.	Wirt	(hostinský-p.p.)
21.	Hanauer	
22.	Hirter	
23.	Wick nebo Schmied	(kovář-p.p.)

V Radslavi - existovala okolo roku 1926 následující domovní jména:

Dům č. 1.	Urber	
2.	Maxl	
3.	Hirter / obecní domek /	(pastýř-p.p.)
4.	Galli	
5.	Boir	
6.	Schuster	(švec-p.p.)
7.	Schneider	(krejčí-p.p.)
8.	Hirter	
9.	Waldherrn	(páni lesa-p.p.)
10.	Fillip	
11.	Peterandre	
12.	Lias	
13.	Hopfinger.	

K obci patří poplužní dvůr, který měl jméno Jestřábský dvůr. K tomuto patřil ještě domek na mláčení obilí. Také se zde nachází Berghäusl (domek na vršku –p.p.) a poněkud dál vzdálený Schneiderhäusl (domek krejčího –p.p.) / Schneidernanei = asi krejčovská Nána- p.p.)

J M É N A P O L N O S T Í.

V Bližné:

P o l e: Fini, Mitter a Aussilüss (= konečná, střední a vnější vylosovaná –p.p.); Hoflüss (dvorní vylosovaná –p.p.); Falüss, Osttocklüss, Berglüss (= vylosovaná na kopci –p.p.); Wuldalüss (= vylosovaná na Vltavě –p.p.); Radllüss, Schmallandln (= úzká země –p.p.); Wuldalandln (= země u Vltavy – p.p.) a Fandöpl.

L o u k y: Fischbad (= rybí lázeň –p.p.); Goawiesen, Groammatwiesen (= otavní louky –p.p.); Landlwiesen (= zemní louky –p.p.); Fini, Mitter a Aussiwiesen (= konečné, střední a vnější louky –p.p.); Gänskragen (= husí límec –p.p.); Hofwiesen (= dvorní louky – p.p.); Abstockwiesen, Fawiesen, Bergwiesen (= louky na kopci –p.p.); Olschwiesen (= olšovské louky –p.p.); Langwiesen (= dlouhé louky –p.p.); Föhrawiesen (= sosnové louky – p.p.); Wüchtein a Glasauwiesen (= louky na skelném luhu –p.p.).

L e s y: Kühteil (= kraví díl –p.p.); Ochsentheil (= volský díl –p.p.); Brentet, Kleinteile (= malé díly –p.p.); Zehnteile (= desáté díly –p.p.); Berg (= vrch –p.p.); Foigstass, Fünfteile (= páté díly –p.p.) a Gföhret.

P a s t v i n y: kraví a Volská pastvina / viz str.82/.

V Radsłavi:

P o l e: Kranet, Haarstubenfeld (= pole u tírny lnu –p.p.); Bühl (= vršek –p.p.); Sandacker (= písečné role –p.p.); Landei, Horní a Dolní les, Aufelder (= lužní pole –p.p.); Mühlacker (= mlýnské role –p.p.); Mitteraufeld (= střední lužní pole –p.p.); Draussriges Aufeld (= vnější lužní pole –p.p.).

L o u k y: Breindlwiesen, Stadlwiesen (= stodolní louky – p.p.); Erlenwiesen (= olšové louky –p.p.); Bronhard, Gottsnam (= božího jména –p.p.); Langteile (= dlouhé díly –p.p.); Auwiesen (= lužní louky –p.p.); Grummetwiesen (= otavní louky –p.p.); Reit, Würcht a Lillerin. Gstöckat.

L e s y: Gschwendt, Biehl, Faweg, Griesau, Gfiachtel.

Dvůr Jestřábí:

Pole a louky nemají žádné zvláštní označení.

V ý mě r a p o z e m k o v é p l o c h y:

Katastrální obec Bližná má výměru pozemkové plochy : 919,18 ha.

K tomuto úseku bych chtěl poznamenat, že v obci Bližná není na polích žádná plevel. Na rozdíl od jejího blízkého a vzdálenějšího okolí, kde se tomuto pleveli přes veškerá protipatření daří nadmíru.

Pokud jde o výnosy pozemků, lze je i přes drsné poměry polohy označit za odpovídající těmto poměrům, pokud by v některých letech nezpůsobily velké škody na polích a polních plodinách v některých letech mrazy / jinovatka a námraza /.

B Ě Ž N É Z Á P I S Y.

(o událostech před rokem 1900 viz str.93)

R o k 1 9 0 0

V roce 1900 byl vybudován nový hřbitov na polní parcele, koupené od Margarety Müller z Dolní Vltavice č.5 a ještě v tomto roce byl vysvěcen.

Jako první byla na hřbitově pohřbena zesnulá 23 letá Marie Pöschl z Dolní Vltavice č.7.

Zima 1899 / 1900 byla velice tuhá a vytrvalá.

Dne 3.června večer se přihnalo velké krupobití, které způsobilo velké škody ve vesnicích Račín, Pestrice, Horní a Dolní Borková, Radslav a Bližná.

Jaro tohoto roku bylo až do sv.Jana studené a mokré.Od tohoto dne bylo horko a sucho po celé léto až do poloviny října tak, že v některých domcích měli nedostatek vody.

Později zaseté ozimé žito nemohlo v důsledku trvajícího sucha vzejít.Stav vody ve Vltavě byl tak nízký, že kluci mohli přecházet s vyhrnutými kalhotami.Sena bylo v tomto roce hodně, otavy již méně.Žně byly požehnané.

R o k 1 9 0 1

Léto bylo velice suché, ale poměrně úrodné.Zima byla mírná, ale byly strašné sněhové chumelenice.

R o k 1 9 0 2

Jaro bylo až do konce května velice studené.Pro chladna nemohlo nic růst, takže nastal pro zemědělce veliký nedostatek krmiv.

Od 10.září byla zavedena jízda pošty z Černé – Hůrky (železniční stanice) přes Černou – Bližnou – Dolní Vltavici do Aigenu.

Sklizeň brambor byla v tomto roce u nás velice malá, takže někteří majitelé museli svou potřebu krýt nákupem.

O vánocích došlo v důsledku vytrvalých dešťů k velké vodě.

R o k 1 9 0 3

Zima 1902 / 1903 byla velice mírná, téměř bez sněhu.Dřevo a rašelina musely být dopravovány na povotech.Ve druhé polovině května a v první polovině června nastala velká sucha.

Na místo starých, vadných věžních hodin na našem farním kostele, zakoupil P.Franz Moravus v Brně a nechal namontovat nové, které stály 1 000 Korun.Obnos byl opatřen sbírkami.

R o k 1 9 0 4

Dne 15.července přešla přes naši krajinu silná bouřka.V Dolní Borkové uhořel blesk u „Maurera“ a zapálil.

R o k 1905

Zima 1904 / 05 byla nepříznivá. Do konce prosince nebyl žádný sníh. Od ledna většinou bouřilo, takže odvoz dřeva a rašeliny na vozech byl velmi obtížný.

Dne 5. dubna v ½ 1 hod. ráno vypukl v Bližné v domě č. 6 oheň, jímž se zahalila v krátké době celá obec do plamenů a kouře. Zatímco se obyvatelstvo, vzbuzené poplachem na zvon, snažilo lokalizovat požár v č. 6, vznikl v domě č. 5 oheň ve stodole, čímž také tento objekt vzplál zevnitř jasným plamenem. Právě v této době se zvedl vítr, který rozvál oheň na ostatní hospodářské a obytné budovy v Bližné a tak se odehrálo o této noci drama, které nemá v dějinách obce sotva obdoby.

Okolní hasičské sbory se na záchranných pracích podílely vynikajícím způsobem. Jejich práce byla ale velice ztížena dílem pro nedostatek vody, dílem pro plameny a mračna kouře a poletující ohnivé chomáče a neprůchodným středem obce.

Sousední obce se podílely podstatným způsobem na obnově obce. Škoda byla odhadnuta na 150 000 Korun. Jako příčina vzniku požáru bylo udáno žhářství.

Na věčnou paměť a odvrácení podobného neštěstí, upsala místní obec Bližná každoročně ve výroční den požáru sloužit mši svatou ke cti sv. Floriana.

Alois Watzl, zemědělec v Bližné č. 2 postavil v tomto roce lapač jisker.

R o k 1906

Dne 31. ledna podlehl pan farář Klimeš během mše svaté mrtvici. Byl slavnostně pohřben dne 3. února.

Po celé jaro byla voda Vltavy vystouplá ze břehů a zaplavila louky, čímž shnilo mnoho sena.

V květnu, červnu a částečně v červenci bylo hodně, dílem silných bouřek, stejně tak četných požárů v okolí po úderech blesku.

Dne 4. července vypukla nad Dolní Vltavicí strašná bouřka spojená s krupobitím, která zničila veškerou úrodu. Kroupy ležely ještě druhý den na hromadách.

Dne 20. července byl bývalý kaplan z Krumlova, velebný pán P. Wenzel Klimes, jmenován farářem v Dolní Vltavici. Tentýž slavil dne 4. září svůj slavnostní nástup a dne 14. října byl instalován panem vikářem Höfferlem.

Podzim pro zemědělství byl velice nepříznivý, protože v důsledku vytrvalých dešťů shnilo mnoho otav a jetele. Také tím utrpěly ozimy.

R o k 1907

Zima 1906 / 07 byla nepříjemně dlouhá a bohatá na sníh. Po Novém roce začalo sněžit a bouřit, že si starší lidé takové počasí nemohli upamatovat.

V květnu 1907 byla první volba do říšské rady na základě nového volebního zákona.

Knížecí schwarzenberské ředitelství dolů zřídilo na parcele č. 205 v Bližné šachtu a důlní vody odvedlo do Kornbachu. Kvůli tomuto odvedení vody do jmenovaného potoka, došlo mezi důlním ředitelstvím a majiteli pozemků z Bližné, Radslavi a Dolní Vltavice k častým neúspěšným jednáním, které byly uzavřeny dne 11. září 1908 na novém jednání.

Podzim byl mimořádně krásný. Ještě v listopadu bylo často naměřeno 30°C, což se zdá pro naše klima téměř neuvěřitelné.

R o k 1 9 0 8

Zima 1907 / 08 netrvala dlouho, nastalo brzo krásné, teplé jaro. Do června byla veškerá vegetace bujná, kterou ale letní sucha velice poškodila.

Pan nadučitel Franz Mathe nastoupil s koncem školního roku 1907 / 08 na trvalý odpočinek. Na jeho místo nastoupil dne 1. září pan Franz Skopek, dosavadní vedoucí školy v Bednářích u Hořic.

R o k 1 9 0 9

Od 30. ledna do 6. února panovala tak silná sněhová bouře, která naši krajinu pokryla metrovou vrstvou sněhu a pošta nemohla po několik dní jezdit.

Dne 13. května vypukl v Račíně, v domě Johanna Zacha / Fos / oheň, jemuž padla za oběť celá vesnice s výjimkou školy a hostince. Škoda byla odhadnuta na 85 000 Korun a byla pokryta pojistnou částkou ve výši 35 000 Korun.

Dne 12. listopadu řádila tak silná sněhová bouře, že poškodila mnoho střech.

R o k 1 9 1 0

Povolením c. a k. zemské školní rady byla vesnice Bližná přidělena návštěvou školy z Dolní Vltavice do Černé. Podaná odvolání na c. a k. ministerstvo výuky a c. a k. správní soudní dvůr byla bezvýsledná. Počátkem školního roku 1911 – 12 začaly děti navštěvovat školu v Černé.

R o k 1 9 1 1

Celý rok se vyznačoval mimořádně krásným počasím, proto mohly být žně velmi brzo ukončeny a úroda svezena.

Dne 7. září vypukl v Kyselově, v domě Josefa Friedla / Mothias / oheň, který byl bouří rozesen během krátké doby na 8 selských dvorů a 2 pastýřské domky a padla mu za oběť celá úroda, stroje, nářadí a dobytek. Fům Wenzela Grilla / Altrichter / zůstal sám tohoto neštěstí ušetřen.

R o k 1 9 1 2

Počasí nebylo na jaře špatné, v létě se změnilo, ale tak, že většinou stále přšelo.

R o k 1 9 1 3

V noci z 5. na 6. červen byla Bližná znovu postižena požárem. Během silné bouře uhodil blesk do domu Aloise Gabriela č. 9 a tento zapálil. Z hlubokého spánku probuzení obyvatelé se snažili oheň lokalizovat, nemohli ale přes veškerou snahu zabránit přeskocení ohně na hospodářské budovy Josefa Brunnera č. 8, který stejně tak jako první dům úplně vyhořel. Bouře, která řádila o této noci, způsobila velké škody na mnoha střechách.

R o k 1 9 1 4

Dne 1.dubna přišel pan Vincenc Schöps z Rudolfova jako nadučitel do Dolní Vltavice. Pan Franz Skopek do Rudolfova odešel.

Dne 28.června byli náš následník trůnu arcivévoda Franz Ferdinand a jeho manželka vévodkyně von Hohenberg zastřeleni srbským studentem Principem v Sarajevu. Mrtví byli pohřbeni do rodinné hrobky v Artstetten v Dolním Rakousku.

Protože srbská vláda na jí podané ultimátum odpověděla neúplně a nedostatečně, vyhlásil Jeho Majestát císař a král Franz Josef I. dne 28.července Srbsku válku.

Toto vyhlášení války následovaly i další: Německo Rusku dne 3.srpna, Francii dne 4. srpna, Belgii dne 5. srpna, Anglii dne 5.srpna. K tomu se připojila většina evropských, asijských, afrických a amerických států a Austrálie.

Stály tedy Německo, Rakousko, Bulharsko a Turecko skoro proti celému světu. Událost, která je ve světové historii ojedinělá a na současnou generaci měla podstatný vliv.

Naštěstí se světová válka neodehrávala v naší vlasti, nýbrž v dalekých krajích. Statečným hrdinům, patřícím k vojskům Rakouska a Německa, máme co děkovat, že naše domácí půda byla ušetřena zloby ničení nepřítelskými násilníky. I když se v zázemí objevily zlé zjevy nouze a zklamání a zdálo se, že ohrozí národ v jeho existenci, tak vědomí, že nepřítel je ve vzdálené dálce, dalo lehce překonat všechny těžkosti způsobu racionalizovaného života a lístkového systému.

V á l e č n é o b ě t i n a š í o b c e pocházejí z následujících rodin:

B l a h a Josef (dříve Jestřábí č.17), nyní syn obyvatele z Bližné č.6

B r u n n e r Josef, syn zemědělce z Radslavi č.2

H a b l e Johann, syn obyvatele z Radslavi č.4

H a f n e r Johann, syn zemědělce z Radslavi č.12

H a m b e r g e r Johann, syn obyvatele z Bližné č.3

H i r s c h Rudolf, syn obyvatele z Bližné č.1

K e f e r Josef, syn zemědělce z Bližné č.10

K e r l Johann, syn horníka z Jestřábí č.17

K ö c h l Adolf, syn zemědělce z Radslavi č.1

M a y e r h o f e r Franz, syn obyvatele z Bližné č.6

P r o s c h k o Rudolf, syn horníka z Jestřábí č.17

S p i t z l Ludwig, syn zemědělce z Radslavi č.9

T a u s c h Josef, dělník, obyvatel Bližné č.7

W a t z l Alois, syn zemědělce v Bližné č.2

W a t z l Franz, horník v Bližné č.13

W a t z l Josef, zemědělec z Radslavi č.10

W i n k l e r Josef, syn domkáře z Radslavi č.7

Ti, co se vrátili domů jsou napsáni dále pod bodem ...*DOMŮ SE NAVRÁTIVŠÍ*.....

Padlí z Jestřábí jsou napsáni na pomníku padlých v Černé, ostatní na pomníku padlých v Dolní Vltavici. Pro nedostatek místa na tabulích ostatních obcí, je na tabuli „Bližná“ napsáno o 4 padlé víc.

R o k 1915

Dne 10.května zemřel po delší nemoci pan Felix Pilapl, učitel v Dolní Vltavici. Všichni, kteří znali tohoto boдрého německého muže, mu zachovají trvalou vzpomínku.

Dne 20.prosince zemřel pan Franz Mugrauer, starosta v Dolní Vltavici. Vykonával tento úřad právě 18 let a byl velice oblíbený.

R o k 1916

Dne 5.července vznikl úderem blesku požár v domě č.26 v Dolní Vltavici, při kterém lehl skoro celý městys popelem.Škoda byla v důsledku válečné doby dvojnásob citelná.Na hašení se podílely sbory z Dolní Vltavice, Černé, Kladenského Rovného a Horní Plané.

Dne 25.listopadu byl z pověření vojenské správy rekvírovány dva kostelní zvony jednotkou vojáků.

Dne 21.listopadu zemřel ve Vídni císař Franz Josef I. po 68 letém panování.Následník trůnu arcivévoda Karl Franz Josef převzal vládu v těžké válečné době.

Dne 1.prosince byl přeložen do Černic pan farář Klimes.Administrátorem byl jmenován pan kaplan A.Haipe.

Dne 7.října vznikl oheň úletem jisker od parní mlátičky v domě č.6 v Bližné.Živen silným větrem zachvátil oheň rychle své okolí a v krátkém čase lehly hospodářské budovy popelem.Naštěstí se oheň omezil na tyto objekty, takže zbytek obce zůstal nepoškozen.Mlátička a jeden dřevěný vůz padly za obětí plamenům.

R o k 1917

Dne 3.března byl jmenován farářem v Dolní Vltavici pan Engelbert Schwarzbauer. Léto roku 1917 bylo velice suché, na jaře byly vykopány sedlákům na polích brambory, protože všude panoval nedostatek potravin a v roce 1916 již byl pocíťován hlad. Výsledek letošní sklizně se může označit jako dobrý.

R o k 1918

Zima 1917 / 18 byla mírná a nebyly zaznamenány ani mrazy, ani silné srážky. V tomto roce byly zabaveny vojskem bleskosvody a svodné dráty od bleskosvodů a nahrazeny železem v celé obci.

Koncem května panoval silný mráz.Žně přinesly sporý výnos.Vltava vystoupila ze břehů v prvních červencových dnech a odplavila pryč hodně sena.

Všeobecné zhroucení front a tím také konec války vedl množství domů se navracejících vojáků přes naši obec.Přicházeli od Aigenu neuspořádaně, jejich návrat domů se podobal spíše úprku.Úplně vyčerpaní a zchátralí chvátili domů.Byly mezi nimi zastoupeny všechny národnosti, které proudily zpět ze všech válečných polí.Obyvatelé obce se k vracejícím se vojákům, přes všeobecně panující bídu, chovali milosrdně.

V listopadu zachvátila naši obec chřipka, která si vyžádala 8 mrtvých.Jen den 26.listopadu vykonal duchovní 7 zaopatření.

DOMŮ SE NAVRÁTIVŠÍ ZE SVĚTOVÉ VÁLKY
z obce Bližné:

Bodisch Alois	Hirsch Josef	Pöschl Franz
Bodisch Franz	Hopfinger Johann	Proschko Anton
Christl Wenzl	Hopfinger Wilhelm	Proschko Johann
Feirer Franz 1.	Jungbauer Johann 1.	Riepl Mathias
Feirer Franz 2.	Jungbauer Johann 2.	Springer Johann
Gabriel Alois	Jungbauer Josef	Spitzl Johann

Hable Johann	Kapellner Josef	Spitzl Adolf
Hable Franz	Kefer Franz	Wick Josef
Hable Konrad	Kefer Johann	Wick Winzenz
Hafner Adolf	Köchl Franz	Wick Wenzl
Hafner Rudolf	Mayerhofer Mathias	Winkler Franz
Hanauer Johann	Mayerhofer Wenzl	Zierlinger Franz
Hanauer Wenzl	Node Karl	

R o k 1 9 1 9

Dne 12.ledna slavili účastníci války z naší farnosti návrat domů slavnou mší svatou. Večer se konal v sále pana Mugrauera v Dolní Vltavici taneční věneček.

Dne 22.ledna se konala smuteční mše svatá se slavným requiem za padlé vojáky z farnosti.

Dne 5.února přišlo do Dolní Vltavice 12 českých četníků k zajištění klidu a pořádku, byli ale dne 25.února vystřídáni 60 muži vojska. Vojenská jednotka byla opět dne 2.července vystřídána 4 úředníky finanční stráže, kteří tohoto dne převzali službu na hranici.

Dne 3.března bylo provedeno v Horní Plané úřední kolkování bankovek. Polovina bankovek byla zadržena.

V měsíci červnu se konaly první volby do obecního zastupitelstva podle československého volebního práva, podle něhož každý, ať muž nebo žena, byli oprávněni volit. Protože se v naší obci strany dohodly, volby odpadly. Svaz zemědělců postavil 7 a sociální demokraté 5 mandátů. Jako obecní představený byl zvolen pan Josef Brunner z Radslavi č.2.

Rok 1919 byl následkem četných mrazů méně úrodný, přesto byli zemědělci stále trvajícimi rekvizicemi obilí tvrdě postihováni. Také byla prováděna častější zatčení pro nedovolený přechod hranic.

R o k 1 9 2 0

Dne 10.ledna vyhořel v Dolní Borkové hostinec Josefa Studenera. Oheň vznikl z neopatrnosti.

Ve dnech 11. až 15. ledna vystoupila Vltava v důsledku tání sněhu a trvalých dešťů ze břehu a způsobila záplavovou katastrofu jaké nebylo pamětníka. Obyvatelé dolní části obce v Dolní Vltavici museli opustit své domovy včetně živého inventáře. Domek Karla Bayera /Wasser Karl/, ležící na břehu Vltavy, byl s jeho obyvateli nápirem vody v noci tak překvapen, že jeho obyvatelé nemohli uprchnout. Tito museli až do 15.ledna hledět smrti do očí, až byli v tento den zachráněni 20 muži ženijní jednotky, která sem byla poslána na telegrafickou žádost vojenským velitelstvím v Budějovicích. Sotva se dostali poslední z nich do bezpečí, zřítíl se domek, který byl podemletý vodou a byl poškozený plovoucími kmeny stromů.

V tomto měsíci byla zatopena vodou hlavní šachta a šachta Prince Johanna na schwarzenberských tuhových závodech v Černé po dlouhých sporech mezi vedením závodu a dělnictvem.

Dne 28.října vyhořel domek Franze Watzla v Dolní Vltavici. Oheň vznikl z neopatrnosti dětí.

V této době zřídily obce Černá a Dolní Vltavice svá zařízení na výrobu elektrického světla, která ale často fungovala mizerně.

Dne 30.prosince byly dodány pro náš farní kostel zvonoliteckou firmou Perner v Budějovicích 2 zvony o váze 24 kg a 11 kg, za cenu 2 028 Kč a 1 048 Kč. Tyto dva zvony byly použity jako pozdvihovací zvon a umíráček jako náhrada za dodané v „železné době 1914 – 1918“.

V á l e č n é p ů j č k y, které bývalá rakousko- uherská monarchie přijala od svých více či méně movitých občanů, ztratily úplně svoji hodnotu převratem a státoprávními změnami.

Postupně bylo po celé válečné období složeno 8 půjček. Mnohé rodiny upsaly své veškeré hotové peníze, mnohé daly do zástavy dokonce svůj majetek a staly se tak přes noc skoro žebráky.

Banky, které půjčovaly na zástavu, požadovaly ale nicméně vrácení zapůjčeného kapitálu, takže ti, kteří byli tímto neštěstím postiženi, utrpěli ještě více škody. Mnozí si ze žalu nad touto ztrátou vzali život.

V následujícím přehledu jsou uvedeny různé ceny potravin, dobytka, mzdy čeledě, daně a hodnota zemědělské usedlosti včetně movitého a nemovitého majetku v předválečných a poválečných cenách.

Jako pevné body byly pro první čtyři druhy vybrány roky 1914 a 1927, pro hospodářské hodnoty roky 1909 a 1927.

U mezd čeládky nejsou zahrnuty ke mzdě náležející naturálie.

Dobytěk byl před válkou prodáván hlavně podle odhadu. V současné době výhradně podle váhy.

S r o v n á n í c e n a h o d n o t :

Kategorie	Druh	Předválečné v Korunách	Poválečné v Kč
Ceny potravin	pšeničná mouka 1 kg	0,24	4,10
	brambory 1 kg	0,05	4,10
	cukr 1 kg	1,00	6,00
	sádlo 1 kg	2,00	25,00
	máslo 1 kg	1,60	20,00
	káva 1 kg	4,00	40,00
	vejce 6 kusů	0,20	4,20
	velká veka chleba	0,70	7 – 10,00
Ceny dobytka	4 letý kůň schopný k použití	600,00	6 000,00
	pár volů schopných k použití	440,00	6 000,00
	kráva schopná použití	80-100,00	3 000,00
	110 kg vážící prase tučné	140,00	12 – 13,00 za 1 kg
Daně průměrného majitele v Bližné		350 -400,00	5-6 000,00
Mzdy čeládky	velký čeledín	120-160,00	2 000,00
	malý čeledín	80-100,00	1 000,00
	velká děvečka	100-120,00	800-900,00
	malá děvečka	70-80,00	600,00
	služka k dětem	40-50,00	400,00
Hodnota průměrného hospodářství majitele v Bližné		48 000,00	350-400 tisíc

V poválečné době bylo počítáno v průměru desetinásobně proti době válečné.

R o k 1921

Na jaře vyhořela tírna lnu Josefa Brunnera, majitele v Bližné č.8.Požár mohl vzniknout založením.Pozoruhodné na tom je, že tento majitel byl třikrát s odstupem 8 let postižen požáry a sice: v roce 1905 a 1913 požárem jeho obytných a hospodářských budov a v roce 1921 požárem tírny lnu (Fretenhäusl).

R o k 1922

Dne 22.ledna zemřel papež Benedikt XV. Novým papežem byl dne 6.února zvolen kardinál Achille Ratti, arcibiskup milánský a přijal jméno Pius XI.

Bývalý císař Karl I. zemřel dne 4.dubna ve Funchalu, hlavním městě Madeiry, kam byl se svou rodinou poslán v roce 1918 do vyhnanství.

Dne 9.dubna zemřel Josef Kefer, výměnkář v Bližné č.10.Velký počet účastníků na jeho pohřbu svědčil o jeho všeobecné oblíbenosti.

Z podnětu Svazu Němců v Dolní Vltavici byl zde postaven pomník padlým vojákům.Dodavatelem byla firma Schönbaur v Krumlově.Částka 14 000 Kč byla získána sbírkami.Slavnostní odhalení bylo provedeno za nádherného počasí dne 28.května za velké účasti spolků, korporací a velkého množství lidu.Polní mši s kázáním sloužil poslanec Petersilka a slavnostní projev pronesl poslanec Feierfeil.

Zřízením parku u pomníku padlých a okolo kostela byl pověřen zahradník Sobietschek z Budějovic, který se tohoto úkolu zhostil k nejvyšší spokojenosti.Při této příležitosti byla stržena zeď okolo kostela až na malý díl na severní straně.

Franz Pangerl, majitel hospodářství v Bližné č.4 a 5 prodal svůj dům č.5 mlynářovi Johannovi Springerovi z Pestrice a přestěhoval se do domu č.4.

V Radslavi byl namontován stroj na čerpání vody (trkač) firmou Hopferwieser z Amstetten a starý, který byl v provozu od roku 1872 byl vyřazen.

Dne 15.srpna přešla přes naši krajinu strašná bouřka spojená s orkánovitou vichřicí. V důsledku vytrvalého deštivého počasí shnil len, otava a jiné.Oves mohl být svezem v celém okolí teprve koncem října a začátkem listopadu.Na některých místech, která byla zvlášť pozdě pokosena, shnil oves na poli.

R o k 1923

Třetí lednový týden přinesl silnou sněhovou bouři, pro níž byla doprava na několik dnů zastavena.

Dne 14.prosince 1922 dodala firma Rudolf Herold z Chomutova dva nové zvony o váze 175 kg a 95 kg.Částka 12 000 Kč byla z větší části získána sbírkami.Darováno bylo z obcí:

Bližná	2 252 Kč	Kyselov	3 107 Kč
Pestřice	1 829 Kč	D.Vltavice	3 657 Kč.

Zbytek byl pokryt zavedením farní přirážky.

Dne 3.března došly zvony na nádraží do Černé-Hůrky a byly odtud převezeny 5.března zemědělcem Johannem Keferem z Bližné č.10 do Dolní Vltavice.Dne 19.března byly zvony vysvěceny prelátem Schartner-Gilbertem z Aigen-Schlöglu za asistence tří duchovních.

Ve dnech 9 a 16.června zničily silné mrazy v nejkrásnějším květu se nacházející ozimá žita a brambory.

Dne 23.října 1922 spadl opilý 64 letý ovčák Johann Hess cestou z Jestřábí domů od Ziegelbrennera (?) nad mostem u Bližné do Vltavy a utonul.Vyloven byl teprve 15.dubna 1923 u dolnovltavského okresního mostu a mohl být pohřben.

Dne 21.října konané obecní volby se nekonalý pro dohodu stran.Mandáty obdržely: Svaz zemědělců 7 a sociální demokraté 5.Obecním představeným byl zvolen zemědělec Josef Gabriel z Bližné č.9.

Dne 1.října provedl biskup Simon Barta z Budějovic kanonickou církevní vizitaci, při které provedl biřmování školní mládeže.

Žňové práce byly usnadněny krásným počasím.

R o k 1 9 2 4

Začátek roku přinesl silné sněhové bouře, pro které byly silnice po řadu dní nesjízdné.Asi tak 20 mužů muselo po několik dní prohazovat silnice lopatami, aby mohly jezdit povozy.

Pro vlhké počasí se podstatně zpozdily osevní práce.

Od 14 do 17.dubna byl v Dolní Vltavici pořádán kurz péče o louky.

Obec Dolní Vltavice postavila sklad protipožárního nářadí nákladem 11 809 Kč, sklad byl dne 31.srpna slavnostně vysvěcen.

V Radslavi byla tamními zemědělci postavena dobytčí váha k obecním účelům.

Johann Springer z Bližné č.5 prodal svůj dům Johannovi Pollakovi z Nového Údolí.

Na úseku zemědělství docházelo v této době k čilé modernizaci pracovního nářadí a strojů.Tím se ale nedá říci, že by se obyvatelstvo beze zbytku připojilo k nové době a pracovalo podle moderních principů.Jsou také ještě takoví zemědělci, převážně starší, kteří se drží starých zvyků a na své mladší potomky mají velký vliv.

Ke cti naší obce ale musí být řečeno, že zdejší zemědělci a také vedení dvora v Jestřábí jsou pokrokového smýšlení.

Žentoury jsou dnes v každém statku.Dále vlastní zemědělci naší obce mlátičky, odstokovače lnu, moderní čističky obilí, sekačky řezanky, železné brány pro úpravy luk a polí; benzinové motory (Bližná č.3 a Radslav č.9), odstředivky mléka, máselné stroje, pařáky krmení, šrotovníky a jiné.

Ve dvoře se používá žací stroj k práci na lukách a polích.

Obilí se seje secími stroji.Stejně tak se pokládají brambory ručně, když se před tím pole označí vlastnoručně vyrobeným znamenákem a potom se zaorají.Další obdělávání brambor se provádí pluhem, také při sklizni se používá nyní vyorávač brambor.

R o k 1 9 2 5

Uprostřed ledna se změnilo počasí tak, že pro nezdravé počasí se objevila četná chřipková onemocnění.

Dne 22.března se konaly nové volby do místní školní rady.Zvoleni byli 2 zástupci z Dolní Vltavice, 2 z Kyselova, po jednom z Bližné a Pestřice a 3 za učitele.

Dne 9.června přešel přes naší obec těžký průtrž mračen.

Myslivecké právo obce Bližná bylo pronajato na 6 let lesnímu revírníkovi Hoffmannovi z Kyselova, četnickému vrchnímu strážmistrovi Rotbartovi z Černé a inspicientovi finanční stráže Haferlovi z Dolní Vltavice za 600 Kč ročně.

V létě tohoto roku se rozvinula čilá stavební činnost.Johann Kefer přistavěl k domu č.10 v Bližné kolnu na vozy.

Winzenz Wick postavil dům č.23 v Bližné, ke kterému přistavil kovárnu.K tomu potřebný pozemek pocházel od majitelů v Bližné č.4 a č.6.

Johann Jungbauer, otec kronikáře, přistavěl na svůj dům č.20 v Bližné poschodí.

Franz Schaffer, pastýř v Bližné, zakoupil od Johanna Pollaka v Bližné č.5 malou část tohoto domu (výměnkářskou stranu), která dostala číslo 22.

Dne 15.listopadu se konaly volby do národního shromáždění a do senátu.Většinu hlasů dostal Svaz zemědělců, potom sociální demokraté, komunisté a byly dva české hlasy.

Na základě československého zákona jazykového, jsou obecní úřady povinny vyplňovat domovské listy a hraniční doklady nejprve ve státním jazyce a potom v jazyce menšin a opatřit tyto doklady dvojjazyčným razítkem.Z těchto důvodů pověřila okresní politická správa v Českém Krumlově obecní úřady, aby si neprodleně opatřily toto úřední razítko.

Povětrnostní poměry byly na podzim nevýhodné.Počátkem listopadu začaly sněhové vánice, které trvaly až do vánoc.Po vánocích nastala obleva, která měla za následek velké záplavy.

R o k 1 9 2 6

V měsíci lednu, únoru a březnu bylo tak málo sněhu, že se nedalo dopravovat dřevo na saních.Polní práce mohly začít počátkem dubna.V květnu zničily tuhé mrazy veškerá osení.

V této době byla postavena vozová cesta z Dolní Vltavice do Hruštic k jejímuž provedení přispěly přilehlé obce, okresní zastupitelstvo ve Vyšším Brodě a tamnější klášter podstatnou měrou. Okresní zastupitelstvo v Horní Plané se nenamáhalo přispět nějakou částkou.

Paní Anna Kefer, výměnkářka v Bližné č.10, zemřela 19.března.Tato byla pro svoji dobrotu ve všeobecné vážnosti.

Dne 16.dubna zemřel Alois Gabriel, výměnkář v Bližné č.9. Tento byl zakladatelem vzájemného pojištění koní pro Černou a okolí (v roce 1892), od této doby až do konce života byl předsedou spolku, obecním představeným, celkem vynikající muž a rádce ve spolkových a obecních záležitostech.Byl to on, který dovedl spolek pro pojištění koní na jeho dnešní velikost, on dal podnět k tomu, že lesní a pastvinné parcely od domů č.4 a 5 v Bližné zakoupila místní obec, čímž byla dána možnost nerušené pastvy dobytka v Bližné.Z mnoha tvrdých ran osudu, které ho během jeho života postihly je třeba vyzvednout dva požáry na jeho majetku v roce 1905 a 1913. Zesnulý byl bývalý poddůstojník dělostřelectva a zúčastnil se okupace Bosny v roce 1878. S ním odchází do hrobu jeden ze starých a veselých příslušníků povoznického cechu.

V hostinci v Bližné se sešlo shromáždění, které mělo za úkol založit obecní hasičstvo, které se ale pro rozdílné názory přítomných nesetkalo s pozitivním výsledkem.

Josef Gabriel, zemědělec v Bližné č.9 postavil na svém zádvoří kůlnu na vozy.

Dne 13.května uspořádaly spolky naší farnosti oslavu dne matek, který byl oslaven důstojným způsobem.Velebný pán Dr.Dominik Kandl z vyšebrodského kláštera sloužil slavnostní mši, zatímco pan učitel Hans Sattler vzpomněl na hřbitově zemřelých matek.

Vytrvalé deštivé počasí v květnu způsobilo silné záplavy na Vltavě, čímž mnoho sena po rozbahnění shnilo.

Dobrovolní hasiči v Dolní Vltavici slavili dne 4.července své 40.výročí od založení a spolek veteránů vysvětil svůj prapor.

Dne 1.září nastoupil pan Franz Paar, učitel z Hodňova, svou službu na obecné škole V Dolní Vltavici jako nadučitel.

Zima začala začátkem listopadu velkým množstvím sněhu, který zůstal ležet.Z tohoto důvodu mohlo být k Vltavě dopraveno velké množství dřeva na saních.

R o k 1927

V dalším průběhu zimy byla tato mírná a sanice dobrá. Koncem února sešel sníh a nastal březen s krásnými a teplými dny. Koncem března došlo k náhlé změně počasí, začal padat sníh s deštěm, což trvalo až do konce dubna.

Dne 9.května slavila naše farnost druhý německý den matek. Slavnostní mši sloužil P.Dr.Petersilka, projev na hřbitově měl pan nadučitel Paar.

Dne 1.června bylo obsazeno od roku 1919 volné místo kaplana panem P.Adalbertem Seilerem z Mokré u Budějovic.

Místní obec Radslav koupila hasičskou stříkačku a založila školku ovocných stromků na pastvině.

Na základě výnosu ředitelství tuhových dolů v Černé bylo zakázáno vstupovat na drážku závodu Tuhové doly – rašeliniště. Takto vzniklou situací se viděly obce Bližná, Dolní Vltavice, Kyselov a Pestřice nuceny požádat důlní ředitelství o znovuzřízení olšovské stezky, která byla pro sešlost stářím stržena v roce 1921. Důlní ředitelství její obnovení slíbilo, ale dodnes nebylo nic provedeno a obyvatelstvo chodí dále po „zakázaných cestách“.

Dne 16.října se konaly obecní volby, po domluvě stran volby odpadly a svaz zemědělců obdržel 6 a sociální demokraté také 6 mandátů. Obecním představeným byl zvolen pan Josef Gabriel, zemědělec v Bližné č.9.

Ve dnech od 10 do 21.prosince panovaly neobyčejně tuhé mrazy. V některé dny bylo až -19°C až -23°C. Následkem těchto mrazů a suchého podzimu se projevil všeobecný nedostatek vody.

R o k 1928.

Sněhové poměry v této zimě byly ty nejmizernější po dlouhé době. Jediný den během celé zimy, kdy byla napůl dobrá sanice, byl 13.únor. Dne 14.února ale déšť sníh rozpustil.

Sbírka ve prospěch nákupu zvonů pro farnost Černá, kterou zorganizovala Pauline Gabriel, selka v Bližné č.9, vynesla 760 Kč.

Dne 25.března zemřel dolnovltavský strážník a hrobař Mathias Schläger v 82 letech svého života. Krátce předtím oslavil se svou manželkou zlatou svatbu. Svůj úřad zastával přes 50 let a během této doby vykopal více jak 2 000 hrobů.

Laskavostí pana obecního představeného Gabriela Josefa se mně podařilo dostat do vlastnictví některé staré listiny naší obce. Tyto bych chtěl předat našim potomkům. Jako první je uveden obecní účet z roku 1796. Protože listiny a spisy jsou již velice těžko čitelné a tehdejší způsob psaní je právě tak velice nesrozumitelný, prosím z tohoto důvodu milého čtenáře o shovívavost.

O b e c n í ú č e t

Od 21.února roku 1796 do 23.dubna 1797:

Příjem:

Koncem účtu za rok 1795 zůstalo rychtáři v rukou
za 2 ½ kopy vajec

5 zlatých 60 krejcarů
50 krejcarů

c e l k e m

6 zlatých 10 krejcarů

Vydání:

Za posla, podání zprávy o válečné dani	6 krejcarů
od Brunnera koupeno 14 liber lnu po 27 částky	4 zlaté 57 krejcarů
mzda za půdu	12 krejcarů
písaři za tabulky o dobytku	10 krejcarů
písaři mzda za zde udělaný pořádek	3 zlaté
pánu Steyerovi, výběrčímu, když tu byl kvůli dávkám, 1 máz ovsa a 2 holby piva a 2 x zápřež	20 krejcarů
za 1 knihu holičovi	9 krejcarů
pan farář zde při výuce snědl	4 krejcarů
při psaní snědl písař	4 krejcarů
při placení daní a placení za robotu se snědlo	18 krejcarů
dopis poslovi ohledně nezaplacených peněz	13 krejcarů
při pochůzce o zápisu palivového dřeva snědno	8 krejcarů
za tři posly a přípřež kvůli rekrutům	10 krejcarů
písaři 1 holba piva a mzda posla	12 krejcarů
písař při porovnávání různých vydání snědl	4 krejcarů
poslovi kvůli vyhotovení tabulky, snědl a vypil	14 krejcarů
za 2 knihy holičovi	13 krejcarů
pastýřům při stání zapláceno	6 krejcarů
při započítávání roboty sněženo porotci z Radslavi	22 krejcarů
při podepsání robotního kontraktu	12 krejcarů
rychtář a Brunner byli v Krumlově kvůli mletí obilí	1 zlatý 34 krejcarů
poslovi kvůli rekrutům dána ssebou zpráva	14 krejcarů
roční mzda písařovi	6 zlatých
při zápisu sněženo	8 krejcarů
opět posel kvůli vyhotovené tabulce	12 krejcarů
c e l k e m	17 zlatých 22 krejcarů

V y d á n í = 17 zlatých 22 krejcarů
P ř í j e m = 6 zlatých 16 krejcarů

Když se vydání a příjem proti sobě porovnají vyjde 11 zlatých 6 krejcarů
protože obec složila dohromady 17 zlatých 33 krejcarů
zůstává rychtáři v rukou 6 zlatých 31 krejcarů

Obec Bližná 23.dubna 1797.

Martin Partl, rychtář

Pro porovnání obecní účet za rok 1925 / uveden na následující straně – pozn.kron./

Roční účet obce Bližná za rok 1925:

Položka č.	Vydání:	Obnos:
	<i>Kapitola I. : Centrální správa:</i>	
1.	mzda obecního představeného	200,- Kč
2.	mzda obecního písaře	500,- Kč
3.	Saffertovi v Karlových Varech	135,- Kč
4.	varhaníkovi v Dolní Vltavici	70,- Kč
5.	za natahování věžních hodin a nadační requiem	16,- Kč
6.	za úřední pochůzky	226,50 Kč
7.	za úřední listy a zákony	80,- Kč
8.	za tiskopisy a kancelářské potřeby	181,50 Kč
9.	poštovné a doručovací poplatky	62,30 Kč
	<i>Kapitola VIII.: Komunikace:</i>	
10.	na silnice a cesty	177,50 Kč
11.	za postavení a úklid sněhových tyčí	50,- Kč
	<i>Kapitola IX. : Kultura venkova:</i>	
12.	za oplocení mrchoviště	150,50 Kč
13.	za objednané psí kontumační známky	43,76 Kč
	<i>Kapitola X.: Sociální péče:</i>	
14.	za nakoupené knihy	65,- Kč
15.	příspěvek pro německou okresní péči o mládež v Horní Plané	40,- Kč
	<i>Kapitola XI. : Školství :</i>	
16.	školní dávky do Černé do Dolní Vltavice	962,- Kč 1 271,63 Kč
17.	školní poplatek bernímu úřadu	255,- Kč
	<i>Kapitola XII.: Dluhy:</i>	
18.	úroky za komunální půjčku	540,- Kč

	I.suma	5 026,99 Kč
	Vydání na chudé:	
19.	podpora pro Josefu Hable 500 Kč a Josefa Baiera 20 Kč	520,- Kč
20.	nájem pro Marii Kieweg 150 Kč, Marii Hable v Mýtě 500 Kč, Josefu Hable 50 Kč a Josefa Baiera 20 Kč	270 Kč

	II.suma	790 Kč
	K tomu I.suma	5 026,99 Kč
=====		
	Suma celkových vydání	5 816,99 Kč

Příjmy:

	Pokladní zbytek z roku 1924	321,20 Kč
	<i>Kapitola IV.: Přirážky, dávky a příspěvky:</i>	
1.	na obecní vydání obdrženo	2 159,49 Kč
	<i>Kapitola V.: Státní převody:</i>	
2.	podíl z domovní daně	240,- Kč
3.	podíl z daně z obratu	408,- Kč
	<i>Kapitola IX.: Kultura venkova:</i>	
4.	za dobytčí pasy	17,40 Kč
5.	za psí známky	15,50 Kč
	<i>Kapitola XI.: Školství:</i>	
6.	školní příspěvek od berního úřadu	2 382,76 Kč
7.	školní poplatky	209,38 Kč
	I.suma	5 753,73 Kč
	Příjem pro chudé:	
8.	úroky z konkrétního chudinského fondu	14,31 Kč
	II.suma	14,31 Kč
	k tomu I.suma	5 753,73 Kč
	Suma celkových příjmů	5 768,04 Kč
	Suma celkových výdání	5 816,99 Kč
	Suma celkových příjmů	5 768,04 Kč
	M a n k o koncem roku 1925	48,95 Kč

Bližná dne 5.ledna 1926

obecní představený: Josef Gabriel

Přezkoušeno a povoleno na schůzi obecního výboru dne 22.ledna 1926.

Mathias Riepl	Alois Stifter	Josef Gabriel	Wenzl Bodisch
Franz Köchl	Josef Brunner	Franz Hable	Johann Jungbauer
	Franz Spitzl	Johann Kefer	

Finanční komise:	Wenzl Bodisch	Johann Jungbauer	Franz Spitzl
------------------	---------------	------------------	--------------

=====

Následuje výzva na obecní úřad k obnově cest od kontribučního (= daňového –p.p.) úřadu v Krumlově v roce 1782:

Milý rychtáři!

Zmocněn v Budějovicích dne 12 a 27.července tohoto roku zdejším prospěšným vysokým guberniálním nařízením, mají být dřívější komunikační silnice obnoveny, mosty překlenuty a hráze, kde je to potřebné, nasypány, ihned ať jsou jinak potřebné přípravy provedeny.

Nyní krumlovské panství od města Krumlova začínajíc až k Wagnerům (?) tuto komunikační silnici obnovovat, kterážto trasa cesty, včetně Zátoňské cesty, 15.350 ½ sáhů obnáší, přičemž na rychtu Bližnou 159 sáhů obnovy ještě zhotovení připadne.

Je proto od rychty písemné vyjádření právě na tuto skutečnost úřední rozkaz neprodleně na to zaslati, zda váš úsek cesty sami obnovíte nebo ale na smlouvu zadáte, a bude v posledním případě rychtáři příslušet, smlouvu sám s na cestě ležícími rychtami spojit.

Pečeť : Zámek Krumlov dne 24.srpna 1782.

Knížecí kontribuční úřad.

Důležitý je následující o p i s, který pojednává o výpovědi daní(nájmu) pro obec Bližnou, majitelem knížetem Schwarzenberkem.Jedná se při tom o „Gaisbergwiesen“ (= supí louky na vrchu –p.p.) / dnešní příhraniční pole s poplužním dvorem v Jestřábí – p.kronikáře/.Tyto jsou toho času v průběhu československé pozemkové reformy v majetku obyvatel Dolní a Horní Borkové.

Obecnímu rychtáři v Bližné !

V důsledku dnes došlé knížecí rezoluce o došlé prosbě usedlých obce Bližná, že jim u Jestřábí ležící vrchnostenské nájemné pozemky k dalšímu užívání ponechány býti mají, jde nejmilostivější rozhodnutí tak daleko, že Jeho Jasnost prosebníkům v Bližné po uplynutí smluvní doby, z docela zvláštní milosti, nájemné pozemky ještě tento rok v užívání ponechat chce.

Tím ale tito uživatelé s výpovědi jmenovaných vrchnostenských nájemných pozemků žádné další nároky a neužitečné pletichy do budoucna více způsobovati nemohou, tak budou všechny v této krajině, ať v Jestřábí, ležící nájemné louky tímto jednou provždy takto zákonitě vypověděny, že se ani o další užívání těchto pro rok 1793 nebudou více moci ucházeti, neboť knížecí vrchnost tyto ke svým rukám přijmouti za nutné nalézá a tyto k vlastnímu využití určila.

Pečeť : Zámek Krumlov dne 12.července 1792.

podpis nečitelný

Počátkem března následovalo opětovně sněžení, k němuž se připojily ve dnech 12. 13. a 14. března tuhé mrazy.

Vysvěcení zakoupených zvonů pro farní kostel v Černé se konalo bez velkých slavností a zvony zazněly poprvé oficiálně o velikonocích.

Senoseč a předtím proběhnuvší osevní práce se pro nepříznivé povětrnostní poměry opozdily asi o 4 týdny.

Pro nesrovnalosti ve mzdách vstoupili horníci schwarzenberských dolů v Černé – Hůrce dne 30.května do stávk.Dne 12.června nastoupili opět do práce, obdrželi jednorázový drahotní příspěvek ve výši 100 Kč.

Procesí o Božím těle byla silně omezena studeným počasím a kroupovými přeháňkami.

Během měsíce června došlo k silnému vzestupu teploty, která trvala nepřetržitě, aniž zapršelo, až do 17.července.V některých dnech stoupla teplota nad + 40°C.Na denním pořádku byla nouze o vodu a jiné doprovodné jevy.Následkem neúnosných veder a silného automobilového provozu byla prašnost na okresních silnicích mimořádně vysoká a všechno co leželo v jejich blízkosti bylo pokryto silnou vrstvou prachu.

Ve dnech 23 a 24 června padaly kroupy, aniž způsobily zvláštní škody.

Dne 16.července byl požárem téměř zničen známý „Boiermühle“ (= český mlýn-p.p.) u Další Lhoty.

Dne 17. července přinesl konečně dlouho očekávaný déšť, který byl provázen silnou bouřkou. V Jelmu a Kovářově vznikly požáry, při nichž došlo k poměrně velkým škodám.

Sklizeň obilí proběhla v důsledku krásného počasí rychle a 4 týdenní zpoždění z doby setí bylo tím opět vyrovnáno.

Počátkem srpna bylo chladno a deštivo. Později se opět oteplilo a to ovlivnilo výhodně sklizeň ovsu.

Strašné krupobití nás překvapilo dne 28. srpna ve ¼ na 1 odpoledne. Od Žlábků přicházejíc, vybilo se zde se silou jaké není pamětníka. Za smršťovitým nárazovým větrem následoval vpád bouřky. Stromy se lámaly jako zápalky, byly odnášeny střechy, byly povaleny komíny. Stejně zle se dařilo povozníkům na silnici. Fůry ovsu na polích byly „odfouknuty“. Všechno z polních plodin co nebylo pod střechou bylo silným krupobitím rozbito. Ohromné škody utrpěly tuhové závody v Černé, Mokré, Muckově a Světlíku. V naší obci, která se již nacházela mimo bouřkové centrum, bylo krupobití poněkud slabší, přece ale bylo dosti silné na to, aby zbytky obilí nacházející se na polích, docela vymlátilo (oves, len). V Černé, kde kroupy dosáhly velikosti holubího vejce, byly rozbity četné okenní tabulky, stromy byly vyvráceny z kořenů, dráty vedení byly ztrhány a veškerá zeleň byla zničena. Z této zůstaly po bouři pouze stonky. Na dvorech selských stavení v Černé byly přes horké počasí vidět ještě po dvou dnech hromady krup. Krupobití trvalo 5 minut.

Sklizeň brambor byla nad všechna očekávání výtečná. Bylo dosaženo většího výnosu o 70% proti minulým létům.

Zemědělci Josef Gabriel, Bližná č. 9 a Johann Kefer, Bližná č. 10 koupili ke společnému používání benzinový motor značky „Lorenz“ o síle 4 PS k pohonu své velké mlátičky za 7 000 Kč.

Dne 2. prosince se konaly poprvé od vzniku republiky volby do okresního a zemského zastupitelstva na místo dosavadních, vládou jmenovaných funkcionářů. Dvě třetiny byly voleny a jedna třetina byla jmenována vládou.

V ý s l e d k y v o l e b v o b c i B l i ž n á.

Politické seskupení	Okresní zastupitelstvo	Zemské zastupitelstvo
Svaz zemědělců	71 hlasů	70 hlasů
Němečtí sociální demokraté	62 hlasů	57 hlasů
Němečtí křesťanští socialisté	4 hlasy	6 hlasů
Němečtí národní socialisté	-	4 hlasy
Německý lidový svaz	-	2 hlasy
Křesťanská lidová strana	-	4 hlasy
Čeští republikáni	2 hlasy	2 hlasy
Česká dělnická strana	1 hlas	1 hlas
Komunisté	12 hlasů	4 hlasy

Celkem bylo oprávněných voličů: 77 mužů a 90 žen. Skutečně se voleb zúčastnilo 74 mužů a 77 žen. Ve volební urně bylo nalezeno 151 hlasů, z toho 1 neplatný.

Dne 3. prosince v ½ 7 hod. večer úplně vyhořela tírna lnu Franze Zierlingera v Radslavi č. 5. Uvnitř se nacházející len v hodnotě 6 000 Kč byl úplně zničen.

R o k 1 9 2 9

Myslivecký bál pořádaný dne 19.ledna ve Fischerově hostinci v Kyselově vykázal i přes špatné počasí dobrou návštěvu.Dekoraci sálu, bohatě zdobeného, tvořily myslivecké trofeje, zbraně, jedlový chvoj a Hubertský jelen.Toto zanechalo v návštěvnicích nezapomenutelný dojem.

Dne 25.ledna byl poštovnímu kočímu Mathiasovi Danielovi z Frymburka na nádraží v Černé ukraden poštovní pytel s obsahem 26 000 Kč.

Z tohoto světa byla dne 27.ledna odvolána výměnkářka Johanna Koller (Säumerin) - / = soumarka – p.p./ z Bližné č.3 ve věku 80 let.O její oblíbenosti svědčila velká účast na jejím pohřbu.

Náš všeobecně oblíbený farní kaplan Adalbert Seiler byl k 1.únoru jmenován farářem v Hodňově.V něm ztrácíme všude váženého lidového kněze v pravém slova smyslu.

Nově zřízená kovárna Josefa Lepschyho v Bližné č.23 se těší dobré pověsti.

Strašná zima 1928/29 postavila všechny poslední zimy za posledních 150 let do stínu.Obrovské masy sněhu, které napadly od konce prosince do poloviny ledna zastavily veškerou dopravu.Pošta byla podle možností dopravována na saních se psím spřežením.To všechno by se bývalo lehce sneslo, kdyby nebyly tyto masy sněhu doprovázeny mrazy, které nabývaly na třeskutosti a asi 8 týdnů se stále klesající teplotou.V lednu bylo zaznamenána teplota -28° C až – 34°C.Soužené lidstvo doufalo, že s koncem měsíce přijde oteplení, bylo ale počátkem února ve svých nadějích zklamáno velice.Jakoby chtěla svým zničujícím způsobem dodat větší důraz, nasadila zima ve dnech od 2. do 7.února teploty až – 36°C, aby potom na masopustní pondělí nasadila své činnosti korunu s – 41°C při nejostřejším severovýchodním větru.Co v těchto dnech zahynulo zvířat a ptactva je nepochopitelné.Srnčí, zajáci a koroptve byli téměř vyhubeni.Denně se nacházeli zmrzlí docela blízko lidských obydlí.V odborných kruzích bylo zdůrazňováno, že zvěř nehynula hlady a zimou, nýbrž žíznivá zůstala ležet a tak zmrzla.Tato zvířata nebyla před lidmi plachá, bylo ji možno vidět za bílého dne žebrat o potravu u lidských obydlí.Školy byly z úřední moci zavřeny na 14 dní, protože děti nebyly schopny pro mrazy do školy dojít.

Železniční doprava fungovala velice nepravidelně, zpoždění 2 až 3 hodiny nebylo žádnou zvláštností.Veškerý automobilový provoz, který doznal silného vzestupu, byl úplně ochromen.Této době byl odpovídající provoz obchodů během masopustu.Zmrzlé pivo, špatná návštěva bálů.

Byly pořádány veřejné sbírky na krmivo pro ptactvo.Stejně tak byly vydány výzvy ke krmení zvěře.Četní návštěvníci bálů, kteří holdovali o masopustní neděli tanci, přišli v pondělí domu s omrzlinami.Jedna služka ze Staré Huti na jejich následky zemřela.Byla to smutná doba, která pro toho, kdo ji prožil, zůstane nezapomenutelná.

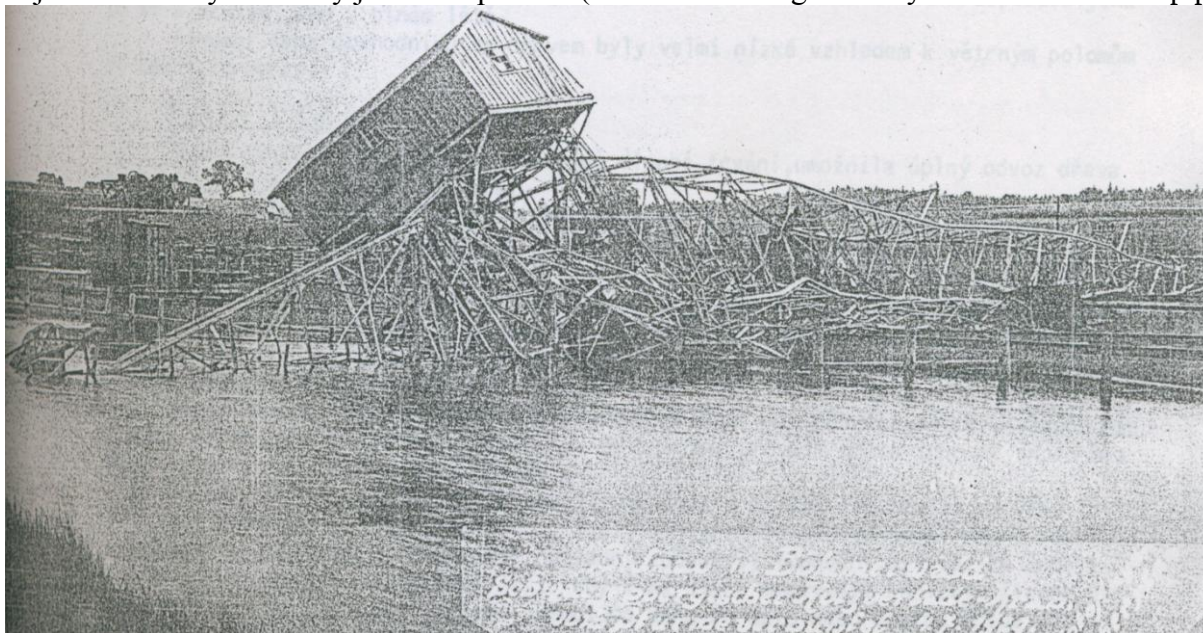
Dne 4.dubna vyhořel mlýn Franze Fischera v Kyselově.Rychlým zásahem hasičů z Dolní Vltavice bylo zabráněno rozšíření ohně, který snad vznikl přehřátím otočných součástí mlýnských strojů.

Dlouhotrvající zima zpozdila osevní práce tak, že mohly být dokončeny teprve koncem dubna až začátkem května.Dne 30.května byl stav osení dobrý, senoseč slibovala dobrý výnos.Námraza nebyla ještě zaznamenána.

Franz Grill, zemědělec v Bližné č.3 prodal svoji Dlouhou louku dvěma domkářům v Dolní Borkové (Pilat a Waldjogl).

Senoseč dopadla dobře, stejně tak v tomto roce celá sklizeň obilí, což bylo oboje výhodně zvýhodněno krásným počasím.

Dne 4.července večer zničila strašná bouře schwarzenberský nakládací jeřáb v Želnavě.Byl to největší mostový kabelový jeřáb v republice (na snímku fotografa Mayera z Horní Plané –p.p.)

Naše krajina zůstala naštěstí od této bouře, až na jednotlivé škody v lesích, ušetřena.Také v továrně na papír Porak v Loučovicích byl bouří stržen a rozmetán tovární komín.Rozsah škod na okrese Kaplice byl velice vysoký.Byla snaha zmírnit bídu poškozených bouří sbírkami, které podporovalo tamní okresní zastupitelstvo, tak jako státními příspěvky.

Franz Fischer, zemědělec v Kyselově č.2 (Bor), postavil na místě vyhořelého mlýna rámovou pilu s parním pohonem.

Dne 4.října zesnul v Budějovicích můj spolupracovník při zakládání této kroniky, šéfredaktor Josef Reif.Na tomto místě mu ještě jednou děkuji za jeho obětavé vedení.Politická organizace „Svaz zemědělců“ v něm ztratila snaživého zastávce zájmů zemědělského stavu.Jeho pohřeb se konal dne 8.října v Černé za velké účasti obyvatelstva a velkých poct.Byl rodák z Jam (dům Langgali).Reif byl švagrem zemědělce Kofera z Bližné č.10 (Machtl).

Na příkaz presidenta republiky byly vypsány nové volby do poslanecké sněmovny a do senátu.Tyto měly v naší obci následující výsledky:

Volební den 27.října 1929:

Poslanecká sněmovna:

Kandidátka č.	Politická strana	Počet hlasů
3.	Svaz zemědělců	82
4.	Německá sociálně demokrat.dělnická strana	66
6.	Německá národní a sudetoněm.venkovský svaz	7
15.	Česká republikánská strana	2
17.	Křesťansko sociální lidová strana	4
19.	Německá národně socialist.dělnická strana	3

Senát:

3.	jak uvedeno výše	71
----	------------------	----

4.	++	55
6.	++	5
15.	++	2
17.	++	4

Česky volili nájemci dvora Jestřábí Adamowitsch s paní.

Dne 12.prosince přišla k všeobecnému překvapení silná bouře s kroupami.Blýskalo se a hřmělo jako v plném létě.

Nákupní ceny obchodníků se dřevem byly velmi nízké vzhledem k větrným polomům ze dne 4.července.

R o k 1 9 3 0

Dobrá sanice, která měla v této zimě dlouhé trvání, umožnila úplný odvoz dřeva ze selských a vrchnostenských lesů.

Dne 29.března se vznítilo vnitřní zařízení v komoře mužské čeledě zemědělce Johanna Kefera v Bližné č.10.Požár byl naštěstí včas zpozorován, čímž bylo zabráněno větším škodám.

V zimě 1929/30 byla elektrifikována místní obec Hůrka.Dodavatelem proudu byly schwarzenberské tuhové závody tamtéž.Náklady na vedení vysokého napětí včetně transformátoru a rozvodné sítě v obci, mimo domovní přípojky, činily asi 90 000 Kč.Kdy bude také v Bližné přijato takové usnesení?

Osevní práce proběhly normálně.Květen nepřinesl nic pěkného, nýbrž většinou námrazy a deště.Toto vynahradil červen, kdy bylo možné provést celou senoseč skoro bez deště, tedy toto lze označit za „prima“.

Dne 23.června zesnul Franz Pangerl, zemědělec v Bližné č.4 (Pali) ve věku 73 let.Jeho celý život by mohl být označen za stálý boj, protože on vybojoval mnoho dobrého a špatného se svými spoluobčany.Měl bezvadný způsob vystupování, byl velice inteligentní a byl jedním z těch, kteří ještě dbají na staré mravy.Byl horlivým členem Svazu zemědělců a byl stále připraven pomoci.Od něho se dalo něco dostat dříve než od některých jeho stavovských druhů.Německy řečeno, od hlavy až k patě bojoval stále za zájmy svého národa.Početná účast na jeho poslední jízdě svědčí o jeho oblíbenosti.

Dne 26.června vyhořelo při silné bouře, která se přehnala přes naši krajinu, osm selských hospodářství a jeden domek.Také ve vzdálenějším okolí byly pozorovány četné požáry.Tento požár také zachvátil Hrdoňov ve frymburské farnosti.

Bylo zahájeno válcování okresní silnice Krumlov – Horní Planá.Někteří zemědělci z Černé navázeli na silnici šterk.Největší podíl na tom měl Rudolf Hafner, zemědělec z Černé (Annerl).Mnoho nezaměstnaných našlo při tom obživu.

Celé žně je možno označit za uspokojivé.Opatřování zemědělských strojů v naší obci pokračuje.Sekačky a motory jsou zde již ve velkém počtu.

Dne 31.srpna vyhořelo ve Světlíku 11 hospodářství.Slavilo se založení spolku vysloužilých vojáků, přičemž bylo veselo.O to strašnější muselo být vystřízlivění, když byly objeveny zuřící živly.

Druhá požární katastrofa se udála dne 9.prosince v Maňávce.Mezi 5 až 6 hodinou ranní zde vyhořelo 5 selských dvorů a 2 domky.

Od 21. do 23.listopadu postihla zdejší krajinu silná větrná bouře spojená se sněhem a deštěm, která způsobila velké škody na střechách a v lesích.

Válcování okresní silnice bylo v letošním roce dokončeno ve směru Hořice- Horní Planá až k mokerskému mlýnu.Koncem října byl válec, který vážil 18 000 kg, odvolán pro nastalé sněžení a mrazy, do Krumlova.

S válcováním nastává také konec, až do současnosti stávajících výtoků vody na silnici. Pro nebezpečí zlomení náprav u automobilů budou výtoky vody odstraněny speciálním pluhem o váze 3 tuny, který bude zavěšen za parní válec.

Ceny dřeva v důsledku trvající světové hospodářské krize jsou příslušně nízké. V nejlepším případě dostanou zemědělci za prvotřídní výřezy 100 Kč za plm. Ostatní druhy kolísají mezi 90 až 50 Kč.

Současná žijící generace má neustále starost o svůj denní chléb. Hlad a nezaměstnanost táhne zemí. Postihuje každého, ať je nyní dělníkem nebo zemědělcem, každý bojuje a hledá si, jak by se dobře ubránil bídě. Ani zemědělské výrobky, ani pracovní síla nemají cenu. Organizace zemědělců založila společnost pro zhodnocení dobytka, aby mohla být regulována nadprodukce jatečného skotu.

Průmysl je v naší krajině odsouzen k zániku. Jihočeské tuhové závody v Hůrce byly docela zastaveny. Stejně tak sklářská výroba v Josefově Dole. Na schwarzenberských tuhových závodech v Černé nejsou také časy právě nejlepší a mohlo by v Novém roce dojít ke snížení mezd a propouštění dělníků. Jediný dobře jdoucí podnik zde je pivovar v Černé.

Ve schwarzenberských tuhových závodech byl uveden do provozu drtič šterku, který denně vyprodukuje asi 25 m³ malého šterku pro účely válcování silnic.

/ O roce 1930 viz také na str. 41 /

R o k 1 9 3 1

Nový rok započal se zostřením světové hospodářské krize. Není možné očekávat brzké zlepšení. Počátkem března bylo v republice 500 000 nezaměstnaných oproti 300 000 koncem roku 1930. Všeobecná posedlost po spořivosti zachvátila po skončení světové války. K tomu pokračující racionalizace v celém hospodářství, která je spojena s velkou nadvýrobou veškerého spotřebního zboží, má špatné následky.

Peníze se hromadily ve spořitelnách a tím byly ztaženy ze všeobecného oběhu. Důsledkem je malá kupní síla širokých mas, propouštění z práce, odbytové těžkosti, zbídačení obyvatelstva. Státní pokladna je pro neodvážení daní, nouzových prací, podpor v nezaměstnanosti atd. úplně vyčerpaná. Vláda požaduje nouzové oběti od bohatých. Uvažuje se o zavedení pětidenního pracovního týdne, aby byly vytvořeny pracovní příležitosti. Stejně tak se uvažuje o 6 ti hodinovém pracovním dni.

Měsíc leden a únor byly převážně bohaté na sníh, ale ne velice studené. Sanice byla možná až do konce února.

Obec Bližná obdržela návrh od tuhových závodů v Černé na koupi Hornického domku v Jestřábí. Případ nebyl ještě uzavřen.

Na školní polévku do Dolní Vltavice darovala obec Bližná 100 Kč, stejně tak do Černé 100 Kč. Tato školní polévka, která již existuje po řadu let, má ten účel těm žákům, co nemají možnost během polední přestávky v chladných zimních měsících dojít domů, poskytnutím porce teplé polévky zajistit jim tak něco teplého a tak jim ulehčit potíže daleké školní docházky.

Rozdělování školní polévky je v Dolní Vltavici v rukou paní hostinských Kefer a Stifter, v Černé v hostinci Watzl. V Dolní Vltavici bylo v této zimě uvařeno přes 3 000 porcí polévky.

N ě k t e r é v š e o b e c n é ú d a j e:

- nejbližší lékař je v současné době:

Dr. Georg Jilek v tuhových závodech v Černé. Je zde od roku 1920.

- nejbližší duchovní:
děkan Georg Neubauer v Černé. Je zde od 1. ledna 1931 na místo vikáře Wenzela Přibka odvolaného do Jindřichova Hradce. V duchovních záležitostech je ale stále pro obec Bližná, mimo Jestřábí, které je přifařeno k Černé, příslušný duchovní v Dolní Vltavici: děkan Engelbert Schwarzbauer, který je zde od roku 1917.
- nejbližší telegrafní a telefonní úřad:
poštovní úřad v Černé / telefon od roku 1927/- Dolní Vltavice telefon ještě nemá
- nejbližší hasiči:
V Černé. Zde je nutné poznamenat, že místní obec Bližná a Radslav zakoupila v minulém roce několik suchých hasících přístrojů za účelem první pomoci.
- nejbližší porodní bába:
Aloisia Bejcek a Karoline Jungwirth, obě v Černé a Aloisia Sucko v Dolní Vltavici.
- nejbližší zvěrolékař:
Dr. Spitzberger v Horní Plané, kde se nachází také nejbližší lékárna.

Obec Bližná koupila od továrny na zemědělské stroje A. Zwisler v Českých Budějovicích dobytčí váhu za 1 800 Kč, která bude postavena u obecní pece.

Dne 28. března byli ve schwarzenberských tuhových závodech propuštěni všichni dělníci v důsledku stále se zhoršujících pracovních a obytných potíží. Zůstali pouze dělníci potřební pro výrobu elektrického proudu pro pivovar a obce Černá, Hůrka, nádraží Hůrka-Černá a Mokrá. Z asi 230 mužů zůstalo celkem 15 dělníků a 11 zaměstnanců.

Velké množství sněhu, které přinesl březen, odělo zdejší krajinu ještě o velikonočních do bílého šatu.

Obec Bližná provede v následujících týdnech rekonstrukci místního pastýřského domku a tento opatří tvrdou střechou.

V postní době provedli velice dobře navštívenou misi v Dolní Vltavici páteři redemptoristé od Marie Sněžné u Německého Rychnova n./ Malší.

Johann Payer, zemědělec v Dolní Vltavici, obdržel koncesi k dopravě osob osobním autem mezi nádražím Černá a Německým Rychnovem, přes Černou, Bližnou a Dolní Vltavici. Auto jezdí denně k rannímu vlaku v 6,15 hod. z Německého Rychnova, zůstává na nádraží až k vlaku v 8,45 hod., jede potom opět do Německého Rychnova, aby se potom vrátilo k vlaku v 1,15 hod. Stejně tak jezdí auto k večerním vlakům z a do Německého Rychnova. Jízdné z nádraží Černá stojí – do Černé 1 Kč; do Bližné 2 Kč; do D. Vltavice 4 Kč; Do Německého Rychnova 10 Kč.

Se setím mohli zemědělci začít pro velké množství sněhu teprve počátkem května.

Zemská kulturní rada provedla vyměření dobytčích pastvin a provedla půdní rozbor (v Bližné). Je plánováno založení pastevního sdružení.

Práce na přestavbě pastýřského domku v Bližné byly dokončeny těsně před počátkem senoseče. Náklady činily 14 000 Kč.

Obec Bližná postavila dobytčí váhu, která se nachází v obecní peci, která byla pro tento účel odpovídajícím způsobem změněna. Váha byla zakoupena od firmy Zwisler v Českých Budějovicích za 1 800 Kč.

Dobrovolní hasiči v Dolní Vltavici a v Černé uspořádali sbírky za účelem nákupu motorových stříkaček.

Zemědělský syn Rudolf Brunner z Radslavi č. 2 koupil nákladní auto k provozování nákladní autodopravy.

O b e c n í v o l b y d n e 2 7 . z á ř í přinesly tyto výsledky:

Kandidátka

č. 2.	-	Spojená kandidátka Svazu rolníků a Sociálních demokratů -	94 hlasů
č. 1.	-	Nezávislá strana v Jestřábí -	74 hlasů

Protože se volby konaly podle relativní většiny, byla zvolena kandidátka č.2 a sice v pořadí po volbách obecního představeného, které se konaly dne 28.září:

1. Spitzl Franz (Waldherr),zvolený obecním představeným za Svaz zemědělců;
2. Wick Vinzenz, Bližná 23, zvolený zástupcem obecního představeného za Sociální demokraty;
3. Brunner Franz (Erhard), 1.obecní radní za Svaz zemědělců;
4. Zierlinger Franz (Boir), 2.obecní radní za Svaz zemědělců.

Obecní výbor:

Wenzel Bodisch a Alois Bodisch, oba Radslav č.4, za sociální demokraty,
Hopfinger Wilhelm, Radslav č.13, za sociální demokraty,
Riepl Mathias, Jestřábí, za sociální demokraty,
Kappelner Josef, Radslav č.6, za sociální demokraty,
Kefer Johann (Machtl), Bližná č.10, za Svaz rolníků,
Brunner Josef (Maxl), Radslav č.2, za Svaz rolníků,
Bayer Franz (Wagner), Bližná č.11, za Svaz rolníků.

Odstupující představený obce Josef Gabriel (Miesauer), Bližná č.9, zastával tento úřad po dvě volební období od roku 1925 do roku 1931.

V novém obecním zastupitelstvu se nachází pouze jeden bývalý obecní představený a to Josef Brunner, zemědělec v Radslavi č.2.

V Dolní Vltavici byla během léta zřízena dvě pekařství:

1. Franz Brunner, zemědělec v Dolní Vltavici zřídil ve svém rodném domě (Karie) pekárnu a pekl bílý a černý chléb.
2. Eduard Breitschopf, pekař, který přišel z Německého Rychnova n./Malší, koupil domek od listonoše Josefa Kalischko (Schlosserhäusl), celý ho přestavěl a pekl také bílý a černý chléb.

V Dolní Vltavici a v Černé byla zřízena holičství a to po jednom pánském a dámském holičském salonu a to: V Dolní Vltavici – Karl Zeidler z Vyššího Brodu u pana Josefa Ernechera, penzionovaného horníka.

V Černé – Gustav Barta z Nových Hradů u paní Marie Scheiterbauer, hostinské tamtéž.

V Dolní Vltavici vzniklo klempířství – Josef Walik, klempíř, přišel z Horní Borkové, ale je to rodilý Slovák.

Při této příležitosti bych chtěl vypočítat řemesla v Bližné:

Johann Jungbauer, hostinský, Bližná č.20;
Franz Bayer, obchodník s máslem, Bližná č.11;
Johann Pollak, obchodník s prasaty, Bližná č.5;
Karl Watzl, truhlář, Bližná č.13;
Johann Winkler, krejčí v Radslavi č.7.

V Dolní Vltavici vznikla také prodejna Konzumního a spořitelního spolku v Horní Plané a sice v hostinci pana Franze Stiftera v Dolní Vltavici č.18.

Tak přišlo s nově příchozími řemeslníky do Dolní Vltavice velké množství rozličných řemesel, které poměrně dobře rozkvétaly, takže vzniklo lidové rčení: „V Dolní Vltavici by se

Žid neužívil“, což nemůže platit, protože tam žádný Žid nežije. O Vltavici lze také slyšet: „Ve Vltavici je zlato“ nebo „čtrnáct pomocníků nouze“. Toto není přirozeně pomluva dolnovltavských měšťanů ze strany kronikáře, k tomu mám daleko, nýbrž to má sloužit pouze poslání kroniky: „Zanechat potomkům pravdě úměrnou místní historii“. A protože je kronikář povinen se také poohlédnout po okolí své obce, respektuji to jako můj úkol zachovávat také události tohoto druhu.

Aby nebyli „Vltavští“ pranýřováni na tomto místě samotní, prozradím našim potomkům ještě něco, na příklad:

občanům Bližné je přezdíváno	„bláhoví“
občanům Černé je přezdíváno	„kýbloví“
občanům Mokré je přezdíváno	„okusovači nehtůů“
občanům Pláničky je přezdíváno	„farští“.

Stejně tak se občané frymburské farnosti nazývají „berani“ nebo někdy také „mokří“, jako také lidé z okolí Německého Rychnova „drzí vrabci“.

V tomto roce byly zaznamenány v okolí četné požáry:

Nejsmutnější případ se stal v Perneku, okr. Horní Planá, v noci ze 24. na 25. června. Tehdy 21 obydlí, mnoho dobytka, zemědělského nářadí a to nejsmutnější, pernecký obecní představený a jeho nejstarší syn a stejně tak o několik dní později, následkem rozčilení, manželka obecního představeného, se stali oběťmi plamenů. Já neznám bohužel jejich jména a mohu proto uvést pouze jméno domu „Pechmanndl“.

Stále dobře fungující výpomoc poškozeným požárem Svazu zemědělců okamžitě zareagovala.

Obec Bližná dodala:- na hotových penězích:	celý majitel (1/1)	200 Kč
	majitel (3/4)	150 Kč
	majitel (1/2)	100 Kč
	majitel (1/4)	50

-na naturáliích:

otesané hraněné dřevo celkem za všechny majitele :	90 kmenů
seno od každého majitele :	260 kg
seno od každého domkáře :	65 kg
pracovní dny na majitele :	8 dní
pracovní dny na domkáře :	2 dny.

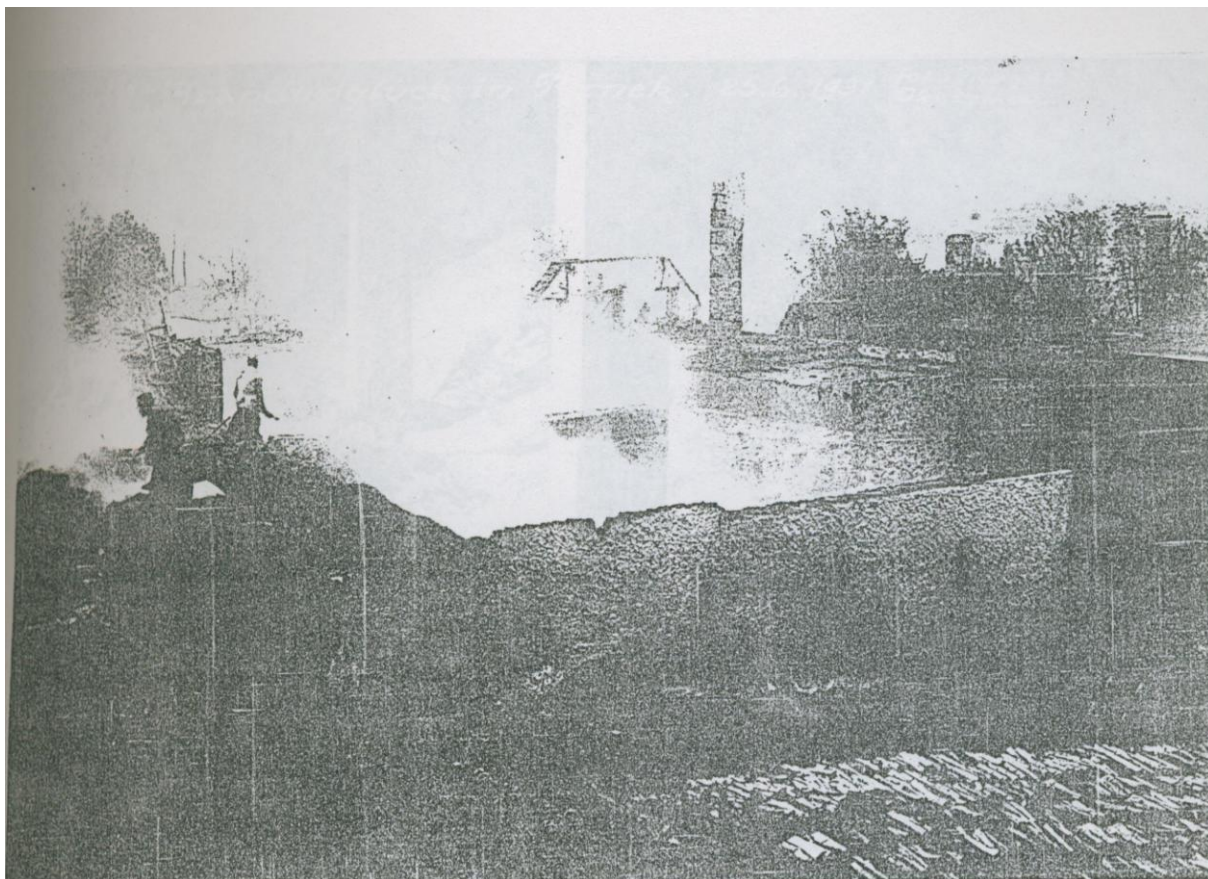
Vezmeme-li nyní v úvahu celý hornoplánský okres (v důsledku tak velkého požáru musel přispět celý okres) tak dojdeme k docela velikému výkonu.

Krátce na to dne 3. července asi v 5 hodin ráno vyhořelo stavení „Grisslbauer“ v Otících.

Potom dne 6. července „Černý mlýn“ u Pihlova.

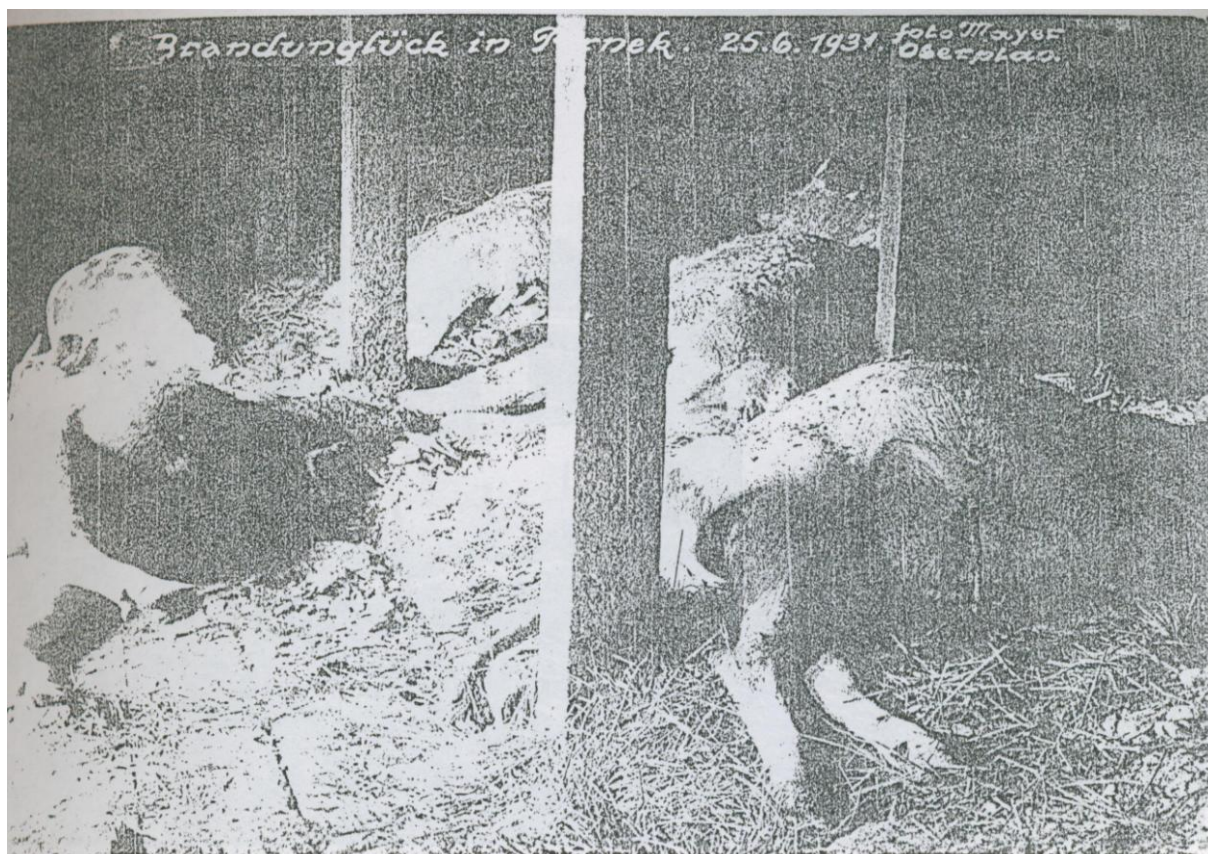
Na podzim hostinec v Nové Peci.

Dne 4. srpna byla smrtí vysvobozena od svého dlouhého, těžkého utrpení Maria Spitzl, manželka zemědělce z Radslavi č. 9 (Waldherr). Byla dcerou zemědělce Köchla v Radslavi č. 1 a byla pro svoji klidnou povahu všeobecně oblíbená. Paní Spitzl zesnula v nedožitých 41 letech.

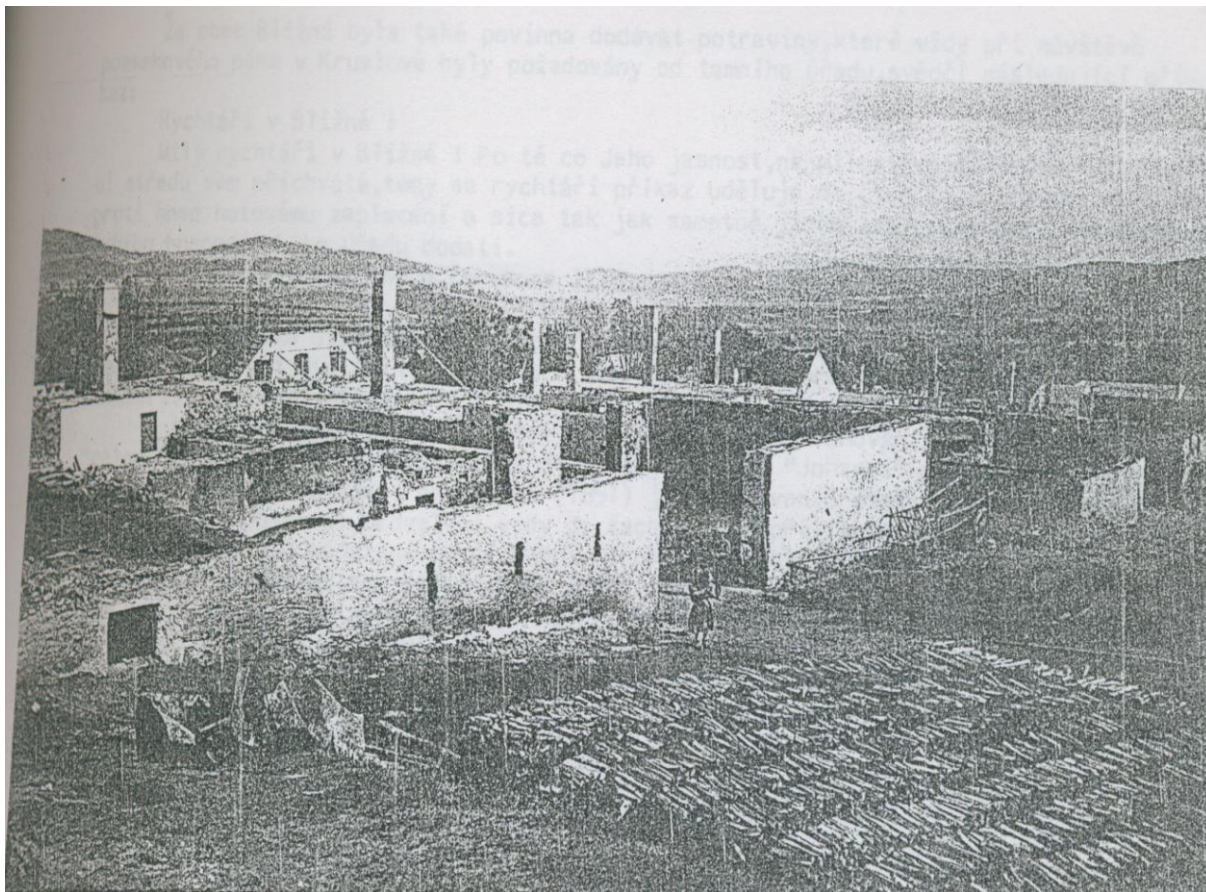
Fotografie fotografa Wolfa z Horní Plané pořízené 25.června 1931 po požáru v Perneku.

Fotografie fotografa Wolfa z Horní Plané pořízené dne 25 června 1931 po požáru v Perneku.

Fotografie pořízená fotografem Wolfem z Horní Plané dne 25 června 1931 po požáru v Perneku.

Poznámka překladatele:

z jiných pramenů jsem zjistil, že v tuto noc vyhořelo 19 selských usedlostí, kovárna a obecní dům. Kromě 3 lidských životů bylo ohněm zmařeno 83 kusů hovězího dobytka, 3 koně, 44 prasat a velké množství drůbeže. Na likvidaci škod byla nasazena také čs. armáda.

Dne 10. června zesnula matka obecního představeného v Bližné paní Karoline Gabriel v 74 letech. Četná přítomnost na pohřbu ať je pozůstalým útěchou.

Obec Bližná nechala nově natřít střechu obecní kaple sedlářským mistrem Freudenschussem z Dolní Vltavice za částku 225 Kč.

Pod vodním trkačem v Radslavi zřídil šrotovník na obilí s vodním pohonem majitel v Radslavi č. 12, Simon Adolf Spitzl.

Franz Brunner, majitel v Bližné č. 8 zboursal svou tírnu lnu na Dvojité louce, která dříve patřila k domu č. 4 (Pali).

Před Všemi svatými napadlo hodně sněhu pro jehož velkou váhu byly způsobeny velké škody zvláště na mladých lesních porostech.

Výnosy ve žních byly všeobecně špatné, oves a ječmen a právě tak otava úplně shnily pro téměř osmítýdenní nepřetržitý déšť / srpen – září/. Brambory musely být mnohdy přímo omyty, protože byly pro tento déšť obaleny blátem.

Mezi starými obecními spisy jsem našel titulní list jedné, bohužel úplně roztrhané knihy zápisů obce Bližná, jehož opis následně uvádím.

Protokol nebo poznámková kniha

Co u velkoknížecí eggenberské rychty Bližná rozličné obchody zaznamenal tak také všechny srovnány byly, jak zde z následujícího k vidění jest. Na rychtě od zde usedlého písaře rychty Johanna Wagnera, vedoucího školy ve Vltavici.

Dne 17. července roku 1692.

Že obec Bližná byla také povinna dodávat potraviny, které vždy při návštěvě pozemkového pána v Krumlově byly požadovány od tamního úřadu, svědčí následující příkaz:

Rychtáři v Bližné!

Milý rychtáři v Bližné! Po té co Jeho Jasnost, nejmilostivější kníže, následující středu sem přichvátá, tedy se rychtáři příkaz uděluje do čtvrtka 7 ½ kop vajec proti hned hotovému zaplacení a sice tak jako samotné jinde zaplacené bude, sem do knížecího hospodářského úřadu dodati.

Pečeť: Zámek Krumlov dne 6. července 1778.

Knížecí hospodářský úřad.

U pana Josefa Gabriela, obecního představeného v Bližné č. 9 jsem našel mezi starými listinami dva důlní účty, které ale pro jejich formu byly odeslány důlnímu komisariátu do Budějovic.

Z těchto je patrné, že hornictví bylo provozováno „Tuhovým sdružením Bližná“ a „celou obcí sdruženou v komuně“. Oba doly se jmenovaly „Johanni“ a „Bartolomae“. Provoz byl ale v době uvedené na účtech (1851) již zastaven, protože podle sdělení starých místních obyvatel, provalení vody do šachet bylo příliš veliké a v jeho důsledku zátopa, přes již nasazená parní vodní čerpadla, nemohla být zvládnuta, respektive zaplacená. V těchto účtech nejsou, mimo vydání, zaznamenány žádné příjmy, protože jak již bylo výše řečeno, účty byly jenom formální věci, nebo možná také byly pouze raportem na důlní komisariát do Budějovic. Místo, kde pravděpodobně šachty byly, byl Kraví vrch v Bližné, kde během doby ve které v knížecím schwarzenberském závodě v Bližné bylo pracováno v letech 1907/08 a byly tam nalezeny stopy zemědělské činnosti.

Výdaje se týkaly:

šachty sv. Johanni:

na čtvrtletní peníze	6 zlatých	
na termínové peníze	4 zlaté	30 krejcarů
na kolky a porto	2 zlaté	28 krejcarů
poplatek na účetní komisi		45 krejcarů
na desátkový paušál	6 zlatých	
na mzdu poslu a porto	1 zlatý	24 krejcarů

c e l k e m	20 zlatých	27 krejcarů

šachty sv. Bartolomae:

tytéž položky jako výše ale částka= 16 zlatých 37 krejcarů.

Během léta byla válcována okresní silnice Krumlov – Horní Planá nádraží. Velká část nezaměstnaných horníků zde našla přitom výdělek.

Z e s t a r ý c h m r a v ů a o b y č e j ů jsou ještě obvyklé následující:

1. stavění stromků o svatodušní neděli
2. házení na kraslice o velikonoční sobotě
3. vyhánění vlků dne 30.listopadu
4. návštěvy u okénka.

„Přástkový tanec“, dnes již nazývaný pouze „tancovačkou“, úplně vymizel. Při této příležitosti přišly dívky se svými kolovraty a také chasníci do předem určené selské jizby. Až do půlnoci, mnohdy se skončilo dříve, se předlo a potom se tancovalo. Během předení měli chasníci dlouhou chvíli a tak se někdy stalo, že zvláště rozpustilý chasník zapálil některému děvčeti podstavec na držení lnu. Selské jizby se obyčejně střídaly.

Dnes se konají pouze obyčejné taneční zábavy bez předení. U nás je zvykem, že chasníci při takových příležitostech se dovolují rodičů děvčete, nebo když je v pracovním poměru, tak sedláka, zda mohou jít s děvčetem tancovat. Někdy byl za to, zvláště čilý chasník, zvláště odměněn na velikonoce v době dávání kraslic. Také platilo za ostudu, když přišlo děvče k tancovačce bez chasníka.

Dříve obvyklé „povídání u okénka“, které znělo láskyplně nebo také velice zdařile, již zaniklo navždy. Když dříve přišel chasník k okénku k dívce, řekl jí na pozdravení asi toto:

/ zde není bohužel uvedeno co jí řekl – pozn.kronikáře F.Z /

Byla-li krásná dívka zvláště ospalá, což se také někdy předstíralo, potom netrpělivý nápadník řekl ještě další pořekadlo: „Aničko, Aničko slyšíš, slyšelás? tele bučí, kráva řve, když ty hned nepůjdeš.“

Dívka obvykle potom šla a podala chasníkovi ruku, když to byla již vážnější známost.

„Řehtání a klepání“ před Vzkríšením na Velký pátek se zachovalo dodnes. Zde bych chtěl dodat, že hoši, kteří klepat a řehtat chodili, obcházel vesnici na Bílou sobotu znovu, vybrat za svou práci odměnu, většinou vejce, což u malých hochů vždy vyvolalo velkou radost.

Také pálení slunovratného ohně, u nás dne 24.června (sv.Jana), jinde dne 24.června (letní slunovrat) se pilně provádí.

Že se po postavení svatodušního stromu také patřičně „zatahovalo“ je samozřejmé, přitom bylo všechno, možné čehož se chasníci zmocnili, zavlečeno ke svatodušnímu stromu. Kromě obyčejných věcí, jako stájové nářadí, stoličky k dojení a rukojeti od pump, byly přivlečeny ke stromu slamníky, žebříky od kurníků, ženské sukně a také tu a tam i kohout. Také se stávalo, že takové obyčejy, pokud byly provedeny příliš drsně, končily u soudu.

Při úmrtí je zvykem poslat tak zvané „prosebnice o doprovod“ do okolí zesnulého, které v okolních vsích prosí obyvatele o účast na pohřbu, za což tyto, někde nazývané „prosebnice mrtvého“ byly odměňovány, podle poměrů proseného (zvaného), moukou, chlebem, vejci, penězi a podobně.

Žebrání o „pečené milosti“ o Všech svatých se již u nás neprovádí.

Na Nový rok se ještě ojediněle shromažďují některé děti, aby místním obyvatelům popřály „Veselý Nový rok“, což vyjadřují milými nebo také originálními říkánkami.

Na velikonoční pondělí je zvykem zastrčit do obilních osení po třech křížcích z vysvěcených větviček na Květnou neděli, aby se obilí dobře dařilo a aby zůstalo ušetřeno všech nepravostí. Přitom je obilí vykropeno svěcenou vodou.

Na den Božího těla je len šlehán březovými proutky, které se do obilí přinesou v procesí, aby byl pořádně vysoký.

Dříve velice slavené dny sanice již skoro zanikly a jsou již velmi vzácné. Při tom se používaly malé, jednosprežné sáně na nichž bylo místo pro 2 až 3 osoby. Koně byli ozdobeni věncem z rolniček, které během jízdy velmi harmonicky zvonily.

O masopustním „cechu“ našich předků nás zpravuje následující, mezi starými obecními spisy nalezený spis, který nám připadá na dnešní poměry směšný:

„ V roce 1730 dne 3. února dále jmenovaní zdejší chasníci se sešli: Urban Resch, Adalberth Payr, Thomas Mayr, Matthias Phillip, Anton Sylvester, Gabriel Perfahl, Zacharias Winles, Gallus Teufl a Andreas Teufl k tak zvanému každoročnímu masopustnímu hudlaření k setkání s rychtářem a mně na vědomí dali, že se jednomyslně rozhodli společně, jak je zvykem masopustní cech založiti, mně poplatně požádali: abych jim k tomu povolení od rychty úředně udělil a protože já toto sám o sobě udělati jsem nechtěl, velectěnému pánovi urozenému Mathiasovi Ernstu Wawrovi, Jeho velkoknížecí milosti ze Schwarzenberku, podřízenému hospodářskému hejtmanovi do Krumlova přednesl a o povolení požádal, který to vrchnostensky povolil. Přece ale s podmínkou, že během masopustního cechu stejně tak doma jako na jiných místech čestně, zbožně a správně chovati se budou, všechna hanebná opilstva, ostudy a smilstva míjeti mají.

Načež výše jmenovaní chasníci ve jménu Božím ohlášený masopustní cech začali a všechno, jak jsme jinak neočekávali, v míru, lásce a svornosti provedli. Proto a tím také v budoucnu všem nesvornostem a zlému jednání bude zabráněno a jednou nebo druhou cestou ke mně patřícímu úřadu nebo službě nadávati nebude moci, jím a také ostatním bude, kteří by všetečně zasahovati chtěli, ti mají do knížecího úřadu v Krumlově pět kop rýnských poplatků složiti a odkázáni budou na rychtářství Bližná.

Na sv. Popeleční středu

Paulus Payr, zdejší rychtář

Andreas Payr, z městyse Vltavice, toho času zdejší rychtářský pisař.

Další: Městys Dolní Vltavice zakoupil motorovou benzinovou stříkačku (hasičskou stříkačku) za cenu 35.000 Kč.

R o k 1 9 3 2.

V lednu byly sněhové poměry velmi nevýhodné, o sanici nemohla být ani řeč. Po celý měsíc byla v provozu jízdní kola, což bylo v tomto čase velkou vzácností.

Že se všeobecná hospodářská krize vyvíjí stále tvrději, se nemusí nijak zvlášť zdůrazňovat. Mzdy jsou stále snižovány, ceny potravin stále rostou. Kam to povede?

Tabáková režie větší část svých výrobků zdražila „odpovídajícím způsobem“ zlým časům. Tak bude nejlepší přestat kouřit. Pro zdraví to bude rozhodně lepší.

Myslivecké právo v Bližné bylo předáno na šest let Josefu Scheschimu, zemědělci v Bližné č. 6.

V pátek dne 12. února byl v naší obci vidět zcela mimořádně vzácný přírodní jev, který trval přes jednu hodinu a to od 11 do 12 hodin dopoledne. Slunce bylo při jasném nebi obkrouženo k horizontu svislým, stojícím mlhovým kruhem. Tento mlhový kruh – přes slunce procházející – druhý mlhový kruh, který stejně probíhal k horizontu. Ve styčném bodě obou kruhů bylo možno vidět dvě silně svítící vedlejší slunce, ke kterým vedly v oblouku rudě svítící pruhy. Nad touto kresbou stála téměř v zenitě souběžně s velkými, sluncem procházejícími kruhy, malá, nádherná, silně zářící duha. Staří lidé říkali, že tento druh dvojitých kruhů mlhových okolo slunce ještě nikdy neviděli. Jiní mínili, co tyto zjevy asi znamenají, zajisté nic dobrého, ano, zajisté je to skoro znamení války. Jeden bývalý válečný zajatec říkal ale strachujícím se lidem, že na Sibiři byly takové jevy vidět často v zimě. Meteorologové tento jev nazývají „halo“ na nebi, které souvisí s ledovými krystalky a lomem světla, to tedy znamená, že nehrozí vůbec žádné nebezpečí. Proč by nemělo být „halo“ na nebi, když na naší bláznivé zemi je tolik „hallo“?

Johan Pollak, majitel v Bližné č. 5 si zařídil obchod s prasaty (1931).

V Bližné byl u horního pastýřského domku postaven domek na ukládání zemědělských strojů.

Hornický dům v Jestřábí, který byl stále v majetku Schwarzenberských tuhových závodů, byl prodán obci Černá za částku asi 76 000 Kč.

Johann Jusko, poslední ovčák v poplužním dvoře Jestřábí, který přišel o svoje místo v důsledku pozemkové reformy, si postavil u rybníka u dvora v roce 1927 přízemní obytný dům. K tomu potřebný pozemek mu byl přidělen od dvora v Jestřábí pozemkovým úřadem.

Důlní ředitelství nechalo zasypat šachtu v Bližné, která byla vyhloubena v letech 1907 až 1908 pro nebezpečí sesutí.

Hubert a Mathilde Geyer, doposud majitelé č.13 v Bližné, postavili mezi čísly 20. a 13. v Bližné přízemní obytný dům. Jejich dřívější majetek postoupili Karlovi a Marii Watzl, zdejšímu truhlářskému mistrovi.

Dne 19.června se konalo v Dolní Vltavici vysvěcení zakoupené motorové stříkačky. Velice originální byl přitom útvar představující mladé hasiče, kteří se čile zabývali prodejem slavnostních odznaků a provedli ukázkové cvičení, kterým přispěli podstatně ke zkrášlení celé slavnosti. Ke cvičení si přivezli stříkačku z Radslavi, kterou zakoupili tamní majitelé od poplužního dvora ve Valtrově. Všechno probíhalo dobře a slyšel jsem jenom jednoho starého muže: „No jo, je to správné“. Při hlavním cvičení místních hasičů došlo k malému neštěstí. Jeden proud hadic byl položen na střechu majitele Schwarzbauera (Jogl). Hasič, na konci hadice s ocelovou koncovkou, strhl hadici z ocelové koncovky, což způsobil velký tlak vody a konstrukční závada. Vrávorající hasič neztratil duchapřítomnost, uchopil uvolněnou hadici a pevně ji držel. Ale jeho zadní část.... K všeobecnému veselí mu byla zatroubena patřičná tuš. Nato bylo cvičení přerušeno. Stříkačka fungovala bezvadně.

Senoseč byla všeobecně uspokojivá a její větší díl byl sklizen za příznivého počasí. Pouze louky u Vltavy utrpěly vysokým stavem vody.

Automobilová doprava se rok od roku zvětšuje. Před 6 – 7 léty zůstávali lidé stát a ohlíželi se za okolo jedoucím autem tak dlouho, pokud bylo vidět. Dnes se již nikdo nestará o tyto rozvířovatele prachu. Na tomto místě bych chtěl vzpomenout jízdních kol. Tyto jednoduché dopravní prostředky se staly všeobecným dobrodíním. Co bylo před 25 – 30 léty předmětem obdivu je dnes samozřejmostí. U nás neholdují tomuto sportu jenom zástupci „silnějšího pohlaví“, také mladé i staré ženičky jezdí na kolech. Ostatně dnešní mládež je již docela zaměřena moderně.

V tomto roce oslaví železnice Budějovice – Želnavu svou 40 ti letou existenci. Válcování silnice Černá – Dolní Vltavice, plánované na tento rok, zaostává pro nedostatek peněz. Jde o vůbec první válcování této silnice.

D o d a t e k k r o k u 1 9 3 0 :

Obec Bližná nechala pro hraniční spory vyměřit „Haweg“ (= cesta HA (?) – p.p.) ze vsi Bližná až k radslavské pastvině civilním geometrem Josefem Pomplem z Krumlova. Přitom vyšlo najevo, že sice značení na straně majitele Johanna Kefera, Bližná č.10 bylo správné, ale na straně majitele Maxe Pangerla, č.4 bylo hodně co patřilo k „Haweg“.

Při této příležitosti si rozdělili sedláci v Radslavi své společné pastviny a nechali si je vyměřit výše jmenovaným geometrem. Tím skončilo v Radslavi společné pasení dobytka, daly k tomu podnět nesrovnalosti mezi majiteli. Pastýřské domky získali Franz Spitzl / Waldherr/ dolejší a Josef Brunner / Maxl/ hořejší. Z této doby také pochází, jednotlivými majiteli zřízené pastviny u domu, s výjimkou pastviny zemědělce Spitzla/ Waldherr/, který již takovou zřídil před zrušením společného pastvení dobytka. Konec společného pastvení proběhl v roce 1928.

Dodatek: pastvina od č.9 pochází z doby před světovou válkou.

Slavnost svěcení hasičské stříkačky dne 19.června 1932 v Dolní Vltavici.

Josef Gabriel, první obecní představený
v letech 1922 až 1926.

Franz Spitzl, obecní představený zvolený třikrát
po sobě v letech 1926 až 1938

Pokračování roku 1932:**POŽÁRY:**

Dne 13.června v poledne vyhořel selský statek „Michei“ v Záhliní.

Krátce nato/ 18.června/ zničily zuřící plameny několik domů na „Anspachu“ / = na potoce – p.p. / v Horní Plané.

Dne 28.června vznikl v dělnické kolonii v bývalých tuhových závodech v Hůrce požár střechy, který byl snad způsoben samovznícením špatně uloženého sena.

Ve všech případech bylo zabráněno většímu neštěstí rychlým, obětavým zásahem hasičů.

Franz Brunner, majitel v Bližné č.8, zboursal svou tírnu lnu „Na kopci“, která dříve patřila k domu č.5 (Feichtl

Bližné, kteří vlastní obecní právo rovným dílem a to: číslo 1, 2, 3, 6, 7, 8, 9 a 10.Současnými pastýři jsou Franz Hanauer (otec) a Franz Hanauer (syn).Tito také v domku bydlí.Proč se majitelé č.4 a 5 nepodílejí, poznamenám později.

D ů m č. 1 3

Jméno domu: Schmied (= kovář – p.p.), někteří říkají „Tischler“ (= truhlář-p.p.)
/ Karl Watzl je truhlář /.

Karl a Marie Watzl.

Karl Watzl převzal majetek od Huberta a Mathildy Geier (svého švagra a sestry).Tato budova byla postavena v roce 1879 majiteli domu č.8 a 9 v Bližné a sice jako kovárna.Byla již dříve plánována výstavba obecní kovárny deseti majiteli na místě, kde dnes stojí kůlna na vozy majitele č.9.Jednání se roztržilo a tak došlo k výstavbě tohoto domu bratry Brunnerovými, kteří byli tehdy majiteli hospodářství č.8 a č.9.Kováři, kteří byli nájemci, se jmenovali:

kovář Bartl, jméno je mně neznámé, byl to první kovář a vystěhoval se do Ameriky.

druhý byl Josef Motschko, který se stal později kovářským mistrem v Dolní Vltavici

pak přišel kovář Pollak, který byl posledním svého řemesla v Bližné.

Tito tři mistři byli zde v letech 1879 až do roku 1910.V této době získali dům koupí Franz a

Anna Watzl.Franz pocházel z Černé a jeho manželka z Dolní Borkové / Riepl/.Původně chtěl kovář Pollak postavit dům s kovářskou dílnou na polní parcele majitele č.7, mezi čísly 20 a 13 v Bližné.Mezitím se ale uvolnila obecní kovárna v Hodňově a tak se tam přestěhoval.Právě připravený stavební materiál prodal Franzovi Bayerovi / Wagner/.Pozemek koupil Franz Pangerl z Bližné č.5 / Feichtl/.Od roku 1910 do roku 1925 nebyl v Bližné žádný kovář.Jak jsem již na dřívějším místě poznamenal, postavil v roce 1925 Vinzens Wick kovárnu na pozemcích majitelů z č.4 a 6. Kovářem je jeho zeť Josef Lepschy, který pochází z Černé.Manželka majitele č.13 pochází z nádraží Černá – Hůrka, je dcerou tamního bednáře Havlana.

D ů m č. 1 8

Jméno domu: „Eretnhäusl“.

Domek patří majitelům domu č.8.Zdejší obyvatelé jsou podruzi, kteří jsou povinni pracovat v létě na majetku majitelů č.8.

D ů m č. 1 9

Jméno domu: „Miesauerova tírna lnu“.

Tento domek patří k domu č.9 a je stejně tak obydlen podruhy, kteří jsou povinováni pracovat pro majitele domu č.9.

D ů m č.2 0

Jméno domu: „Wirt“ (= hostinský – p.p.)

Hostinec je zde od postavení domu.

Johann a Marie Jungbauer.

Johann převzal majetek od svých rodičů, Marie pochází z domu č.6 (Zuinger).Tento dům byl postaven v roce 1903 Josefem a Theresií Jungbauer, bývalými majiteli č.5 v Bližné.Po jejich smrti převzal majetek syn Johann a jeho manželka Karoline (v roce 1918) a tito přistavěli v roce 1925 poschodí.V roce 1927 předali majetek synovi Johannovi a jeho manželce

Marii. Tato přinesla věnem „Vltavské“ pole od domu č.6, které od té doby patří k č.20. V roce 1905 byla ohněm zničena stodola a krov na domě. Současným majitelem je kronikář.

D ů m č.2 1

Jméno domu: „Hanauer“.

Wenzl a Eleonore Hanauer.

Tento dům postavil v roce 1910 Wenzl Hanauer. Stavební pozemek byl získán, stejně tak jako u č.20, od hospodářství č.5, a oba byly získány koupí od tehdejšího majitele Franze Pangerla. Wenzl se po dokončení stavby oženil s Eleonorou, která pocházela z Chrobol. Wenzl Hanauer je okresním cestářem v naší oblasti, jeho rajon v současnosti začíná u Hanasanova kříže a kočí nad Černou u okresní hranice naproti Frymburku.

D ů m č. 2 2

Jméno domu: „Hirter“ nebo „Tomandl“.

Franz a Theresia Schaffer. Theresia pochází z Pláničky. Blíže viz u domu č.5.

D ů m č. 2 3

Jméno domu: „Wick“ nebo „Schmied“.

Vinzens a Aloisia Wick. Postavili dům v roce 1925. Blíže viz v přehledech za rok 1925, 1929 a v listině majitelů z roku 1932 u domu č.13. Vinzens Wick pochází z Pihlova, jeho manželka z Radslavi. Oba bydleli již delší dobu před postavením domu v Bližné v „Altrichterově“ výměnku.

D ů m č. 2 5

Jméno domu: „Geier“.

Hubert a Mathilde Geier.

Postavili tento dům v roce 1932. Stavební pozemek patřil k domu č.7, později byl koupen kovářem Pollakem, od něho byl koupen majitelem č.5 Franzem Pangerlem, který ho opět prodal majitelům č.13. Poté co manželé Geier odstoupili svůj první majetek (č.13) Karlovi a Marii Watzl, postavili na tomto zpět získaném pozemku tento dům. Hubert Geier pochází z Horní Plané.

Majitelé v Radslavi v roce 1932.

D ů m č. 1

Jméno domu: „Urber“.

Franz a Josefa Köchl. Franz Köchl převzal majetek od svých rodičů. Jeho manželka je sestra současného majitele domu č.8 v Bližné.

D ů m č. 2

Jméno domu: „Maxl“.

Josef a Marie Brunner. Josef Brunner převzal majetek od svých rodičů. Marie Brunner se narodila v Bližné v domě č.3 (Säumer). Číslo 1. a 2. v roce 1884 vyhořela.

D ů m č. 3

Jméno domu: „Hirter“ (= pastýř – p. p.).

Tento dům dříve obýval obecní pastýř. Po zrušení společného pastvení dobytka se stal vlastnictvím tehdejšího majitele č.2. Poslední pastýř, který dům obýval se jmenoval Konrad Hable, narozený v Radslavi.

D ů m č. 4

Jméno domu: „Galli“.

Wenzl a Anna Bodisch. Tito získali dům koupí od Josefa a Franzisky Bartl. Bartl byl bratr Anny Bodisch a vycestoval s rodinou do Srbska, ale později se přestěhoval do Hamborn (Německo), kde také zemřel. Wenzl Bodisch přišel z Kyselova.

D ů m č. 5

Jméno domu: „Bair“.

Franz a Anna Zierlinger. Franz Zierlinger převzal majetek od svých rodičů, jeho manželka pochází z domu č.1 (Urber), táž je sestrou Franze Köchla, současného majitele domu č.1. Otec Franze Zierlingera, Alois Zierlinger, přišel v roce 1926 tragickým způsobem o život. Byl již na výměnku a vedl hospodářství své ovdovělé dcery Albine Mugrauer v Dolní Vltavici (Hanas). Při krmení ho kopl kůň do břicha a smrtelně ho zranil. Zemřel v okresní nemocnici v Českém Krumlově.

D ů m č. 6

Jméno domu: „Schuster“ (= švec – p.p.)

Josef a Marie Kapellner. Josef Kapellner převzal majetek od svých rodičů. Jeho manželka přišla z Horní Borkové (Schneider Karl). Tento dům byl snad před dlouhou dobou mlýnem. Tamější pole se jmenují „Mlýnská role“.

Dům č. 7

Jméno domu: „Schneider“ (= krejčí- p.p.)

Johann a Anna Winkler. Johann převzal majetek od svých rodičů, jeho manželka je dcera obyvatele domu č.8, který pochází z „Lipenského“ domku (na hranicích).

Dům č. 8

Jméno domu: „Hirter“.

Tento dům byl v dřívějších dobách obydlím druhého obecního pastýře. Později ho obývali většinou obecní chudí. Dům č.8 a č.3 byly dříve stejným dílem majetkem majitelů domu č.1, 2, 5, 9, 10, 11 a 12. Poté co majitelé přestali společně pást, získal dům zemědělec Franz Spitzl z č.9. V současnosti bydlí v č.3 Hable Konrad a v č.8 Schwarz Franz se svými rodinami. Tento dům je v majetku č.9 od roku 1923.

Dům č. 9

Jméno domu: „Waldherr“ (= lesní pán – p.p.)

Franz Spitzl je vdovec, jeho manželka byla sestra majitele domu č.1 a majitelky č.5. Jmenovala se Marie (Urber Marie). Franz Spitzl převzal majetek od svých rodičů, kteří pocházeli z Kozí Stráně (Spitzl) a zde se zakoupili. Dřívější majitelé byli: Josef a Theresia Bartl, Josef se narodil v domě č.9, Theresia byla dcera majitele z Oberhaag, bratr Theresie Bartl. Od něho získali hospodářství rodiče Franze Spitzla v roce 1910. Franz Spitzl je v současnosti obecním představeným v Bližné.

Dům č. 10

Jméno domu: „Fillip“.

Aloisia Watzl, vdova po Josefovi Watzlovi, který krátce po skončení války zesnul na mrtvici. Josef Watzl převzal majetek od svých rodičů, jeho manželka pochází z Kozí Stráně (Reutmühle).

Dům č. 11

Jméno domu: „Paterandre“.

Johann Watzl, vdovec. Jeho manželka zemřela v prvních poválečných letech a pocházela z domu č.9. Jmenovala se Aloisia, byla sestra současných majitelů č.9 a 12. Johann Watzl převzal majetek od svých rodičů.

Dům č. 12

Jméno domu: „Hafner“.

Simon Adolf a Marie Spitzl. Marie převzala majetek od svých rodičů, její manžel pochází z č.9. Toto hospodářství, které bylo až do roku 1897 obhospodařováno jedním majitelem, bylo v tomto roce, tehdejším majitelem Mathiasem Jungbauerem rozděleno. Prodal výměnkářskou stranu domu Franzovi Zapplovi, horníkovi z Horní Plané. Tento vlastnil dříve hospodářství v Dolní Borkové. Od této doby má tato část domu číslo 13. K tomu dal Mathias Jungbauer Franzovi Zapplovi 2 jitra pozemku od pozemku u domu a louku „Bräunl“. Před a po výše uvedené době prodal Mathias Jungbauer pozemky těmto lidem:

louku „Vürt“ Jakobovi Grüblově z Dolní Borkové

- Olšovou louku Antonovi Kapellnerovi z Radslavi
- Mlýnské role stejně tak Antonovi Kapellnerovi z Radslavi
- Bernhardovu louku Wenzlovi Jungbauerovi toho času v Radslavi
- Dlouhý díl, po půlce Franzovi Kochovi a Paulovi Winklerovi, oba v Dolní Vltavici
- Louku „Gmui“ Davidovi Wagnerovi v Dolní Vltavici
- Nový vrch a Písařskou louku Josefovi Bartlovi, toho času v Radslavi č.4
- Franzovi Köchlovi v Radslavi díl „dřeva“ na cestě „Ha“.

Mathias Jungbauer se přestěhoval v roce 1902 do Vídně. Po něm byl majitelem, jako největší věřitel knížecí schwarzenberský naddůlní Franz Reitingner. Míněna je zde stále výměnkářská část domu. Po Reitingnerovi ji získal Ferdinand Hafner. Po jeho smrti ji získal od vdovy Engelbert Hafner. Tato se přestěhovala se svými dvěma dětmi do Slavkovic. Engelbert Hafner je

otec současné majitelky. Je nutné ještě poznamenat, že Mathias Jungbauer po opuštění hostince v Bližné č.1 v roce 1894, zřídil na svém majetku hostinec, který byl ale v roce 1902 opět zrušen. Dřívější jméno domu „Lias“ platilo do rozdělení domu.

Dům č. 13

Jméno domu: „Hopfinger“.

Výše jmenovaný Franz Zappl, pod č. domu 12 prodal tento dům v roce 1912 Wilhelmovi Hopfingerovi, který přišel z Dobré u Volar a se svou manželkou obhospodařoval majetek. Franz Zappl se odstěhoval do Mysliveckého údolí.

P o p l u ž n í d v ů r J e s t ř á b í v r o c e 1 9 3 2 :

Majitel: Georg Adamowitsch. Zda je skutečným majitelem nemůže být s určitostí zjištěno. Někteří říkají, že je pouze nájemcem, jiní zase, že je majitelem. Ať je to tak nebo tak, majitelem je určitě v každém případě Státní pozemkový úřad v Praze, který dvůr knížeti Schwarzenberkovi v letech 1925 – 1927 úplně vyvlastnil. Dvůr má domovní jméno „Dvůr“ a číslo 15. Ale ne Jestřábí č.15, ale Bližná č.15. Adamowitsch přišel z Tábora, kde byl správcem statku. Ke dvoru patří dům č.16 zvaný „Mlat“, který je obýván Slováký.

Vedle tohoto domu stojící „Hornický dům“ má č.17. Vlastníkem je obec Černá, která ho koupila od knížecího schwarzenberského důlního ředitelství v letech 1931 / 32. Byl nejdříve nabídnut obci Bližné, která to ale odmítla. Pro obecní účely byl dům příliš odlehlý a pro ostatní účely nebyl k dispozici žádný zájemce. Tento dům od jeho postavení až do současnosti obývají horníci. Pole náležející k tomuto domu, byly Pozemkovým úřadem předány do užívání jednotlivým nájemným domácnostem. Jejich výměra činí 70 a ; na jednu domácnost připadá tedy 8,75 arů.

U rybníka u dvora je postavený dům posledního ovčáka z Jestřábí Johanna Jusko, dům má číslo 24 a Jusko byl posledním ovčákem ve službách knížete Schwarzenberka. Přišel okolo roku 1923 z Chrudimi do Jestřábí a byl zde ovčákem až do převzetí dvora Pozemkovým úřadem (v letech 1925/27). V roce 1927 si postavil tento dům a nastoupil, poté co byl po nějakou dobu ve službách Georga Adamowitsche, do pivovaru v Černé.

U vápencového lomu se nachází „Schneiderhäusl“ (= domek krejčího – p.p.) s číslem 14. Majiteli jsou Franz a Marie Feier, která převzala majetek od svých rodičů, její manžel pochází z Bockbergu.

Jména domů :

- číslo 14 : „Schneiderhäusl“ (= domek krejčího – p.p.)
- číslo 15 : „Hof“ (= dvůr – p.p.)
- číslo 16 : „Drescherhäusl“ (= domek mlatců – p.p.)
- číslo 17 : „Berghaus“ (= hornický dům – p.p.)
- číslo 24 : „Schaffer“ (= ovčák – p.p.)

Tírnu lnu v Jestřábí přestavěl Adamowitsch na obytný dům.

Poznámka: U domu v Bližné č.12 na **str.....** jsem poznamenal, že v současné době majitelé č.4 a č.5 nevlastní v Bližné obecní práva. Míním zde především svobodné a zákonité spoluvyužívání pastvin, spoluvlastnictví na pastýřském domku (č.12), podíl na dosud nerozděleném Kravím vrchu a spoluvlastnictví společných lesů. Tato práva ztratily tyto domy následujícím způsobem:

Dům č. 4 : do roku 1910 ho vlastnili Adolf a Anna Matscheko, jako plnohodnotní se všemi právy nadaní majitelé hospodářství č.4. Jejich jediná dcera Marie, která zůstala z četných dětí na živu, se provdala v roce 1908 za řezníka a hostinského z Rohrbachu (Fruza). Protože nebylo dalších dědiců, prodali manželé Matscheko svůj majetek s veškerým příslušenstvím Ebertovi Güterschlägerovi z Pasova za 44 000 Korun v roce 1910 a odstěhovali se se svou dcerou do Pasova. Všechny lesní parcely koupil od Eberta zemědělec a obchodník se dřevem Johann Hammerlindl z Jam (Miesbauer). Cena za pozemky a les činila v roce 1910 26 000 Korun. Poté

co tento les vykácel, získali tyto parcely ke komuně náležející majitelé z Bližné č.1,2, 3,6,7,8,9 a 10 za 1 000 Korun, aby si v první řadě zajistili nerušenou pastvu svých stád a za druhé, aby zajistili svým následovníkům svůj majetek jako společnou majetkovou rezervu ve formě lesního majetku.Další pozemky získali od Eberta:

- dům č.2 : polní louku
- dům č.5 : pole „Ostocklus“, úzké pole a louku „Eischbad“
- dům č.6 : střední los a díl na Vršku
- dům č.7 : vnější los
- dům č.8 : dvojité a vltavský los
- dům č.11: zadní los.

Dům koupili předtím jmenovaní majitelé za 12 000 Korun. K tomu patřily: dvorský los, los na kopci, kolový los, olšovská louka a část pastvin. Osm majitelů obhospodařovalo nyní společně dům. Jak to již při takovém společném majetku je obvyklé, tak to bylo i zde. Bylo v této věci málo kázně. Nechal jsem si vyprávět, že k setí se používalo nezodpovědnými lidmi dokonce zadní, podhradní obilí. To vím z autentického pramene a jak tyto lidi znám, tak tomu věřím. Po dvouletém hospodaření prodali majitelé dům s výše jmenovanými pozemky s výjimkou pastvin, které si ponechali, firmě Vonwiller a spol., za 8 000 Korun. Tato firma byla tehdy majitelkou Jihočeských tuhovských závodů v Hůrce, vlastnila kutací práva v Bližné, která využívala, dále jednotlivé hromady země a haldy s výjimkou těch na Kravím vršku, svědčí o tom, že nechala zřídit v domě dělnickou ubytovnu. Pozemky pronajala.

Když byla kutaniště málo výnosná, hledala firma Vonwiller a spol. jak se majetku zbavit a tak ho získal v roce 1915 Franz Pangerl, majitel č.5, včetně k tomu náležejících pozemků. Cena činila pravděpodobně 12 000 Korun.

Tak byl tento dům zbaven všech komunálních práv, protože 8 majitelů získalo všechna práva a také podíl na domku obecního pastýře.

D ů m č. 5 : posledními, všemi právy komunálními nadanými majiteli byli do roku 1901 Josef a Theresia Jungbauer. Po nich získal dům v roce 1901 Franz Pangerl, který přišel z Hůrky (Hable). On prodal podíly na společném majetku a lesní parcely od č.5 v roce 1904 osmi majitelům. Z pozemků prodal:

- k domu č.6 : polní louku č.1
- k domu č.13: polní louku č.2
- k domu č.20: dvojitou louku
- k domu č.21: vltavský los.

Josef a Theresa Jungbauer si postavili v roce 1903 dům č.20 v Bližné. V letech 1901/03 bydleli ve výměnku č.5.

Franz Pangerl byl majitelem až do roku 1922, kdy prodal dům Johannovi Springerovi, mlynářovi z Pestrice, za cenu asi 80 000 Korun. K tomu dal pozemky: dvorský los až po cestu do kolového losu, los na vršku od č.4, kolový los od č.4, býčí cíp, kolovou louku a některé luční parcely u Vltavy a díl na Vršku od č.5.

K tomu bych chtěl poznamenat, že současný majitel č.5 Johann Pollak není již nadále majitelem dílu na Vršku a dvorského losu, protože tyto pozemky prodal v roce 1932 majiteli domu č.22, Franzovi Schafferovi za 7 000 Korun.

D a l š í u d á l o s t i .

V pátek 25. listopadu v 6 hodin ráno se stala obětí plamenů tůňa zemědělece „Edlmanna“ v Jelmu.

V poledne téhož dne vyhořely úplně hospodářské budovy domů č.80 a 81 ve Frymburku. Protože byla obava, že se požár rozšíří, byly povolány četné hasičské sbory, jejichž zásah ale nebyl potřebný.

Obilí bylo při pěkném počasí sklizeno k všeobecné spokojenosti. Nevydařily se pouze žluté brambory.

Medvědáři, dudáci a harfenisti, kteří táhli z místa na místo, aby obveselovali obyvatelstvo, již vymřeli. Stejně tak obchodníci s tučnými prasaty „bagony“. Tito hnávali prasata od místa k místu a prodávali je. Teprve, když se od těchto prasat přenášely nemoci, zakázaly úřady tento prodej dobytka. Obchodníci přicházeli většinou na podzim poté, co zemědělci prodali len a odnesli si jejich peníze.

Zajímaví museli být kolomazníci, kteří měli na svých trakařích sud s kolomazí a táhli krajinou a hlasitě nabízeli své zboží.

Na straně 39 jsem psal o starých zvycích. K tomu je nutné dodat: v našem kraji jsou tak zvané „malé svátky“, jak jsou označovány zvláštní dny v roce. Některé se drží celodenně, některé jenom polodenně.

K celodenním náleží:	20 leden	-	Fabián a Šebastián
	25 leden	-	obrácení Pavla
	3 únor	-	Vasil
	25. únor	-	Matyáš
	19 březen	-	Josef Živitel
	3 květen	-	nalezení sv. kříže
	24 červen	-	Jan Křtitel
	26 červenec	-	Jakub
	6 listopad	-	Leonard
	11 listopad	-	Martin
	25 listopad	-	Kateřina
	30 listopad	-	Ondřej
	3 prosinec	-	František
	6 prosinec	-	Mikuláš
	21 prosince	-	Tomáš

K polodenním pak patří: Popeleční středa a Dušiček, které se slaví pouze návštěvou kostela.

Také musím vzpomenout „s t ř í d a c í c h d n ů“, to jsou selské prázdniny od svátků vánočních až do Tří králů. V tyto dny stojí veškerá práce až na krmení a jeho přípravu.

Dne 24. prosince je u nás p o s t n í d e n. To znamená, že se dopoledne drží půst. V poledne se žaludek důkladně naplní a tak musí žrouti dosáhnout pozoruhodných výkonů. Není se čemu divit, když vezmeme, co se zde všechno předkládá. Každý člen čeledě a také rodinný příslušník dostane vánočku. Potom se předkládá: máslo, koblihy, káva, med, na mnoha místech také sirup a chléb. Tím se nyní kručící žaludek také jednou pořádně nacpe. Následky můžeme později vidět na cestě na půlnoční mši a také potom v třaslavých tělesných výlevách, které tak pro některé citlivé nosy neznějí jako zvuky pozounů.

Dne 26. prosince je také starým zvykem se postit. Zpupní chasníci si naplní kapsy kabátu ovšem, hrachem, někdy i kukuřicí a cestou do kostela to házejí po děvčatech. To je, když se trefí do obličeje zrný velmi bolestivý a mělo to již často za následek zlé poranění očí. Tento zvyk má připomínat mučednickou smrt sv. Štěpána.

Den 27. prosince je u nás nazýván dnem Janovým a je v naší farnosti dnem výměny čeledě. V jiných farnostech se výměna koná dne 2. února (Marie Očišťování). Čeled' se najímá na den sv. Jana tj. 24. června. Každý najmutý dostává „vstupní peníz“, jehož výše se v současnosti pohybuje mezi 20 až 50 Kč. Čeled', která je v pracovním poměru a během léta není zaměstnavatelem „zamluvena“, aby zůstala i v dalším roce, musí toto brát jako mlčenlivou

výpověď. Otevřená výpověď se dává pouze tehdy, když jedna z obou stran hrubě poruší pracovní řád. Výpovědní lhůta je 14 ti denní. Jakmile je najmut nový člen čeledě, tak zaměstnavatel musí dovézt jeho truhlici ze starého místa služby, což se obvykle děje povozem, uvnitř obce se ale použijí potahové sáně. V novější době nacházíme u čeledě vedle truhlice také skříně na šaty, v nichž se tak šaty nemačkají, což dnes, zvláště u „slabšího pohlaví“, které chce být krásné v každé době, hraje velkou roli.

Při najímání se prvně určí výše mzdy, která je vyplácena z části v penězích, částečně v naturáliích. O peněžité odměně je vedena tabulka na str. 18. Mzda v této formě má ale v současnosti klesající tendenci oproti údajům uvedeným v tabulce.

Mzda v naturáliích je stále v určitém poměru ke mzdě v hotových penězích. Na naturáliích dostávají chasníci: 1 oblek, 4 košile, 2 zástěry, 1 korec obilí (asi 70 kg), 1 klobouk, punčochy a brambory.

Děvčata dostávají: 1 šaty, 1 šátek na hlavu, 2 košile, 2 zástěry, sukně, obilí, brambory, ložní prádlo a sukno.

Noc ze starého roku na nový je naplněna střelbou z pušek, tím se má „vystřílet“ starý rok.

Noc z 5. na 6. ledna se nazývá „drsná lesní noc“. Aby byl dům chráněn před neštěstím a zlými duchy, popisují se dvě počátečními písmeny jmen sv. Tří králů a letopočtem svčenou křídou : „ 19 K + M + B 32“.

V následujícím se chci pokusit popsat dnešní s e l s k o u s v a t b u:

Jakmile je zemědělec se svou životní družkou, která ho jako hodná provázela všemi záhudnostmi života, unaven svou činností, tak se odebere na odpočinek – na výměnek. Hospodářství přechází vždy, pokud není žádných dalších překážek, na nejstaršího syna, když není, tak na dceru.

Nyní dochází ke sňatku a lhaní, jak praví lidová moudrost. A to je také z větší části pravda. Na svobodné noze stojící kandidát ženitby sevydá na přehlídku nevěst. Většinou je ale toto jednání připraveno a ženich s jednou z dcer Eviných je seznámen. Přirozeně zde hraje svou roli také věno. Snoubenci se odeberou na faru, aby za přítomnosti dvou svědků nechali vyhotovit protokol o ohláškách. Doba mezi sepsáním protokolu a sňatkem tvoří stav zasnoubení. Několik dní před svatbou se sepíše u notáře smlouva svatební, která obsahuje předávací podmínky, výši výměnku a výši věna. V neděli před svatbou předávají příbuzní z obou stran snoubencům svatební dary, přičemž jsou obojími rodiči pohoštěni pečivem, kávou a pivem.

Den před svatbou se vydají snoubenci ke zpovědi a přijímání a potom na faru k poučení snoubenců. Svatbu strojí vždy rodiče nevěsty a je slavena v jejich domě. Hosté jsou pohoštěni zdarma, aniž by museli něco zaplatit. Svatební den je téměř vždy v úterý. Hosté se shromáždí časně ráno v domě nevěsty, kde posnídají. Potom se jede do kostela. Vředu v kočáře družba s nevěstou. Za nimi také v kočáře družičky, většinou dvě a za nimi nakonec na žebříňácích ostatní svatebčané se ženichem. Před výjezdem přivede družba ženichovi nevěstu, přičemž k němu pronese krátkou řeč. Ženich se mu odmění jedním zlatým. Pak požehnají snoubencům rodiče.

Sňatku předchází ofěra. Podle starého zvyku se postaví faráři na oltář špice homole cukru ozdobená květinami. To obstará jedna z družiček. Družičkami se rozumí čestné panny. Po sňatku je sloužena svatební mše za štěstí a požehnání v manželském stavu. Během mše se odeberou snoubenci k oltáři a dostanou požehnání k rodičovství. Při odchodu z kostela čekají většinou školní děti na malý dárek ve formě peněz. Za tím účelem hází ženich a také někteří ze svatebních hostů mince mezi děti, které se s velkou pílí snaží sesbírat těchto co nejvíce.

Po té se vyhledá posílení po přestálých útrapách v hostinci, což někdy trvá velice dlouho. Že někteří při té příležitosti se zahledí příliš hluboko do sklenice, nemusím zvlášť připomínat. Po sňatku si může již ženich sednout vedle nevěsty, což mu předtím nebylo dovoleno. Nejveselejší tvář má stále nevěsta, jejíž „ano“ bylo při sňatku slyšet nejzřetelněji. Nyní je již, jedná-li se o starší semestr, pod toužebně očekávaným „čepcem“. Tiše děkuje sv. Floriánovi za splnění její denní prosby:

„O svatý Floriáne, pošli mě přece brzo muže,
dobrého a zbožného, chtěla bych, aby brzo přišel“.

Během cesty domů musí ženich sahat pilně do kapsy, aby zaplatil zvoníci mincemi všem lidem, kteří lanem, pásy a ostatními věcmi zahradili cestu. Tento zvyk nazýváme „zatahováním“.

Doma se potom stoluje a mlsá a mnohé kuchařce se dostane plného uznání. Večer se obvykle vydražuje nevěstin střevíc, tento zvyk se ujal teprve po světové válce. To se provádí tak, že jeden z hostů se snaží nevěstě uzmout jeden střevíc. To se děje téměř vždy se souhlasem nevěsty. Při následující dražbě se snaží dotyčný dosáhnout co největší částky. Obvykle se celý průběh praktikuje tak, že nakonec ženich střevíc vyplatí. Přirozeně teprve tehdy, když byl příslušně vyhecován. Finanční výsledek jde téměř vždy k dobru německého kulturního svazu.

Taneční hudbu obstarává z větší části tahací harmonika. V některých místech bývá nevěsta unesena, načež její družba jí hledá a musí ji vykoupit.

Následujícího dne se koná převezení věna a je často spojeno s velkým veselím. Zde udává tón matky nevěsty, která všechno řídí a dbá, aby dala dohromady co nejvíce for, protože je si jistá, že její závistivé sousedky, které mají také doma na skladě nějaké nevěsty, haní každou maličkost. Za silného „juchání“ vyjíždí kolona vozů. Vpředu v kočáře novomanželé, za nimi vozy s věnem a dary. Kočové házejí mezi diváky koblihy, zatím co ženich musí ještě jednou sáhnout hluboko do kapsy, aby uspokojil neukojitelné „zatahovače“.

Pokud jde o oblečení, pohybuje se toto v docela moderním stylu. Ženich má většinou černý oblek, bílé rukavičky, stojatý límeček s bílou mašlí a černý sametový klobouk. Nevěsta je oblečena do světlých hedvábných nebo látkových šatů, stejně takové má punčochy, přezkové nebo lakové boty. Nevěsta nemá žádnou pokrývku hlavy, má na hlavě pouze myrtový věnec. Že jsou svatebčané ozdobeni snítkami myrty není třeba zvlášť připomínat.

Svatební dávky a taxi v současnosti činí:

faráři:	50 – 60 Kč
řidícímu:	30 – 40 Kč
kostelníkovi:	30 Kč

Svatební dary se skládají většinou z užitečných předmětů denní potřeby jako: hodiny, jídelní přístroje, ložní a stolní ubrusy, obrazy, pивní, kávové a čajové soupravy atd. Téměř vždy se nechá svatební společnost vyfotografovat na památku na tento den radosti.

To by byly hrubé obrysy událostí při šumavské selské svatbě. Protože nejsem žádný spisovatel, prosím laskavého čtenáře o laskavou shovívavost pro případné vykolejení.

Při k ř t u d í t ě t e

je prastarým zvykem poslat kmotrům „váhavý“ sýr, což obstarají rodiče novokřtěnce. Sýr je dobré kvality a většinou se kupuje a není vyráběn doma. Osm dní po křtu přijdou příbuzní matky dítěte a přinesou novokřtenci dárek ke křtu, který se skládá z másla, mouky, cukru a kávy. Kmotři přinesou křtenci peníze, které před světovou válkou byl obvykle jeden zlatý, v současnosti je to 10 až 20 Kč.

Při křtu je křtěnec, když je to chlapec, zabalen do modré, když je to děvčátko, tak do růžové deky, aby bylo patrné jeho pohlaví. Po křtu je obvyklé pohoštění. Mnohdy se na počest křtěnce i střílí.

„Váhavý sýr“ se dává kmotrům asi za tím účelem, aby nebyli váhaví a aby také ze své strany ohlíželi malého světoobčanka před světem. Křestní peníze mají být jistě základem pro pozdější spořivý smysl dítěte.

Poplatky za křest v roce 1932 činí:	porodní bábě :	80 – 100 Kč
	faráři :	15 Kč
	kostelníkovi :	10 Kč

Je ještě také zvykem chodit na ořeru. To se děje obvykle 6 týdnů po porodu. Matka dítěte se za tím účelem odebere v doprovodu kmotry a porodní báby do kostela k požehnání. Při této příležitosti se usmaží koblihy a těmito jsou poděleni příbuzní a také porodní bába.

Protože byla řeč o koblihách, uvádím ty doby v průběhu roku, které dávají podnět ke smažení koblih:

- k noci o Třech králich
- v den zpovědi chasníků
- na velikonoce a svatodušní svátky
- na sv. Jana Křtitele (24. června)
- při skončení senoseče
- při skončení žní
- na den andělů strážných (první neděle v září)

U nás je zvykem, že při dokončení žní pohostí hospodář svoje lidi pivem. V některých místech, u nás ne, je zvykem, že děvčata darují chasníkům žnecké věnce (Kyselov).

Zpovědní den je v pústu stále svátek jak u svobodných, tak i u ženatých nebo vdaných.

S e t k á n í / sraz /, také starý zvyk, který se ještě pilně pěstuje. Pod tím se rozumí setkání vesnických chasníků o zimních večerech v určitém domě. Zde se hrají karty a vyměňují se novinky a tak se zkracuje zimní večer.

Při m l á c e n í o b i l í se užívají rozličné zvyky, které sebou přináší většinou poslední den mláčení. Kdo při mláčení poslední udeří cepem je „stodolová slepice“, kdo poslední pověsí cep na hřebík je nazýván „hřebíkbác“. Tu se snaží mužičkové a ženičky, aby byli první, kteří odloží cep. Během posledního dne mláčení se obvykle přinese „klepací nadílka“. Zatím co hladoví mlatci sedí u svých plných mís u snídani, oběda nebo svačiny, připlíží se tajně chasníci ze sousedství na mlat a položí tam mrtvou slepici nebo nepoživatelné odpadky ze zabijačky, koňské kobličky a podobně. Toto neřádstvo se nazývá „klepací nadílka“. Pro ty, kteří nyní po ukončeném jídle přijdou do stodoly, aby s obnovenými silami dílo dokončili a najdou tuto nadílku, je to přirozeně velká hanba a jsou tím potom patřičně škádleni. Tak se také stává, že si někdy mlatci lehnou na číhanou a běda když je potom takový ptáček dopaden. Je pečlivě natřen sazemi, prostrčí se mu tyč od hrabí skrz rukávy, takže je donucen držet ruce vodorovně a je hnán za velkého obveselení okolí ze vrat ven.

Vymírající je také zvyk čeledi oslovovat zaměstnavatele sedlák a selka, nyní se oslovení změnilo na pane a paní, zvláště u mladších majitelů.

Na str. 39 vzpomenuté t a n e č n í z á b a v y bych chtěl blíže popsat, až na ty tam již popsané:

Má-li být uspořádán tanec, lidově řečeno „muzika“, tak se vydá sbor chasníků z obce několik dní předem žebrot o jizbu. Je požádán některý z majitelů v místě, aby dal k dispozici svou velkou jizbu pro tancovačku. To je většinou dosaženo po delším doprošování, ale častěji pod podmínkou, že se bude smět tancovat pouze v punčochách, aby se ušetřila podlaha. Sežene se hudebník, většinou hráč na tahací harmoniku. Když přijde večer tancovačky (to je vždy úterý, čtvrtek nebo neděle), spěchají chasníci po nakrmení dobytka a po večeři a po té co se přesvědčili, že je harmonikář na místě, po jednotlivých dvorech, aby odvedli k tanci zástupkyně „slabého“ pohlaví. Není u nás zvykem přivést k zábavě netančící děvče. Proto při vstupu do

místnosti každý chasník, který přivádí děvče zvolá :“Vyvolená“, hudba začne hrát a tančíc doprovází každý svou partnerku do místnosti.

Ti co žebřali o místnost, domácí lidé a někdy i jako hosté se objevivší chasníci z jiné obce, stejně jako děvčata, která právě slíbila, že jizbu po tanci uklidí, mají sólo. Častěji se stává, že přijdou k tanci někteří tanečníci a tanečnice v pracovním oblečení, což je mnohdy velice veselé a lidově se to označuje za „maškaru“. O půlnoci je obvyklá dámská volenka. Domácí páni občas podělí také tanečnický chlebek. Poslední tanec, většinou po půlnoci, kdy zábava končí, je nazýván „vypadni“. Předtím je ještě odměněn hudebník, na každého chasníka připadne zde obvyklých 50 hal. až 2 Kč.

„Zaplaťbůh za jizbu“ volají chasníci a houf táhne domů. Stateční rekové se snaží, aby každý směl doprovodit dívku domů, tento úmysl je někdy přijat s radostí, někdy ale také briskně odmítnut.

D r u h ý t a n c ů u nás obvyklé: valčík a sousedská. Méně obvyklé jsou pochod a skotský.

V zapomenutí upadly: myslivecký pochod, přadlák a polštářový tanec. Tyto tři poslední druhy tance bych chtěl popsat blíže pro naše potomky. Jejich provedení se již stalo vzácným, přestože se jedná o staré německé tance – také důsledek modernizace.

Myslivecký pochod je, jak již jeho název říká, pochodový tanec. Skládá se ze tří částí, první se tancuje, ve druhém páry pochodují v kruhu. Ve třetím zůstávají děvčata stát v kruhu, obrátí se do středu, zatím co chasníci pochodují dále. – Oprava: Chasníci zůstanou stát v kruhu a tleskají rukama, zatím co děvčata chodí okolo kruhu. Následují nyní opět určité takty hudby a tak začíná opět první část. Každý chasník vezme nyní to děvče u kterého se právě nachází. Tím je zdůrazněna neustálá výměna párů.

Přadlák je tančen jedním chasníkem a dvěma děvčaty na hudbu sousedské. Podají si ruce v kruhu, otáčí se a proklouzávají v rytmu hudby jeden po druhém pod vysoko zdviženými rukami. Toto je, když je tančeno znalci, opravdová pastva pro oči.

Polštářový tanec je jeden z nejkrásnějších a nejpůsobivějších tanců naší domoviny, za předpokladu, že je prováděn v klidu a pořádku. Do středu kruhu vstoupí chasník, který drží v rukou polštář. Nyní začne hrát hudba, sbor obchází v kruhu a zpívá podle hrané melodie:

„Drž mně děvče, drž mně děvče,
drž ji jenom stranou, aby nebylo křivé a hrbaté,
byla by to hanba před lidmi.
Všichni lidé co jsou hrbatí, musí jít stranou,
a kdo nechce mít polštář, musí dát hubičku.“

Po skončení zpěvu zůstanou v kruhu jdoucí stát, polštářem vyzbrojený chasník položí tento nyní k nohám jedné z dcer Eviných, oba si kleknou a políbí se. Na to zatančí oba uvnitř kruhu několik taktů, načež děvče převezme polštář. Hra začíná znovu. Děvče políbí potom některého chasníka atd. Ti nebo ty co zůstali přespočet se přirozeně stydí a ostatní se jim vysmějí. Také se stává, že při některých líbacích scénách před diváky, dojde k tajnému zamilování a právě přítomné matky hlídají proto celou hru Argusovým zrakem, aby jim nic neušlo.

Na str. 39 jsem psal o setkávání u okénka. Zde bych chtěl uvést, že tento zvyk se provádí pouze v úterý, čtvrtek, sobotu a v neděli. Přirozeně to mnozí nedodržují. O ostatních dnech praví lidová moudrost:

„V pondělí chodí opilci,
ve středu utajenci a
v pátek bídáci k okénku.“

To zní velice pořádně, ale to některému letošnímu hejskovi nevádí, aby po všechny dny v týdnu své lásce nevzdával pěkný hold.

Dne 27.prosince se oženil náš současný obecní představený Franz Spitzl, Radslav č.9, který ovdověl dne 4.srpna 1931, s Rosou Watzl z Radslavi č.10, švagrovou současné majitelky č.10, která je dcerou zesnulých výměnkářů Franze a Franzisky Watzl z č.10 a sestra zemřelého Josefa Watzla.

V y n i k a j í c í m Š u m a v a n e m

Je pro své léčitelské umění zlomených kostí známý daleko za hranicemi země, ale zvláště na Šumavě – A n t o n S t a d l b a u e r z Dolní Vltavice.

Zde není místo na to, aby se pěly na něho oslavné ódy, to bych chtěl přenechat povolanejším lidem.Co mnoho již vykonal pro svoje bližní a doufejme, že ještě dlouho bude moci vykonávat, kde mnohdy selhalo i lékařské umění, nechť je přenecháno ústnímu podání lidu.

Již předkové Stadlbauer byli specialisté tohoto druhu.Většina úrazů v dřívějších dobách byla způsobena velkým bohatstvím dřeva naší domoviny a s tím spojenými lesními a přepravními pracemi.Protože tehdy byla lidem lékařská pomoc velmi těžce dostupná, přistoupili ke svépomoci a tak se vyvinula generace Stadlbauerů.Jejich léčitelské metody se stále více vylepšovaly a dnes rozumějí v takových případech svému řemeslu lépe než některý lékař po dlouholetém studiu.

Tak bude některý čtenář těchto řádků po 2 až 300 letech nevěřicně kroutit hlavou, že v době radia, letectví a strašlivých válečných prostředků jsou také lidé, kterým něco takového se jeví neuvěřitelným.Tak některý z nich by se měl později dostat do Stadlbauerovy péče a musel by to největším dílem uznat.

Anton Stadlbauer se narodil dne 30.prosince 1882 v Otově č.8, obec Pasečná.

Ze sedmi bratrů se vyučili tři a sice Johann, Anton a Otto od svého otce léčení zlomenin.

Johann zemřel v roce 1916 v ruském válečném zajetí na kurděje.Otto zemřel v roce 1927 na zranění, které si donesl domů ze světové války.Tak zůstal pouze Anton, rozhodně ten nejzdatnější.Tento se oženil dne 5.července 1905 s Josefínou Radinger z Německého Rychnova

u Frymburka. Z manželství se narodily 4 děti: Anton, Gizela, Reinhold a Elsa. Anton šel opět ve šlépějích svého nadaného otce.

V roce 1905 koupil Stadlbauer dnes mu patřící dům č.47 v Dolní Vltavici od obchodníka s dobyt看 Ferdinand Scheschy. V roce nechal postavit poschodí.

V roce 1916 byla Stadlbauerova manželka raněna mrtvicí a od té doby je docela ochrnutá a upoutaná na lůžko.

Stovky jím ošetřených pacientů z domova i z ciziny, kterým dopomohl k získání znovu zdraví a ze kterých by dnes bez jeho pomoci zůstali někteří doživotními mrzáky, jsou nejlepším důkazem pravdy pro to, co bylo řečeno.

Dne 4.prosince vylovili rybáři ve Vltavě mrtvolu sotva 48 leté, svobodné Magdaleny Wahl ze Zadního Hamru u Horní Plané, zahlédli ji pod křovím a vytáhli. Na rukou a obličeji již dosti znetvořená mrtvola, mohla být asi 5 týdnů ve vodě.

Dne 1. září navštívil na inspekční cestě korunní princ Dr. Adolf Schwarzenberk se svou manželkou pivovar v Černé a tuhové závody v Hůrce.

V roce 1930 založil Alois Watzl, Bližná č.2, na vlastní lesní pasece v „Kravím cípu“ v Bližné louku, které se od té doby říká „Nová louka“.

Dne 18.prosince zasedali v Černé funkcionáři okololežících obcí, aby se poradili o požadované pomoci v naturáliích pro nezaměstnané od okresního hejtmanství v Č.Krumlově.

Na radslavské pastvině založilo 7 majitelů společně školku ovocných stromků asi v roce 1927.

V tomto roce byly v Bližné na pastevním komplexu „Volský vrch“ položeny průběžné drenáže.

Druhy peněz v oběhu.

V současné době jsou u nás v oběhu měnové jednotky od převratu - československé koruny. Úřední označení Kč. Tato se dělí na koruny a haléře.

$$1 \text{ Kč} = 100 \text{ haléřů} = \text{h.}$$

Mince: po 5, 10, 20, 50 haléřů; po 1, 5 a 10 Kč.

Bankovky: po 10, 20, 50, 100, 500, 1 000, 5 000 a 10 000 Kč.

Podle devizového kurzu ze dne 7 ledna 1933 stálo:

100 marek / Německo/	=	800,- Kč
100 šilinků / Rakousko/	=	474,20 Kč
100 zlotých / Polsko/	=	376,90 Kč
100 lei / Rumunsko/	=	20,10 Kč
100 pengö / Maďarsko/	=	589,70 Kč

Ceny tabákových výrobků v roce 1932.

Cigarety / kus/ :

Zora	10 hal.	Dagmar	15 hal.
Sport	25 hal.	Memphis	30 hal.
Egyptské	35 hal.		

Doutníky / kus/:

Cigarillos	35 hal.	Krátké	55 hal.
Portoriko	60 hal.	Viržinky krátké	70 hal.
		Viržinky dlouhé	1,40 Kč

Cigaretový tabák:

Bulharský	4,50 Kč	Hercegovský	4,50 Kč
Macedonský	7,50 Kč		

Lulkový tabák:

1 balíček obyčejného	55 hal.
1 balík obyčejného	1,10 Kč
1 balíček Knastru	1,60 Kč

Zde jsou uvedeny druhy, které se u nás kouří.

K n i h o v n a obce Bližná existuje již od roku 1928 a je umístěna v Radslavi č.1.Knihovníkem je Johann Wenzl, syn zemědělce v Radslavi č.11.Na konci roku 1932 měla 230 svazků.

V temných podzimních nocích byly obce v okolí střeženy před krádežemi a nebezpečím požáru.Hlídky stavěla obec.

Celková úroda může být označena za uspokojivou.Tím bylo umožněno opět zaplnit velké mezery ve stodolách, které vznikly neúrodou v roce 1931.

Zima byla až do konce roku velice mírná.Auta a cyklisté jezdili nerušeně, neboť napadlo velice málo sněhu.

R o k 1933.

Dne 1.ledna zesnula po dlouholetém utrpení výměnkářka a matka majitele č.1 v Radslavi, paní Anna Köchl ve věku 72 let.Naposledy ji doprovodilo velké množství lidí.

Československá republika je v řadě států nejtvrději postižených krizí za Německem a Anglií na třetím místě.V tomto měsíci bylo odveleno do zálohy 70 000 vojáků / vojenská služba byla snížena z 18 na 14 měsíců/, z nichž sotva polovina má zajištěnou práci.V novinách je dne 8.ledna napsáno, že počet nezaměstnaných dosáhl přes 730 000 mužů.Když k tomu připočítáme propuštěné, neevidované a krátkodobě pracující, tak to může být již dnes 1 000 000 lidí v Československu, kteří nejsou plně v pracovním procesu, neboť z něho byli právě vyřazeni.S rodinnými příslušníky dostaneme číslo kolem 3 000 000 lidí, jejichž existence je těžce ohrožena nebo se jeví jako nezajištěná.

Při výplatě mzdy čeledi na den sv.Jana / 27.prosince/, nebyli někteří sedláci schopni svou čeleď zaplatit.Byl by to také div, neboť kde má dnes sedlák, který nemá skoro žádné příjmy, na to vzít peníze? Len, dříve jeden z hlavních pramenů příjmů zemědělce, náleží již téměř minulosti – vytlačila ho bavlna.Hodně viny má také ruský len dumpingovou politikou Sovětů.Výnosy z chovu dobytka již také nejsou rozhodující.Co znamená výnos z prodeje jednoho páru volů ročně?

Stejně je to tak se dřevem, které těmi, kteří jsou schopni ho vlastnit, musí ho prodat za ceny vychytralých obchodníků, aby je mohli vůbec zpeněžit.Skončily také prodeje obilí neúrodami posledních let, čímž byli zemědělci donuceni uložit přebytky do rezervy.Příjmy z přepravních služeb patří pro devízy a celní uzávěry minulosti.V před a poválečných dobách měli zemědělci v obci každou zimu příjmy, mnohdy i v létě, když na to byl vhodný čas, z odvozu dřeva.Dřevo, většinou dlouhé, z revíru kláštera Schlägl bylo zemědělci dopravováno na nádraží Pestřice a Černá.Bylo naváženo také k Vltavě.Také při dopravě rašeliny z rašeliniště v Horní Borkové do pivovaru v Černé nacházeli zemědělci výdělek.

„Má-li peníze sedlák, tak je má celý svět“ – říká plným právem přísloví.Tehdy žil kovář, kolář, sedlák a všichni ostatní řemeslníci ze sedláků.V současnosti nacházíme všude pravý opak.Z nedostatku peněz jsou zemědělci nuceni držet místo 4 až 6 členů čeledi pouze 2 až 3, tito jsou sotva škole odrostlí a tím jsou laciní.Jak drsně se časy s odstupem tří let změnily, ukazuje následující příklad: v roce 1929 vznesla selská sdružení z Černé a okolí požadavek na

vedení tuhových závodů a papírny „Pečkův mlýn“, aby nebrali do zaměstnání dělníky ze zemědělství a aby jim umožnili dostat čeled' do práce. Dnes, kdyby zemědělec potřeboval 5 dělníků, přišlo by jich v jednom dni 10. Častěji slyšíme mladou čeled' říkat: „Já stojím o stravu, jinak obživu nikde nenajdu“.

O vánocích 1932 byly mzdy čeledě všeobecně sníženy o 200 až 400 Kč. Za to dostali sedláci a ostatní obyvatelé republiky před Novým rokem zostřené a přísné exekuční nařízení. Nezaplacené daně budou bezohledně vymáhány s veškerým důrazem. Zabavování a dražby jsou na denním pořádku. Příklady: bývalý starosta a hospodský v Mokré, kam přijeli exekutoři nečekaně s auty, aby naložili dobytek, neboť u nás se nikdo nechtěl dražby zúčastnit, a odvezli ho do Krumlova. S velkou bídou dali sedláci z Mokré dohromady 7 000 Kč, aby svého druhu ochránili od ztráty.

Hospodářství „Lang“ v Jenišově bylo celé zabavené, stejně tak hospodářství „Stadlbauer“ v Kovářově. Není to moderní robota? Množství žebráků, kteří ožívají naše ulice, je stále větší. „Jeden nezaměstnaný prosí o kus chleba“, to slyšíme 10x za den.

O z a s t ř e š e n í h o s p o d á ř s k ý c h a o s t a t n í c h b u d o v v B l i ž n é .

Obec B l i ž n á:

<u>Dům č.1:</u>	obytná budova	tvrdá krytina (Wienerbergovy tašky)
	hospodářská budova	sláma a šindel
	kolna na vozy	sláma a šindel
	tírna lnu	sláma a šindel
<u>Dům č.2:</u>	obytná budova	tvrdá krytina (wienerberger)
	hospodářská budova	sláma a šindel
	kolna na vozy	tvrdá krytina (Wienerberger)
	tírna lnu	sláma a šindel
<u>Dům č.3</u>	obytná budova	tvrdá krytina (Wienerberger), jedna část z toho byla před třemi léty vyměněna za cementové tašky
	hospodářská budova	sláma a šindel
	kolna na vozy	sláma a šindel
	tírna lnu	sláma a šindel
<u>Dům č.4:</u>	obytná budova	tvrdá krytina (Wienerberger)
	hospodářská budova	sláma a šindel
	kolna na vozy	cementová krytina
<u>Dům č.5:</u>	obytná budova	tvrdá krytina (Wienerberger)
	hospodářská budova	tvrdá krytina (Wienerberger)

Zde je vhodné poznamenat: po velkém požáru v roce 1905 postavil tehdejší majitel Franz Pangerl příčné poschodí. Před rokem 1905 byla v Bližné 3 hospodářství, která by neměla příčné poschodí a to: č.2 , postaveno v roce 1905; č.5 a č.7, která nemají příčné poschodí. Pangerl stavbu nedokončil, pravděpodobně pro nedostatek peněz. Stála ale tedy pouze frontální zeď, která spojuje obytnou část domu s výměnkem. Na tuto zeď nechal Pangerl posadit střechu, která byla ve dvoře podepřena dřevěným sloupem. V tomto stavu zůstala stavba až do roku 1924. Tehdejší majitel Johann Pollak strhl nyní opět příčné poschodí, protože také on neměl prostředky na dokončení stavby. Střešní tašky si ponechal, cihly ze zdiva koupil můj otec a krov koupil zemědělec Kefer z Bližné č.10. Frontální zeď byla snesena až na výšku vrat. Když Franz Schaffer získal výměnkářskou část, nechal její střechu změnit, neboť byla po snesení zdi otevřená proti severu. Schaffer pokryl jemu náležející část zdi až ke středu vrat taškami, zatímco

Pollak nikoliv. Vlivem počasí hrozilo později zřícení vratové klenby, proto byli oba majitelé asi před třemi léty nuceni ještě stávající frontální zeď zbořit.

Dům č.6: obytná budova + hospodářská budova - celá pokrytá tvrdou krytinou od požáru v roce 1916

tírna lnu šindel a sláma

Asi před 5 léty byla část Wienerbergových tašek, směrem k „Minigarten“, vyměněna za tašky cementové. Před rokem 1916 byla pokryta tvrdou krytinou pouze obytná budova.

Dům č.7: obytná budova tvrdá krytina (Heidingerovy tašky)

hospodářská budova šindel a sláma

kolna na vozy tvrdá krytina

tírna lnu šindel a sláma

Dům č.8: obytná budova tvrdá krytina (Wienerberger)

hospodářská budova šindel a sláma

kolna na vozy tvrdá krytina

tírna lnu šindel a sláma

Dům č.9: obytná budova tvrdá krytina(cementové tašky)

hospodářská budova eternit, šindel a sláma

kolna na vozy cementová střecha

tírna lnu sláma a šindel

druhá kolna na vozy šindel

seník u Vltavy sláma a šindel

Zde musím poznamenat, že cementová střecha na obytné budově byla první tvrdou krytinou v obci, na str.45 popsany Franz Brunner nechal tuto zhotovit svého času a namontovat bleskosvody. Ostatní tvrdé střechy v obci pocházejí z doby po požáru v roce 1905.

Dům č.10: obytná budova tvrdá krytina(Heidingerovy tašky)

hospodářská budova tvrdá krytina(cementové tašky)

kolna na vozy tvrdá krytina (cementové tašky)

tírna lnu šindel a sláma

Johann Kefer nechal svou hospodářskou budovu pokrýt v letech 1929/30 cementovými taškami, do této doby byla kryta slámou a šindelem, což ho stálo 25 000 Kč.

Dům č.11: od postavení pokryt Heidingerovými taškami.

Dům č.12: dříve byl pokryt šindelem a slámou, od roku 1931 cementovými taškami.

Obecní pec a vážní domek: jsou pokryty Wienerbergovými taškami. Na tomto místě stával druhý pastýřský domek č.11. Po požáru v roce 1905 byl vyklizen a zřízena zde obecní pec. Domovní číslo dostal v roce 1911 Franz Bayer.

Dům č.13: byl před rokem 1929 pokryt střešní lepenkou, šindelem a slámou. Po tomto roce je obytná budova pokryta cementovými taškami.

Následující čísla jsou v Jestřábí:

Dům č.14: je pokryt šindelem a slámou.

Dům č.15: je pokryt eternitem a bobrovkami.

Dům č.16: má cementovou střechu

Dům č.17: má cementovou střechu, v roce 1929 částečně obnovenou

kolna na vozy ve dvoře: je pokryta střešní lepenkou

tírna lnu: má cementovou střechu.

Dům č.24: má cementovou střechu.

Nyní opět v Bližné:

- Dům č.18: je pokryt šindelem a slamou.
Dům č.19: je pokryt šindelem a slamou.
Dům č.20: je pokryt Heidingerovými taškami, dřevěný sklad postavený v roce 1930 je pokryt cementovými taškami. Opatřeno bleskosvody v letech 1921 a 1925.
Dům č.21: od postavení pokryt cementovými taškami.
Dům č.22: obytná budova: Wienerbergovy tašky
 hospodářská budova: střešní lepenka a plech.
Dům č.23: má cementovou střechu.
Dům č.25: má cementovou střechu.

Radslav:

- Dům č.1: obytná budova: tašky Wienerbergovy, cementové a bobrovky
 hospodářská budova: šindel a sláma.
Dům č.2: obytná budova: tašky Wienerbergovy a bobrovky
 Hospodářská budova: šindel a sláma

Obě tyto budovy jsou opatřeny bleskosvody, dům č.1 z dob před a dům č.2 po válce.

- Dům č.3: je pokryt šindelem a slámou,
 kolna na stroje: cementová střecha
 kolna na vozy: cementová střecha.
Dům č.4: obytná budova: tašky cementové a bobrovky
 hospodářská budova: šindel a sláma.
Dům č.5: obytná budova: šindel a střešní lepenka
 hospodářská budova: šindel a sláma.
Dům č.6: obytná a hospodářská budova: šindel a sláma.
Dům č.7: je celý pokryt cementovými taškami.
Dům č.8: je pokryt šindelem a slamou.
Dům č.9: je pokryt šindelem a slamou.
Dům č.10: je pokryt šindelem a slamou.
Dům č.11: obytný dům: šindel a střešní lepenka
 hospodářská budova: šindel a sláma.
Dům č.12: obytná budova: eternit
 hospodářská budova: šindel a sláma.
Dům č.13: je pokryt šindelem a slamou.

Příčná poschodí jsou toho času v Radslavi pouze u č.1 a č.10.

V roce 1928 postavená kolna na seno u drážky tuhodolů je pokryta cementovými taškami. Stejně tak kolna na vozy Franze Köchela č.1 a jeho seník (postavený okolo roku 1930).

VZNIK NÁZVŮ POLNOSTÍ V NAŠÍ OBCI:

Když jinak nic nesvědčí o německém osídlení, tak jména polností, která jako svědkové německého založení se ode dnů, kdy přišli lidé do našich hor, uchovala až do současnosti. I když také mnohá jména během času byla podrobena velkým změnám, zvláště ústním podáním od dítěte k dítěti, tak je zde stále jádro, které vede na správnou stopu a jméno polnosti vysvětluje. Teprve jmény pramenů a potoků, řek a jezer, hor a údolí, polí a lesů, luk a pastvin dostáváme objasnění přírody naší domoviny, tak že můžeme říci právem, že jména polností jsou svým způsobem historií naší domoviny.

V nejranějším středověku byla naše domovina z větší části pokryta listnatým lesem. Skládal se převážně z dubů, buků a lip. Proto má většina polností odvozené jméno od listnatých stromů.

Klučitelé přišli a dělali si místo pro svoje osídlení kácením, pálením a sekáním. Kmeny stromů byly navrtávány nebo odkorňovány při ubývajícím měsíci a tím docházelo k jejich usychání. Plocha, kterou takto získali, nazývali „Schwend“ nebo „Gschwendt“ (volně přeloženo = zmizelý – p.p. / jméno polnosti v Radslavi).

V našem vzdáleném okolí, jak také u nás, jsou jména polností, která vypráví o klučitzské činnosti osídlenců, která označena jako „Reut“ (= mýtina – p.p.) tj. vymýcené, od všech kořenů vyčištěné místo, je ponejvíce rozšířené. Svědčí pro to:

V Bližné: mýtina starého rychtáře – Bohrhäuslova mýtina – Soumarova mýtina
Feichtlova mýtina – Zuingerova mýtina – Miniho mýtina
Erhardtova mýtina – Miesauerova mýtina.

V Radslavi: louky na mýtinách a pole na mýtinách.

Pole naproti Jestřábí na Hafelově kopci se dříve jmenovalo „Dvorská mýtina“ nebo také „mýtina na kopci“.

O pálení lesa hovoří jméno polnosti v Bližné „Brenntet“.

Byly-li ponechány při odstraňování lesa v půdě kořeny, tak se místo nazývalo „Gstocket“ nebo „Gstöickat“. Toto jméno se u nás zachovalo dodnes, přestože takové plochy jsou již dávno zastavěné.

Malé vyvýšeniny půdy se nazývaly „Bühül“ nebo „Bühel“ (= vršek, vrch – p.p.) Například v Radslavi „Pole na vršku“ a „Vršek“ (les).

Jméno „Kraunat“ (pole v Radslavi) pochází od vrány (Krähe – p.p.) a znamenalo shromaždiště vran.

Pozemek přizpůsobený orbě nazývali klučitelé „lant“ od gotského „Land“ = na rovné zemi: Bližná: „Schmollandl“ (= úzká zem – p.p.)

„Wuldalandl“ (= vltavská zem – p.p.)

„Landlwiesen“ (= zemní louky – p.p.)

Radslav: „Landtai“ (= zemiště – p.p.)

Následující se nevztahuje na naši obec, ale je také pozoruhodné. „Leichten“ = úbočí kopce. Je mnoho polí a luk, které nesou toto označení. Od tohoto jména pochází také „Goasleichten“ = pastvina pro kozy.

Na staré pastviny ukazuje také jméno „Schei(b)m“, pocházející od kola, kotouče – les, který byl později přeměněn na pastvinu.

Pokračujeme dále se jmény našich polností: po vykloučení bylo nejlepší místo změněno na pole a rozděleno mezi osídlence. Pluhem byly vyznačeny hranice, obvykle se dával půdě tvar pravoúhelníka a široká strana se rozdělila na tolik dílů, kolik bylo osídlenců. S pluhem se jelo tak daleko, pokud to zvířata zvládla, potom se spřežení otočilo a takto přejetý kus se nazýval „Gvent“. Tím se dosáhlo jednoho pododdělení, hranice mezi jednotlivými pozemky; proto jsou od toho odvozena jména polností – horní -, zadní -, a střední „oddělek“. Také jednotlivé, poněkud stranou ležící pole se nazývalo „oddělkem“.

Jméno „Griasau“ (= krupicový luh – p.p.) v Radslavi pochází od krupicově písčitého, kamenitého pole.

„Gwüchtal“ od slova ostrov, krajina vzniklá z bažinatého ostrova, která byla vysušená a přeměněná v ornou půdu.

„Ölwiesen“ v Radslavi se jmenuje polnost u mostu u drážky tuhodolu. Toto označení se dá vysvětlit dvojím způsobem. ÖL = Elend, starovysokoněmecky „dilanti“, jiná země = ležící mimo hranice. Já se ale blížím k názoru, že tato polnost má jméno podle na ní ležícího pramene, který někdy označujeme jako „Ol“ (= olej – p.p.)

„Schmiedwiesl“ (Bližná dům č.6) (= kovářova louka-p.p.). Tato louka byla dříve pronajata obecnímu kováři, proto ten název.

„Mühlacker“ (= mlýnská rokle-p.p.) v Radslavi. Polnosti v blízkosti domu č.6, který býval pravděpodobně dříve mlýnem. Ještě dnes jsou vidět stopy po malé přehradě ve Vltavě a také jáma po mlýnském kole je ještě vidět. Jeden pruh pozemků ve společném majetku majitelů je ještě dnes nazýván „mlýnskou cestou“.

Jména polností jako „Sandacker“ (= písečná role -p.p.), „Langteile“ (= dlouhé díly-p.p.), „Auwiesen“ (= lužní louky -p.p.), „Grummetwiese“ (= otavní louky -p.p.), „Langwiesen“ (= dlouhé louky -p.p.), „Khweide“ (= kraví pastviny-p.p.), „Ochsenweide“ (= volská pastvina -p.p.) atd. se vysvětlují sama podle svých prvních slabik.

Zajímavé označení „Lillerin“ v Radslavi nemohu momentálně vysvětlit. Zajisté budu mít štěstí, abych to mohl učinit později.

Nekultivované pozemky dostávali později jednotliví sedláci přidělené losem a byly potom nazývány „Lus“ nebo „Lüs“ (= los-p.p.). Objevují se u nás ve velkém počtu.

„Hoigstross“ (= vysoká silnice -p.p.), označení pro lesní polnost v Bližné = od vysoké, horské okresní silnice, vedoucí přes tuto polnost.

Vysvětlit také nemohu označení polnosti „Gottsnam“ (= boží jméno-p.p.) v Radslavi. ****. /V popisu roku 1934, uvádí kronikář dodatek, kde označení této polnosti vysvětluje- proto jsem ho zařadil na toto místo- poznámka kronikáře F.Z./.

Viz: Jméno polnosti „Boží jméno“ v Radslavi se vysvětluje tak, že se lidé při zahájení kosení louky špatně kositelné, vždy dovolávali Božího jména, protože je nyní těšilo, že se konečně opět dostali na lépe kositelnou louku.

„Leonhard“ – pojmenování asi k počtě našeho kostelního patrona v Radslavi.

„Radlüss“ a „Radlwiesen“ pravděpodobně vznikla od porady při dělení pozemků. Toto jméno polnosti může ale také pocházet od červené půdy / viz vznik jména Radslav v úvodu kroniky/.

„Halüss“ a „Haweg“ od vysoký, vysoká cesta, na kopci položené polnosti.

„Obstocklüss“ od uvolniti, polnosti při dělení pozemků zbavené pařezů.

Jména polnosti „Hoflüss“ v Bližné se mají vlastně správně nazývat Halüss, protože tyto pozemky patří správně k západně položeným pozemkům.

Všechna tato uvedená jména patří do bavorsko- franckého slovního podkladu, znamení, že Bavoři byli ključitelé a osídlenci naší domovské půdy. Jadrné výrazy prapředků nás zdraví ve jménech polností, proto bychom je měli zachovat nefalšované a čisté a to tak, jak jsme je převzali a zdědili od otců. Buďme jejich strážci a ochránci! Vykonáme tím práci pro vlast a posloužíme našemu národu.

Použité prameny: „Nejpoužívanější jména polností na vlasti“ (Jordan Thür, Č.Krumlov).

Časopis „Lesní domovina“, 1 – 27.

Zajisté bude potomky zajímat, že výraz „ins Gai gehen“ = nakupovat dobytek z ohrady (doslovně = jíti do ohrady -p.p.). V nejstarších dobách vyhledával svůj jatečný dobytek v ohrazeném prostoru.

Při z a k l á d á n í této k r o n i k y jsem musel hodně hřešit. Mnohé, co nyní doplňuji, měl jsem již tehdy zapsat do kroniky. Nebyla to ale moje vina. Kronika byla založena na základě vládního nařízení ze dne 9.června 1921, číslo 21 Sbírky zákonů a nařízení. Protože byl obecní úřad zavalen prací, mohlo být započato se založením této knihy teprve v roce 1925. V roce 1927 byla prováděna první revize kronik všech obcí okresu Horní Planá ředitelem měšťanské školy Franzem Fischerem (kronikář městyse Horní Planá), v zastoupení nepřítomného okresního školního inspektora Emila Benatzkyho, pořádané v kreslírně měšťanské školy v Horní Plané. Tento krátký čas dvou let, lépe řečeno dvou zim, protože mě

v létě zbývalo málo času k bádání o historii obce, stalo se mně nemožným, napsat do knihy to, co již v časovém sledu do ní patřilo. K tomu se blížila revize, při níž jsem já také nechtěl sedět v „oslovské“ lavici. Proto jsem dal rychle dohromady co bylo po ruce, abych se jenom nemusel objevit před přísnými pány s prázdnou knihou a vyváznu z toho dobře. Já vím, že tato kronika trpí velkým nedostatkem úplnosti zápisů. Prosím ale milé čtenáře, aby pomysleli na to, že mnohé se musí namáhavě shánět a musí být přezkoumáno na správnost. Že se přesto vloudí chyba, prosím co nejzdvořileji o prominutí, neboť si často nemohou dotazovaní přesně vzpomenout, mnohdy narážím na odpor a tu a tam je také chybovat lidské. Nehledě na to, že považuji za svou povinnost, všechno, také co nejneopatrnější světit knize, kterou jsem si zamiloval, abych našim potomkům podal zprávu o životě a činnosti jejich předků, o jejich dnech radosti a utrpení a době, kdy všechno vybudované s námahou, hrozilo zhroucením. Jenom láska k vlasti a rodné hroudě může vést v těchto dobách přes tyto překážky a proto vás volám, kteří budete zajisté číst po 100 i více letech v této knize, německá vlast, zelenou Šumavu milující druhý: Ctěte zemi, kde stála vaše kolébka !

Dne 23. října 1930 se konala druhá revize kroniky.

O událostech v přírodě, počasí a úrodě:

Výtah z hornoplánské farské kroniky:

Počasí zasahovalo v dřívějších dobách často více pustošivě do života našich předků než v současnosti.

Zima 1686 / 87 byla velice tuhá; farář Simon Adam Massauer píše o velkém množství sněhu a mrazech a „dne 12. dubna se ještě jezdilo podle libosti na saních“.

Dne 13. července 1693 způsobila bouřka velké škody, blesk uhodil během „zvonění proti bouři“ do věže kostela a zabil „Veitha Prixe, zednického tovaryše v jeho 20 letech“.

Žně v letech 1654 až 1713 vydaly podle „svitku“ prvního popisu země po 30 leté válce, dvojí, nejvýše trojnásobný výnos. Chléb byl většinou vzácný, tu často dva domy společně, neboť měšťané měli ohromný stav dobytka, zabili jedno tele a studené telecí maso jedli místo chleba. V této době byla často hladová léta, zvláště pro podruhy, jako léta 1660 a 1685; v roce 1693 sklídili lidé jenom tolik žita a pšenice, co jí opět potřebovali k setí.

Okolo roku 1720 byla dobrá úroda, také se vždy dobře dařilo lnu.

Okolo roku 1740 byla léta nouze, obilí k setí se muselo kupovat.

Hladová byla také léta 1762 a 1764, neboť se do chleba míchalo i listí, jak píše farář A.J. Kitzhofer.

Okolo roku 1770 byly „dobré roky“.

Dne 27. února 1771 zde bylo „v noci okolo 9 hodiny noční“ pocíteno silné zemětřesení.

Léta 1780 až 1785 byla studená a vlhká, v těchto letech bylo hodně žebráků.

Obzvláště hladová byla léta 1781 až 1783. Sena bylo velice mnoho. Korec žita dosáhl ceny až 30 zlatých ve stříbře. Zle bylo také v letech 1784 a 1785 ! „Žebráci táhli v celých houfích dům od domu, všude byly dveře zavřené, oni nařikali a prosili o chléb“. Našli-li otevřený dům, snažně „prosili na kolenou“ o dárek, „plesnivé kůrčičky chleba byly olízány a snědeny“. Jílovitá půda, ovesná mouka, kůra stromů byly přidávány do chleba, „byly vařeny rozličné druhy trav a pojídány jako zelenina“. Císař Josef nechal v Horní Plané rozdávat mouku, někteří měšťané jeli pro mouku dokonce až do Maďarska, což nebylo nepřiměřeně drahé. Vypráví se, že byly za věku chleba vyměňovány pozemky.

Opravdu mírná, „kvetoucí zima“, kdy opravdu kvetly v přírodě květiny, byla v letech 1720 a 1723; zvláště pak v zimě 1795/ 96 bylo takové teplo, že „včely litaly a v lednu 1796 vůbec nemrzlo“.

V roce 1798 zničilo krupobití veškerou úrodu. Strašné krupobití zde bylo rovněž dne 16. června 1800. Potřebné obilí k setí bylo zakoupeno na náklady obce.

Dne 24.června 1806 zničil mráz celou úrodu a „bylo snědeno mnoho chleba z ovesné mouky“.

V ý s a d b a p r v n í c h b r a m b o r zde byla všeobecně provedena okolo roku 1780, na zkoušku okolo roku 1770 a je psáno, že první jídla z brambor byla „pojídána určitým slavnostním způsobem“.

Rok 1816 přinesl úplnou neúrodu, korec žita stál 50 zlatých, jedl se většinou pouze ovesný chléb za „přimíchání stromové kůry“.

V roce 1817 dostalo žito v důsledku cizího osiva, které nebylo zvyklé na naše klima „žlutou sněť“, proto byla jenom velice nízká úroda, „málo a špatného chleba a velká drahota“.

Rok 1821 byl vlhký a studený, hubená úroda mohla být sklizena až koncem září a většinou byla uklizena do stodol až v říjnu. Mandel byl slabý, sláma shnilá, zrna začala klíčit, dole byly mandely prorostlé travou, nahoře čerstvými červenými výhonky, chléb měl převážně hořkou chuť. Mnoho lidí onemocnělo.

Rok 1822 byl velice suchý, úroda byla slabá, ale zrna byla bohatá na mouku.

Rok 1826 byl úrodný, bylo „víc jak na dva roky chleba“.

Dne 1.července 1833 zničilo krupobití úrodu, „samotný len nebylo možno použít“.

Roky 1834 a 1835 byly velice suché. Zima 1834/35 byla úplně bez sněhu, mírná, mnohdy silně mrazivá s velkým množstvím slunečního svitu, také s mlhami a přinesla největší nouzi o vodu od roku 1835 (? –p.p.). Senoseč byla slabá, úroda obilí dobrá, zrna byla dokonale vyzrálá, velice bohatá na mouku; 1 korec žita stál 2 zlaté, ječmene 2 zlaté 24 krejcarů, oves 1 zlatý 12 krejcarů Konvenční měny (K.M.).

V roce 1835 byla velká nouze o vodu, potoky téměř vyschly, ředitelství panství v Krumlově zakázalo pod přísnými tresty brát vodu z mlýnských potoků, také Vltava měla velice nízký stav vody, více jak půlka říčního koryta byla vyschlá. Mlynáři z této situace těžili, požadovali mimo zákonnou mzdu za mletí ještě zvláštní příplatek za semletí obilí a upřednostňovali ty mleče, kteří zaplatili víc. Toto panství zakázalo a mlynáři byli povinni vést mlečskou knihu, která byla častěji kontrolována.

V roce 1835/ 36 „napadlo velice mnoho sněhu, v lednu 1836 zuřily silné bouře“. Dne 15.srpna 1836 způsobila silná bouřka „velké škody“.

Rok 1837 byl suchý a bylo „velice suché období, úroda byla nedostatečná, do zdejší krajiny přišlo mnoho žebráků z českých krajů, kteří byli ale všude obdarováni“, píše farář Wenzel Jungwirth.

Rok 1838 byl „dobrým rokem na oves, roky 1838 a 1839 přinesly neúrodu lnu“.

Po řadě špatných roků byl zde a v okolí rok 1840 „nádherně úrodný na len, po dlouhé době opět vydatný zdroj příjmů pro celé okolí. Úroda obilí byla poškozena krupobitím, podzim byl velice mokrá, ozimy mohly být proto pozdě nepořádně zaset“.

V roce 1841 přezimovaly ozimy špatně, „na jaře byla pole zarostlá travou“; dne 8.června napadlo velké množství sněhu, který obilí přitlačil k zemi a polámal; přišla mokrá a mrazy; ozimy kvetly teprve v červenci; úroda byla bez výjimky špatná.

V roce 1842 byla úroda dobrá. Léto 1843 bylo studené a mokré, byla krupobití a slabá úroda.

Zima 1843/ 44 přinesla ohromné masy sněhu, na jaře ale nedošlo k povodním, zvláštnost, která se objeví jednou za mnoho let. Jaro roku 1844 bylo krásné.

Dne 25.června 1844 byl horký a dusný letní den, okolo 6.hodiny odpoledne se blížilo strašné bouřkové počasí. Jeho předvojem byla zuřivá bouřka, z níž se stal orkán, který táhl úžasnou rychlostí přes Novou Pec, jednou stranou k Volarům, druhou stranou přes naši krajinu. Bouřka ohýbala stromy, lámala je a odnášela doškové střechy, bouřka hnala šikmým směrem kroupy - - ledové hroudy tak, že prach na silnici vzlétnul. Ledové hroudy o váze jedné libry (= 0, 560 kg –p.p.) se zarývaly do země. Tyto kusy ledu se skládaly z četných kuliček ledu, které na sebe namrzly, vytvářely různé figury a těžce dopadaly na zem, mnohé šindelové

střechy prorazily, urážely vršky stromů, strhávaly kůru a lýko ze stromů, které potom usychaly, vyrážely okna a v důsledku způsobily nezměřitelné škody. V 8. hodin večer následovalo druhé krupobití, které sice nepřineslo tak velké ledové kroupy, ale bylo jich tolik, že během 3 minut bylo zničeno také to, co první krupobití nezničilo. Celá krajina poskytovala obraz zimní krajiny. Pozoruhodné na tom je, že vesnice Pihlov, která ležela ve středu této nepohody, byla celá toho ušetřena, zatímco polní plodiny byly zničeny až po Budějovice a Nové Hrady.

Protože byla úroda zničena v celém kraji, nemohl jeden sedlák vypomoci druhému. Mnoho obilí bylo dodáno z Netolic a Prachatic, Maďarsko dodalo pšeničnou mouku, neměl by tedy nikdo mít nouzi, kdyby ale bývalo bylo dost peněz. Pšeničná mouka byla drahá, jedna libra stála 35 krejcarů. Letní žito, ječmen a oves vydaly velice slabou úrodu, zrna byla malá a špatná. Len se nesklidil žádný a kdo něco dovezl domů, musel to použít jako stelivo. V tomto roce byla nouze častým hostem. Tato nepohoda žije nadále v ústním podání, ještě dnes po 90 letech o tom vyprávějí staří lidé a jednotlivé stromy v lese (Jogl Würt v Dolní Borkové a Miesauerův „Kraví cíp“) svědčí až do dneška o tehdejších násilí přírody.

V roce 1845 bylo mokro a studeno; „žlutá plíseň“ se ukázala v obilí. Proto byla úroda žita špatná, jeden korec žita stál 15 zlatých, ječmene 14 zlatých 30 krejcarů, 1 máz piva 14 krejcarů K.M. Opět se nesklidil žádný len a i senoseč byla slabá.

Počátkem března 1846 začaly tát mohutné masy sněhu, došlo k povodním. Jaro a léto byly příhodné. Na podzim začaly hnít brambory, hlízy byly pevné, ale byly černé jako uhlí. Jeden pytel brambor stál 4 zlaté 30 krejcarů.

V červenci 1847 stál jeden korec žita 24 zlatých, pšenice 34 zlatých, ječmene 13 zlatých, oves 7 zlatých; hrách nedozrál. Na podzim přišly lijáky, sláma a otavy se sušily převážně na plotech.

Zima 1847/ 48 přinesla velké mrazy a mnoho sněhu, na jaře 1848 byla mimořádná vedra, úroda byla dobrá.

Léta 1849 až 1856 zde proběhla asi normálně, protože ve farní kronice se o těchto letech mlčí.

Ve dnech 2. a 3. července 1856 zničily mrazy rostliny brambor. Úroda sena a obilí byla dobrá. Zima 1856/ 57 byla mírná s velkým množstvím sněhu, ale bez sněhových bouří.

Dne 16. června 1857 zničil mráz květy obilí. Celková úroda byla velice slabá.

V mimořádně tuhé zimě 1857/58 zuřily silné sněhové bouře. V březnu 1858 napadly ohromné masy sněhu. V říjnu bylo mnoho sněhu, takže brambory a zelí nemohly být úplně sklizeny, nýbrž teprve koncem listopadu.

V létě 1859 panovala vpravdě tropická vedra, úroda byla dobrá, o vánocích byly velké mrazy.

V únoru 1860 bylo velice mnoho sněhu, který ležel na mnoha místech do výše sáhu / 1 sáh = 1,8965 m – p.p./; květen byl studený, dne 29. května na svatodušní úterý, napadlo hodně sněhu; celé léto bylo studené; bylo dost sena; úroda byla jinak slabá.

V únoru 1861 panovalo jarní počasí; duben a květen byly studené měsíce. Léto bylo horké a suché, mohutné bouřky způsobily mnoho škody na lesních porostech. V říjnu vyschly studny. Velká voda v lednu 1861 poškodila a odnesla mosty.

Zima 1861/62 byla mírná. Dne 1. října 1862 trvala bouřka od 2. hodiny odpolední do 8. hodin večer; dne 21. prosince zastavilo množství sněhu veškerou dopravu na silnici, nejezdila téměř ani pošta.

Dne 20. ledna 1863 zuřila taková bouře, že poškodila mnoho střech. Bylo hodně sena. V létě byl nedostatek vody, vánoce byly studené.

Zima 1863/64 byla velice tuhá a mrazivá; dne 27. dubna byla silná bouřka, v Hůrce při ní zabil blesk při práci s branami na poli čeledína a 4 voly. Dne 15. srpna padal sníh. Sklizeň otavy se protáhla až do poloviny října. Výsev ozimů probíhal špatně.

Březen 1865 přinesl mrazy – 21 °C; celý rok bylo krásně s výjimkou studeného června; úroda byla vydatná.

Zima 1865/66 byla mírná s malým množstvím sněhu; květen byl studený a léto bylo krásné.

Na počátku roku 1867 zuřily po 4 týdny silné bouře, které způsobily na domech a na lesích velké škody. Dne 31. května bylo krupobití, proto byla úroda slabá.

Dne 27. května 1868 bylo silné krupobití, proto byla malá úroda.

V roce 1869 byla senoseč dobrá, ostatní úroda byla slabá a brambory byly shnilé.

V roce 1870 shnilo hodně úrody – srpen a září byly mokré.

Dne 19. července 1871 bylo silné krupobití, které trvalo po celou noc. Dne 26. října se přehnal strašný orkán a v celém okolí bylo hodně vývrátů v lesích, na to následovala „broučková kalamita“, která trvala až do roku 1876.

Rok 1872 přinesl dobrou úrodu, zvláště sena.

Jaro 1873 se ukázalo větrné a studené; od 10. dubna do 30. června přšlo skoro každý den, ale léto bylo horké a úroda byla dobrá.

Léta 1874 až 1876 přinesla střední úrodu a pěkný len.

Léta 1877 a 1878 byla požehnaná, ale len byl krátký.

Léta 1878 až 1882 proběhla normálně. Dne 18. července poškodil mráz žito a brambory, ječmenu a ovsu se dařilo dobře, len byl špatný.

Rok 1883 byl dobrým rokem na brambory a len.

1. srpna 1884 způsobilo krupobití velké škody.

V roce 1885 byla úroda střední. Rok 1886 probíhal normálně s výjimkou požárů, ke kterým se později vrátím.

Rok 1887 byl úrodný s množstvím dobrého obilí.

Počátkem zimy 1888/89 nebylo z počátku mnoho sněhu, teprve v únoru 1889 ho přišlo velké množství, které zůstalo dlouho ležet.

Na jaře 1890 byly tak velké lijáky, že nic nemohlo odkvést. Celková úroda byla slabá, letní obilí stálo až 4 týdny v mandelích, brambory zklamaly úplně. Mohutná vysoká voda ve Vltavě byla v roce 1890 ve dnech 14. července, 2. srpna, 4. září a 24. listopadu. Seno na vltavských lukách bylo docela odplaveno. Dne 24. listopadu se museli lidé v Dolní Vltavici, kteří bydleli u řeky, vystěhovat.

Léto 1892 bylo horké, úroda až na otavy byla velice dobrá.

Zima 1892 /93 byla nejtušší za poslední léta. Teploty – 25 °C až – 30 °C nebyly žádnou zvláštností. Jaro a léto byly suché, senoseč byla slabá, úroda polí příznivá.

Následující zima byla mírná, pole byla již v roce 1894 v březnu a počátkem dubna obdělána, úroda byla požehnaná.

Začátek zimy v roce 1895 byl bohatý na sníh a třesuté mrazy. Senoseč byla dobrá, léto suché s velkými vedry; otavy byly špatné; úroda obilí prostřední.

Po mírné zimě 1895/96 následovalo mokré jaro, čímž se protáhlo setí až do května. Léto bylo studené a mokré, senoseč dobrá, úroda obilí velmi slabá, brambory byly velmi špatné, byl to nevydařený rok.

Zima 1896/97 byla mírná, duben 1897 byl příhodný, květen studený a mokrý, úroda byla sporá.

V zimě 1897/98 bylo málo sněhu a byla mírná. Léto 1898 bylo pěkné a ukazovalo nejvyšší stav barometru za mnoho let.

Jaro a léto 1899 byly velice nepříhodné, neboť příliš mnoho přšlo. Dne 14. září bylo údolí Vltavy zatopeno víc jak obvykle. Oves a ječmen docela vyrostly, brambory hnily, pozdní podzim byl krásný.

Zima 1899/1900 byla tuhá a bohatá na sníh, mrazy trvaly, koncem března 1900 bylo chladno s velkým množstvím sněhu; dne 14. dubna byly větší záplavy; koncem dubna bylo

horko; dne 28.června byla silná bouřka; léto bylo suché, od 8. do 19.července bylo velice chladno; podzim byl krásný, ještě o vánocích nebyl sníh.

Použité prameny: Časopis „Lesní domovina“ 2. – 27.

NAŠI PŘEDKOVÉ JAKO POVOZNÍCI:

Když byla v roce 1892 otevřena železnice z Kájova do Želnavy, stáhla na sebe veškerou přepravu, která předtím byla obstarávána povozníky. Toto byl smutný konec prastaré, z otce na syna děděné povoznické tradice v našem kraji.

Povozníci vyrůstali se svým povoláním od nejútlejšího mládí, byli urostlí, silní a k tomu velice veselí lidé, kteří sice ve svém povolání moc nevydělávali, ale byli daleko šťastnější než jejich dnešní někteří potomci. Již v nejdávnějších dobách jezdili naši praotcové po všech božích zemích, po celý rok. Některá jména jsou ještě v paměti:

Johann Bartl z Radslavi č.4

Franz Bartl z Radslavi č.9

Josef Bartl z Radslavi č.9 a stejně tak hostinský Mayer z Dolní Vltavice, praděd současného majitele, který se z jedné cesty domů nevrátil a zemřel daleko od vlasti.

Bývali často půl roku i déle bez přerušení na silnici bez návratu domů, z čehož je patrné, že jimi projížděné území se rozkládalo téměř po celé Evropě. Jezdili do Bavorska, Rakouska, Maďarska, Itálie, Německa a dalších zemí. Jeden spis nalezený v „obecní truhle“ nás seznamuje s tím, že Josefu Bartlovi z Radslavi č.9 byl dne 3.března 1853 vystaven cestovní pas do Bavorska, Württemberska, Badenska, Hessenska a Francie. Jejich náklad se skládal ze všech druhů spotřebního zboží, které lze dopravovat na voze a které bylo možno prodávat místním obchodníkům.

Když později bylo započato s první železnicí, nastal konec povoznictví.

Originální, jako samotní povozníci, bylo i jejich oblečení a vybavení. Nosili klobouky se širokou krempou a v zimě kožešinové čepice na ochranu před zimou. Nosili lehké pláště z modrého plátna, ozdobené červeným, zeleným a žlutým vyšíváním, které jim sahaly až po kolena a chránily je před umazáním a silničním prachem. V zimě, ale někteří tvrdohlavci také v létě, nosili kožešinové kalhoty z ovčí vlny obrácené srstí ven. Obuti byli do silných rourovitých holínek.

Tehdy nebyla ještě známa vozová brzda. Brzdící zařízení se skládalo z „btek na kola“ (u nás se nazývaly „čubami“ – p.p.) ze dřeva nebo ze železa. V zimě byly proti klouzání na zledovatělé vozovce používány „železné mříže“ a „železné řetězy“ jak u vozů, tak i u saní. (Jsou užívány dodnes). Aby si ušetřili práci s nasazováním „btek na kola“ při malých spádech silnice, používali povozníci „zadní nářadí“. Toto se skládalo ze širokého řemene, který byl spojen s opěrami koňského postroje a obepínal zadní část těla koně a vedl pod ocasem dozadu. Jeho působnost spočívala v tom, že dávala zvířeti silnou oporu proti tlaku vozu při jízdě s kopce. Náruční kůň býval opatřen „pařížskými zvonky“, které byly používány v zimě. Tyto tvořil řemen na krku koně na němž bylo pověšeno 7 až 9 harmonicky laděných zvonků o různé velikosti.

Jako legitimaci musel mít každý povozník od 6.září 1852 u sebe řádný domovský list. Dnes používané tabulky se jménem a uzdové destičky se začaly používat až na základě úředního nařízení v roce 1883. Tyto tabulky musely vypadat následovně: velikost 18x 30 cm, výška písmen 5 cm, tabulka měla černou a písmo bílou barvu.

V zimě se často stávalo, že pokrývka sněhu nebyla souvislá. Bývaly doby, kdy se nedalo jet ani se sáněmi, ani s vozem. V takové době, která často nastávala při jízdách ze slunného jihu na studený sever, se používaly v zimním období tak zvané „oblouky“. Tyto se skládaly z náboje kola, ve kterém byly zapraveny 4 až 5 špicí a na těchto byly připevněny krátké sánové lyžiny. Když se dosáhla oblast, kde ležel sníh, tak se stáhla kola z náprav a nasadily se

„oblouky“, nebo obráceně. Oblouky a kola bývala zavěšena na boku vozu, takže byla vždy po ruce.

Že tehdy v nejistých dobách bylo nutno být ozbrojen se rozumí samo sebou. Ozbrojení se sestávalo z vozové sekery a dlouhého nože. K hlídání vozu, když ho musel povozník opustit, sloužil pes (vozový pinč).

V roce 1870 a později se prováděla přeprava po ose pouze mezi Budějovicemi a Lincem. Povozníci jezdící z Lince do Mihelské čtvrti byli nazýváni „posly“, na příklad:

„Ulrichsberský, Aigenský, Rohrbašský a Haslašský posel“. Tito uspokojovali potřebu tamějších obchodníků. Naši obchodníci byli zásobováni většinou zbožím z Budějovic. Dolní Vltavici zásoboval povozník Josef Jungbauer z Bližné č.5; Černou a konzum v knížecích tuhových dolech zásobovali lidé z českých tuhových závodů; Horní Planou Ferdinand Lustig ze Slavkovic. Při přepravě tuhy povozy z Černé do Pasova a Budějovic, později po roce 1870 pouze jenom do Budějovic, nacházelo mnoho zdejších povozníků výdělek. Z naší obce jezdili s tuhou: majitelé z čísel 1, 3, 4, 5, 6, 7, 8 a 9 v Bližné. Z Radslaví nejezdil nikdo, stejně tak z ostatních farností.

Z Černé vozili tuhu: Primator, Annerl, Galli, Handri a Fezl. Tuha se převážela v sudech a pytlích. Příjemcem byl v Budějovicích špeditér Ferus z Pasova, pravděpodobně pro firmu Kappelmaier. Povozníci měli k tomu vlastní vozy, na které nakládali v průměru 3 sudy tuhy / 1 500 kg/.

Povoznická mzda za 3 velké sudy / 1 800 kg/ činila 12 zlatých, za 1 500 kg 10 zlatých, za pytle asi 1 800 kg také 12 zlatých. Na zpáteční cestě z Budějovic brali potom povozníci zboží pro obchodníky. Za to vydělávali 14 až 15 zlatých. Tehdy ještě existovala silniční a mostní mýta. Na trase Aigen – Budějovice byla následující:

- silniční mýto v Oberhaag 16 krejcarů (ještě dnes se tomu domu říká „Mýtnice“)
- mostní mýto v Dolní Vltavici nejprve u „Řezníka“, později u „Boru“ za 12 krejcarů (výběřím mýta byl „Häusl-Franz“)
- silniční mýto u lesního úřadu v Krumlově 12 krejcarů
- silniční mýto u Přísovic 12 krejcarů
- silniční mýto v Rájově 12 krejcarů (správně to bylo mostní mýto“
- siliční a dlažební mýto v Budějovicích 12 a 4 krejcarů.

U každého mýta byl jako znamení umístěn „šrank“, takže povozníci již z dálky věděli: „Zde musíme vytáhnout měšec s penězi“. Tato mýta se vztahovala na každý naložený povoz, tak na příklad v Dolní Vltavici se neplatilo pouze z mlýnských výrobků. Za jednospréžné povozy se platilo polovic.

Veškeré stroje a zařízení kotelen v tuhových závodech, které došly před postavením železnice, stejně tak mosty v Dolní Vltavici a Bližší Lhotě každý o váze 130 000 kg a také železniční most u Hůrky, jsou práce povozníků, kteří dopravovali tuhu, tito dovezli jednotlivé díly z Budějovic až na místo.

Mezi zdejšími povozníky, kteří přepravovali tuhu, vynikal „Primator“ z Černé č.17. (dědeček dnešního majitele). On byl takřkajíc přejímatelem nákladů a velitel ostatních povozníků.

Nejveselejší z povozníků byl Alois Gabriel z Bližné č.9. Je třeba poznamenat, že byl dobrým zpěvákem, ještě na výměnku zpíval písničky svým vnoučatům, což bylo možno často slyšet.

Stavba železnice Budějovice .- Želnavá zahájila konec éry koňských povozů. Tím odešla možnost dobrého výdělku zdejšímu obyvatelstvu a tak mnozí staří povozníci, kteří prožili celý svůj život na silnici, prožili slavnostní zahájení provozu železnice dne 3.července 1892 s krvácejícím srdcem. Je to již na tomto světě tak – nic netrvá věčně. Tehdy snad také vznikla píseň, která je protkána hlubokým smutkem:

„Tam venku již úplně zmizeli povozníci,

není slyšet praskání jejich bičů.....“

P O S L E D N Í L O V J E L E N A V O B C I:

Z ještě dnes žijících účastníků následující lovecké historky nám k tomu řekl zemědělec pan Josef Brunner z Radslavi č.2, za což mu v zájmu kroniky patří na tomto místě vzdát co nejzdvořilejší dík, následující:

V říjnu 1905 jsem šel po cestě z Radslavi do Bližné. V blízkosti Vršku jsem spatřil náhle kapitálního jelena s mohutnými parohy. Jako pasovaný myslivec jsem rychle uvědomil svého loveckého druha Josefa Watzla z Radslavi č.10, stejně tak nájemce honitby z Bližné č.3 Josefa Kollera a Aloise Watzla z č.2. Ti sem rychle přišli, místo Watzla přišel ale sklář Herrmann Freismuth z tuhových závodů. Mezitím jelen přesadil Vysokou cestu. Lovci ho začali obkličovat a Josefovi Watzlovi se poštěstilo dostat se k jelenovi na docela malou vzdálenost. Tu se však k němu obrátil jelen svou půlnoční stranou a Watzl jako pravodatný myslivec chtěl umístit ránu na komoru, pokusil se o změnu místa a jelen ho spatřil a odporoučel se na neshledanou. Na přehůzky svých loveckých druhů proč na ně nezavolal, odpověděl, že chtěl střílet sám. Silná porce „třesavky“ nedovolila pravděpodobně Watzlovi vystřelit. Odškodnění jeho loveckých druhů za takový nemilosrdný egoismus muselo být ale veliké, když se vzpomíná, že tito čtyři stateční hrdinové svatého Huberta předtím vypracovali rychle válečný plán, jak jelena povezuu triumfálně domů na voze vyzdobeném jedlovou chvojí.

V roce 1919 byl spatřen v Černé jelen, ale nemohl být také uloven. Oba snad uprchli z knížecí obory na Boubíně.

Na počátku roku sněžilo tolik, že doprava pošty autem musela být zastavena.

Dne 19.ledna 1933 zesnula ve věku 64 let široko daleko známá hospodská Marie Scheiterbauer z Černé. Účast na jejím pohřbu byla velice početná.

Nouze mezi obyvatelstvem je velká. Nezaměstnaní horníci chodili po vsích v průvodech jako maškary v masopustu, aby nemuseli rovnou žebrať. V tomto měsíci uspořádala Obec sbírku pro nezaměstnané.

Č e s t n ý l i s t n a š e h o v á ž e n é h o d u c h o v n í h o:

Velebný **Engelbert Schwarzbauer**, děkan.

Narodil se dne 4.září 1877 v Hoříčkách.

Farář v Dolní Vltavici od 15.dubna 1917.

Děkan v Dolní Vltavici od 24.prosince 1923.

Na tomto místě je mu přáno opravdu dlouhé a v pravdě kněžské působení na naší faře.

První zmínka o církvi v Dolní Vltavici pochází z roku 1355.

Prvním farářem v Dolní Vltavici byl v roce 1632 Wendelin Wagner ze Schläglu.

Vysvěcení kostela se konalo dne 9.října 1712.

Prvním světským knězem zde byl Johann Christian Schnell v roce 1723.

Farní kostel v Dolní Vltavici, zasvěcený sv.Leonhardovi, stál již uprostřed 14.století.Jeho historie je ale pro nedostatek pramenů neznámá až do roku 1632, kdy se jeví, že byl obsazen farářem řádu premonstrátů ze Schläglu, který tehdy pečoval o zdejší duše.V roce 1767 byl knížetem Josefem I.ze Schwarzenberků postaven nový kostel, který byl dne 22.května 1770 vysvěcen Franzem Kfellerem, baronem ze Saxengrünü, prelátem v Krumlově.Ke kostelu byla přistavena Mariánská kaple.

Počet příslušníků farnosti podle posledního sčítání lidu v roce 1930 činil:

- Bližná 197 duší / bez Jestřábí/
- Radslav 116 duší
- Kyselov 256 duší
- Kozí Stráň 189 duší
- Pestřice 263 duší / s Račínem/
- Dolní Vltavice 414duší / z toho 409 římských katolíků/
- Horní Borková 178 duší
- Dolní Borková 340 duší / z toho 339 římských katolíků/
- Soví hájovna 5 duší

- Liščí hájovna 12 duší

celkem tedy 1 970 duší, z toho 1 964 římských katolíků a 6 příslušníků jiného vyznání. Toto číslo současně uvádí počet obyvatel v obcích. Jestřábí a „Krejčovský domek“ jsou přiřazeny do Černé.

Výše uvedené vysvěcení kostela v Dolní Vltavici se vztahuje na starý kostel, který existoval před novostavbou a který pravděpodobně vyhořel.

O n a š i c h p ř e d c í c h:

O d ú m r t í:

Dne 10. září 1581 je mimořádně důležitým datem v historii naší obce. V tento den osvobodil Vilém z Rožmberka 16 usedlých majitelů v obcích Bližná a Radslav od odúmrtí.

Tehdejší majitelé se podle nalezené listiny jmenovali:

V Bližné: Simon Buchl, Michl Bauer, Stephan Semler, Cristph Ridl, Cristoph Merdl, Michael Munech, Bartl Motl, Stephan Phillip, Urban Martl; to je 9 majitelů. Desátý není uveden, protože byl od odúmrtí osvobozen již od roku 1562 / viz str. 6 /.

V Radslavi: Wolfl z Luhů, Mäxl, Balthaufer, Thomas Grabner, Lorenz, Ambross, Peter Mätl, celkem 7 osob.

Co bylo odúmrtí? Když sedlák zemřel bez testamentu a dědiců, přešla polovina jeho pozůstalosti na vrchnost, druhá připadla vdově. Byli – li pokrevní dědici a zemřely děti, tak přešel stejně tak jejich podíl na vrchnost. Jestliže někdo zemřel bezdětný a nezanechal vdovu, tak připadlo celé jmění vrchnosti. Toto břemeno se nazývá odúmrtí. S osvobozením od odúmrtí požadovali naši předkové mít také právo ustanovit dědici nejbližší přátele na téže panství; když cizí panství toto zvýhodnění zaručí, mohl by být majetek převeden také na cizí poddané. Dědictví zemřelých dětí mohlo by být nyní rozděleno těm, co přežili; když všechny děti zemřely, dědí majetek ten, koho určil otec dědicem. O dědictví pozůstalých byla vedena sirotčí kniha.

Toto osvobození od odúmrtí se stalo na vlastní žádost tehdejších majitelů. Jako protihodnotu nabídly obě vesnice pozemkovému pánovi následnou robotu a daně; následující věty jsou vyňaty z listiny:

„Dobrovolně se nám, našim dědicům a potomkům, zde dvojitou domovní daní do naší komory platit zavázali a nabídli k tomu další čtyři dny roboty, tj. dva dny ruční a dva dny s dobyt看, kdy jim ale v nejhorším případě od nás nebo našimi pověřenými by poručeno býti mělo, to platí na stávající a věčné časy, to kdy asi jeden robotu záměrně nevykoná, musí on šest krejcarů při takovém zanedbání zaplatit, naproti tomu je každý závazně robotu včas bez protivení zapraviti, ale měli by oproti nám zcela dobrovolně v dobrém vztahu a nejlepším pořádku býti“.

Úřední řeč byla tehdy česká. Musely být proto všechny originální dokumenty pořízeny v češtině a do němčiny přeloženy. Z tohoto důvodu není tato listina, o níž je řeč, originálem. Pravá listina s pečeti Rožmberků je uložena v českém zemském museu v Praze.

Vilém z Rožmberka byl předchůdcem svého bratra Petra Voka. Petr byl posledním vládařem domu Rožmberků. Vilém byl čtyřikrát ženatý, na čtvrté svatbě, která se konala na zámku v Krumlově, byl také hostem císař Rudolfa II. Rakouského. Vilém byl mezi lidem velice oblíben. Kdo se zajímá blíže o rod Rožmberků, ať si přečte knihu „Místní historie Rožmberků“ z naší obecní knihovny.

N A Š E D O M O V N Í J M É N A:

Mnozí snad nad tím přemýšlí, jak vzniklo to, či ono domovní jméno. Pro mnohé je vysvětlení velice lehké, pro některé ale někdy obtížné. Když ale listujeme ve starých listinách naší obce – ke cti našich předků zde budiž řečeno, že nám tyto v dostatečném množství zanechali, z toho mnohé velice důležité – tak najdeme pro všechna klíč.

Všechna domovní jména se týkají buď křestních jmen nebo příjmení, nebo původu dotyčného a také jeho povolání. Domovní jména v naší obci svědčí právě tak jako jména polností o německém původu našich předků. Příjmení se často mění, jména domů skoro nikdy. Jejich vznik se zde pokusím vysvětlit.

B l i ž n á:

Č.1 - „Altrichter“, označení dlouholetého rychtáře, který je dnes nazýván obecním představeným. Jedním z nich byl na tomto domě Mathias Lepschi a to od roku 1692 do roku 1712, kdy byl prvním rychtářem v samostatné obci / dříve patřila Bližná pod Dolní Vltavici/.

Č.2 - „Borheisl“, silně změněná forma dřívějšího „Paulhiesl“, byl nazýván také špatně „Paur Häusl“. Toto jméno pochází z tehdy velice používaných křestních jmen Paul a Mathias (Pavel a Matěj – p.p.).

Č.3 - „Seimer“, vzniklo z příjmení Semler, psali se také Sembler /okolo roku 1590/. Nemá nic společného se Säumer / = soumar – p.p./.

Č.4 - „Pali“, lehce vysvětlitelné, z křestního jména Paul. Jméno Paul Watzl na tomto domě nacházíme často.

Č.5 - „Feichtl“, od křestního jména Veit / = Vít- p.p./ . Toto jméno se již v obci nepoužívá. Bližší viz na str. 44.

Č.6 - „Zuinger“, dříve se jmenoval Zuiling, později Zuining. Toto jméno pochází z příjmení „Czellinger“ (1562).

Č.7 - „Mini“, od příjmení Minich, jmenovali se také Munech, Mynich, Kaspar Minich v roce 1682. Tento byl poslední svého rodu. Po něm přišel Laurenz Jungbauer.

Č.8 - „Erat“, od křestního jména Erhard. Toto jméno se dříve hodně používalo. V roce 1654 se objevuje první Erhard Pruner. Brunner a Watzl (č.2) jsou prokazatelně nejstarší příjmení ve vsi Bližná.

Č.9 - „Miesauer“, z příjmení Miesauer. Andreas Miesauer vlastnil tento dům v roce 1691. Předtím se jmenovali Watzl, potom Miesauer, Seheuber, v roce 1797 Partl, 1810 Fink, 1860 Brunner Gabriel až do současnosti.

Č.10 - „Machtl“, od křestního jména Martin, zkráceno „Martl“. Příjmení Kefer je na tomto domě teprve ve třetím pokolení. Dědeček dnešního majitele přišel z č.1, kde se tenkrát jmenovali Kefer.

Č.11 - „Wagner“, nepochází od řemesla majitele nebo jeho předků. Č.11 bylo dříve na druhém pastýřském domku, kde dnes stojí obecní pekárna. Tento domek v roce 1905 vyhořel a nebyl znovu postaven. V tomto pastýřském domku provozoval před rokem 1905 kolář Josef Twettler svoje řemeslo. Proto se tam říká „Wagnerhäusl“ /= kolářův domek –p.p./ . Později si postavil v Dolní Vltavici dům a provozoval tam kolářství (dům nadučitele Mathe). Protože dnešní majitel domu č.11 Franz Bayer dříve v tomto „Wagnerhäusl“ bydlel se svou matkou, byl nazýván „Wagner Franzl“ /= kolářův Frantík –p.p./ a toto označení bylo přeneseno také na dům, který postavil.

Č.12 - „Hirter“, /= pastýř-p.p./, dům v němž bydlívali obecní pastýři.

Č.13 - „Schmied“ ú = kovář-p.p./, dříve to bývala obecní kovárna.

Č.14 - „Schneider, Schneiderhäusl“ / =řezač, řezačův domek –p.p./; toto jméno připomíná řemeslo dřívějšího majitele. Dřívější majitelé měli za povinnost pracovat ve prospěch poplužního dvora; tehdy byl jeden muž z dělníků celoročně zaměstnán řezáním řezanky pro koně a hovězí dobytek. Byl tedy tímto způsobem „řezačem“. Zde je nutné krátce uvést historii

tohoto domu: dne 1.ledna 1796 požádali osídlenci Franz Kropfbauer a Josef Stiepany u knížete Schwarzenberka „postavit chalupu na Jestřábí“, což kníže dne 4.prosinec 1797 povolil a daroval jim stavební dříví.

Č.15 - „Hof“, / =dvůr-p.p./ od poplužního dvora.Všechny knížecí poplužní dvory byly dříve označovány jako „dvůr“, tím byl míněn velký majetek.Doba vzniku tohoto dvora je neznámá, je uváděn poprvé v roce 1792 v matrice.V roce 1841 je nazýván „knížecím poplužním dvorem Jestřábí s ovčínem“.Ke dvoru patřilo před vyvlastněním 135,5 ha pozemků.

Č.16 - „Drescherhäusl“, obytný dům v němž bydlí dělníci zaměstnaní bve dvoře a kteří byli nazýváni „Drescher“ / =mlatec-p.p./.

Č.17 - „Berghaus“, obytný dům v němž bydlí horníci knížecích tuhových závodů.Toto jméno se asi ztratilo, protože tento dům, jak jsem již dříve poznamenal, přešel do majetku obce Černá.

Č.18 - „Fretenhäusl“, protože patří k domu č.8.

Č.19 - „Miesauerhaarstuben“, / Miesauerova tírna lnu –p.p./, patří k č.9.Tyto oba domy jsou obydleny podruhy.

Č.20 - „Wirt“ / hostinský-p.p./, od Wirthaus /= hostinec-p.p./..Dříve se dům jmenoval také „U starého Feichtla“, protože tento dům postavil a byl majitelem domu č.5.

Č.21 - „Hanauer“, pochází od příjmení Wenzela Hanauera, který dům postavil.

Č.22 - „Hirter“ /= pastýř-p.p./, protože majitel Franz Schaffer byl obecním pastýřem.

Č.23 - „Wick“, nebo „Vinzenz“ a také „Schmied“ / = kovář-p.p./.

Č.24 - „Schaffer“ /= ovčák-p.p./, protože dům postavil Johann Jusko, který byl před vyvlastněním ovčákem ve dvoře.

Č.25 - „Geyer“, protože dům postavil Hubert Geyer.Toto domovní číslo nesouhlasí, po právu měl mít dům číslo 26.Č.25 mělmit dům přestavěný z tírny lnu, který patřil ke dvoru a v současné době nemá žádné domovní číslo.To poznamenávám, abych zabránil pozdějším omylům.

R a d s l a v:

Č.1 - „Urber,Urwa“, pochází od křestního jména Urban.Urban Köchl, jmenoval se v roce 1700 také Köcherl.Příjmení Köchl,Zierlinger a Watzl jsou prokazatelně nejstarší příjmení v Radslavi.

Č.2 - „Maxl“ podle jejich prapředka „Mäxla“ z roku 1581.Jestli to bylo křestní jméno nebo příjmení se dnes nedá již zjistit.

Č.3 - „Oberer Hirter“ /= hořejší pastýř-p.p.ú, před rokem 1928 dům obecního pastýře.

Č.4 - „Galli“, podle křestního jména Gallus, které bývalo dříve velice používané.

Č.5 - „Boir, Poir“, ukazuje na bavorský původ předků „Boirisch Luisl“ /= bavorský Ludvík-p.p./ a „Boirisch Hiasl“ /=bavorský Jan-p.p./, z Bavorska přistěhovaní těžaři rašeliny, kteří byli takto pojmenováni lidem.Tito jsou uvedeni jako příklad a s č.5 nemají nic společného.

Č.6 - „Schuster“ /= švec-p.p./..Otec nynějšího majitele byl obuvník.Lidé mu říkali „Schuster Toni“.Dříve se tu říkalo také Weber /= tkadlec-p.p./, protože zde měl živnost tkadlec.Proto se také dříve výše jmenovanému Tonimu říkalo Weber Toni.Tito tkalci bývali často ve zlém konfliktu s úřady pro nedovolený obchod s přízí, o čemž nám podávají zprávu staré obecní záznamy.

Č.7 - „Schneider“, protože nynější majitel je krejčí.Tento dům býval dříve tírnou lnu od domu č.4.Proto měl dům za dřívějších majitelů jméno“Galli Haarstuben“ /= Galliho tírna lnu-p.p./

Č.8 - „Unterer Hirt“ /= dolní pastýř-p.p./..Před rokem 1874 byla v Radslavi dvě stáda dobytka, stádo volů a stádo krav, která měla svého pastýře, proto dva pastýřské domy.Po roce

1874 došlo k rozdělení společných pozemků a ve službě byl pouze jeden pastýř, který bydlel v domě č.3.

Č.9 - „Waldherr“ /= pán lesa-p.p./, přeměněné označení pro lesního hajného.V 17.století byli majitelé v obci častěji lesními hajnými.Na příklad Gregorius Watzl byl v roce 1640 hajným klášterních lesů kláštera v Vyšší Brod.Také majitelé č.2 v Radslavi bývali lesními hajnými.O č.9 nebylo bohužel nic nalezeno.

Č.10 - „Fillip“, od křestního jména Fillip.První Watzl, Sigismund v roce 1651.

Č.11 - „Peterandre“, od křestního jména Petr a Ondřej.Peter Preitschopf v roce 1695 a Andreas Perfaller v roce 1699.

Č.12 - „Lias“, od křestního jména Elias.Elias Mayer v roce 1691.Tento dům se také nazýval „Hafner“, protože dřívější majitel v roce 1900 se jmenoval Ferdinand Hafner.

Č.13 - „Hopfinger“, od příjmení nynějšího majitele Wilhelma Hopfingera.

P O Ž Á R Y

které nebyly v kronice ještě zaznamenány.

Obec Bližná nemá vlastní hasiče, tito jsou v následujících okolních obcích:

-hasiči s motorovými stříkačkami: Dolní Vltavice, Hůrka, Hodňov, Horní Planá a Zvonková.

-hasiči s pístovými stříkačkami,které byly až dosud obvyklé: Černá, Plánička a Mokrá

Poplach při požáru v okolí vyhláší mlhový roj knížecích tuhových závodů v Hůrce, stejně tak místní zvony a signální trubky hasičů.K hašení požárů v místě je v Bližné a Radslavi po jedné hasičské ruční stříkačce.Vodní poměry v obci jsou v Bližné omezeny na domovní studny a vodní nádrž umístěná již dlouhou dobu pod místní kaplí.V Radslavi stejně tak domovní studny a vodní nádrž u dolního pastýřského domu.V Jestřábí rybník u „Ovčákova domu“ a domovní studna u „Hornického domu“.Mimo to jsou k dispozici požární žebříky a háky na Obci.

V roce 1708 vyhořelo úplně hospodářství č.11 v Radslavi „Peterandre“ a Andreas Perfaller nedosáhl odpisu z kupní ceny.

Na začátku 19.století vyhořela úplně hospodářství č.9 a č.10 v Radslavi.Oheň vznikl u „Pána lesů“, kde postavila selka na ohniště nádobu s máslem k rozpuštění a z nepozornosti vznikl požár.Vylekaná selka utekla ze strachu do klenuté jizby, odkud nemohla být zachráněna a udusila se.

Dne 4.května 1841 večer uhodil blesk během bouřky do domu č.5 v Radslavi, zabil jednoho koně a dva voly a způsobil ohnivou výheň, které padly za oběť domy č.5, 4, 3, 2 a 1.Pozoruhodné je, že nejprve začal hořet dům č.5, potom č.2 a 1 a nakonec nejprve č.3 a potom č.4, což bylo způsobeno pravděpodobně větrem.

Na jaře roku 1864 opětovně vyhořel dům č.9 v Radslavi po úderu blesku.Pršelo tak silně, že ve dvoře domu č.10 vznikl rybník, který byl využit k hašení.Dobytek tehdy neuhořel.

V neděli na sv.Markétu roku 1865 uhodil během bouřky blesk za poledne do místní kaple v Bližné, zapálil, ale oheň byl uhašen čeledínem Salzerem, který se vracel domů z kostela.Po úderu blesku spadl Pánbůh z oltáře a nepoškodil se.Jako dík dostal Salzer od majitelů nový oblek a 3 zlaté.

Dne 24.září 1872 vyhořel úplně v Radslavi mezi 2.a 3.hodinou odpolední sklad dřeva Franze Köchla v č.1.Dolnovltavští hasiči se dostavili na místo požáru.Škoda činila 100 zlatých a příčina vzniku ohně zůstala neznámá.

Dne 26.ledna 1884 vznikl v domě č.2 v Radslavi požár, který se během krátké doby rozšířil i na dům č.1.Obě stavení úplně vyhořela až na výměnkářskou část domu č.1, která měla tvrdou krytinu.Příčina vzniku ohně neznámá.Na tehdy velice tvrdě umrzlém sněhu létaly hořící šaty a jiné hořící předměty nesené větrem až do Bližné, Černé a Slavkovic.Obyvatelé Bližné pro tyto létající hořící předměty nemohli přispěchat na pomoc do Radslavi, protože museli stát všichni na vlastních střeších, aby zabránili vzniku ohně od těchto létajících hořících předmětů.

Podle úřední zprávy ze dne 21.srpna 1884 vlastnila tehdy obec v každém domě jako hasební nářadí „dva konopné hasební koše a domácí nádoby“, dále vlastnila každá obec „jednu přenosnou stříkačku, 4 požární žebříky dlouhé a 4 kratší a 2 požární háky a 6 ručních stříkaček“.

Dne 12.července 1885 způsobil blesk v Bližné č.4 požár stodoly, který mohl být naštěstí uhašen. Za uhašení požáru dostali jako odškodné za zničený oděv od Zemské protipožární pojišťovny v Linci: Franz Stark 15 zlatých; Josef Bayer 10 zlatých; Rudolf Sommer, Albert Schwarz a Josef Dolzer po 8 zlatých.

Dne 4.července 1886 vznikl bleskem požár v Černé č.21 („Annerl“), jemuž padla za oběť hospodářství č.21,22,23,24 a 25. V tento den hořelo také v Jenišově a v Horní Plané.

Dne 3.července 1892 vyhořel úplně „Schneiderhäusl“ č.14 v Bližné. Příčina požáru neznámá.

V roce 1911 byl požár ve dvoře Jestřábí, při kterém částečně shořela stodola, příčina požáru neznámá.

Dne 30.října 1916 byl požár v Mokré. Rembs a Christl úplně vyhořeli. Příčina požáru neznámá.

Dne 13.ledna 1920 vyhořel hostinec Josefa Studenera v Dolní Borkové.

Na masopustní neděli v roce 1920 v 6.hodin ráno vyhořel „Sudhaus“ pivovaru v Černé. V obou případech nemohla být vyšetřena příčina požáru.

Dne 3.dubna 1923 vyhořela v 8.hodin večer v Hůrce stavení: Kern, Wirt, Prökschl, Friedl, Lorenz Greger, Plass a Mündl.

V noci z 28. na 29.srpna 1923 vyhořela v Jenišově hospodářství č.4 „Lex“, č.5 „Lang“, č.6 „Peteramisch“, č.7 „Mündl“ a č.8 „Pali Peter“. Tyto požáry vznikly pravděpodobně z nepozornosti.

Úderem blesku dne 9.července 1925 se stalo obětí plamenů hospodářství „Lang“ v Hůrce.

R Y C H T Á Ř I A P Ř E D S T A V E N Í O B C E B L I Ž N Á

Před rokem 1692 až 1712	Mathis Lepschy	Bližná č.1
1712, 1714	Johannes Studener	Bližná č.5
1722	Mathias Payrr	?
1725	Mathias Watzl	?
1730, 1731	Paulus Payrr	?
1741	Gallus Breitschopf	Bližná č.3
1743 až 1780	Andreas Watzl	„Borhäusl“
1780 až 1789	Franz Brunner	Bližná č.8
1790, 1791	Johann Jungbauer	Bližná č.7
1792 až 1794	Franz Mugrauer	Bližná č.10
1797 až 1799	Martin Bartl	Bližná č.9
1800 až 1802	Thomas Watzl	Bližná č.2
1806	Johann Breitschopf	Bližná č.3
před 1810	Franz Watzl	?
po 1810	Mathias Watzl	?
1814, 1815	Mathias Brunner	Bližná č.8
1816, 1817	Franz Fink	Bližná č.9
1831	Simon Köchl	Radslav č.1
1848	Mathias Jungbauer	Bližná č.5
1851 až 1856	Ignaz Zach	Radslav č.2
1857, 1858	Franz Brunner	Bližná č.9

1863	Mathias Brunner	Bližná č.8
1866	Andreas Brunner	Radslav č.2
1867	Mathias Stifter	Bližná č.4
1872, 1873	Adalbert Jungbauer	Bližná č.7
1874,1876	Franz Köfer	Bližná č.1
1879	Mathias Scheschy	Bližná č.6
1882,1883	Mathias Watzl	Bližná č.2
1884 až 1886	Mathias Jungbauer	Radslav č.12
1887 až 1891	Adolf Matscheko	Bližná č.4
1891 až 1894	Franz Köchl	Radslav č.1
1894 až 1897	Alois Gabriel	Bližná č.9
1897 až 1900	Franz Watzl	Radslav č.10
1900 až 1903	Josef Brunner	Bližná č.8
1903 až 1906	Alois Watzl	Bližná č.2
1906 až 1912	Josef Scheschy	Bližná č.6
1912 až 1914	Josef Jungbauer	Bližná č.7 / <i>musel na začátku</i>
<i>světové války narukovat.Zastupoval ho 1.radní Alois Watzl, Bližná č.2 /.</i>		
1914 až 1919	Alois Watzl	Bližná č.2
1919 až 1923	Josef Brunner	Radslav č.2
1923 až 1931	Josef Gabriel	Bližná č.9
1931 -	Franz Spitzl	Radslav č.1

Je to celkem 41 hlav obce, které mohly být nalezeny ve starých listinách a pomocí dotazů u pamětníků. Až do začátku 18.století neuměli rychtáři psát, většinou za ně psal písař rychty. Tu a tam nacházíme, že písař napsal rychtáři jeho jméno tužkou, které tento potom obtáhl inkoustem. Podpis vypadal většinou takto: N.N. „zdejší rychtář“.

Milý čtenář nalezne při čtení těchto jmen zajisté jednoho nebo více svých předků, je velice smutné, že ne všichni rychtáři a představení obce – představení se jmenují od roku 1850 – mohli být vypátráni. Mnozí z nich mnohdy prožili trpké hodiny, zvláště v dobách nevolnictví a roboty. Švédské války, napoleonská doba, ubytování vojsk a dodávky, splnění požadované roboty, to jsou slova, ale co obsahují! Za všechno byl zodpovědný rychtář. Uspokojil-li vrchnost, mohl se cítit šťastným, jestliže se ale zprotivil zákonům, hrozily mu nejostřejší vojenské exekuce. Jak často bylo tomu nebo onomu rychtáři zle vynadáno některým nedbalým panským písařem nebo byl od něho dokonce zbit. Nevolník – s tím mohl každý dělat co chtěl.

Kdy se stala naše obec samostatnou, dříve totiž patřila pod rychtu Vltavice, nemohlo být prozatím přesně zjištěno. Pravděpodobně byl Mathis Lepschy prvním rychtářem a snad od té doby pochází označení „Obec Bližná“.

Jména Payrr a Watzl byla v tehdejších dobách v obci početnější. Payrr se jmenovali majitelé domů č.6 v Radslavi a č.11 v Bližné. Watzlové byli v Bližné v č.2 a 4 a v Radslavi v č.2 a 10. Nemohlo být proto u nich uvedeno bydliště.

Zachovejme těmto mužům, kteří se stále snažili dbát o blaho a bolesti obce, čestnou vzpomínku.

Jen ten, kdo se zahloubal do jejich historie, může změřit, co tito prostí lidé mnohdy vykonali a že ty chvály „starých zlatých časů“ jsou jen samá lež a podvod.

Rychtářští písaři obce až do současnosti.

1692	Joannem Wagner	vedoucí školy ve Vltavici
1730	Andreas Payrr	z Dolní Vltavice

1739	Ambros Schöps nebo Schöpes	
1774 až 1801	Mathias Reidinger	z Dolní Vltavice
1808 až 1837	Josef Winkler	
1863 až 1903	Raimund Lepschy	poštovní v D.Vltavici
1903 až 1914	Josef Kalischko	listonoš z Dolní Vltavice, který musel na začátku války narukovat. Jeho nástupcem byl:
1914 až 1923	Theodor Wagner	nadučitel v Černé
1923 až 1924	Josef Kalischko, jako listonoš	byl přeložen do Plzně.
1924 až 1925	Josef Wolfschläger	měšťanský syn z D.Vltavice
1925 až 1926	Franz Kefer	zemědělský syn z Bližné č.10
1927 až 1931	Adolf Springer	listonoš z Dolní Vltavice
1932 -	Johann Watzl	zemědělský syn z Radsclavi č.11

V dřívějších dobách, až do roku 1850, kdy zahájil svou činnost okresní soud v Horní Plané, museli být svým způsobem rychtářští písaři také „notáři“. Veškeré předávací, dědické a výměnné smlouvy, testamenty, dlužní úpisy a prakticky všechno, co dnes tvoří agendu notáře, spadalo do jejich kompetence. Příslušnou soudní instancí byl „rychtářský úřad“. Jako vrchnost fungovala kancelář ředitelství panství v Krumlově.

Zajímavá jsou oslovení a tituly, kterými písaři oslovovali ve svých žádostech panství. Když my dnes docela jednoduše napíšeme: „Okresnímu hejtmanovi v Krumlově“ nebo „Panu prezidentovi republiky“, tak tehdy to znělo hluboce podřízeně:

„*Vysoce váženému a urozenému panu okresnímu hejtmanovi*“ nebo „*prosíme co nejponiženeji, klečíc na kolenu*“, anebo takto: „*Vaši vysokosvobodymyslné milosti, římsko císařskému a královskému majestátu, nejváženějšímu okresnímu hejtmanovi, našemu milostivému a vysocevyprošenému pánovi, co nejponiženeji, nejposlušněji prosíme za rychtu Bližnou ...*“ atd. Nepromlouvá těmito slovy celá prostoduchost našich předků?

Zde ještě malý výběr ze života našich předků a rychtářů:

Dne 4.července 1784.

„Ať se celá rychta objeví na požádání na Olšovském dvoře, nejméně 50 lidí s hráběmi na sušení sena.“

10.září 1798.

„Všem obyvatelům se nařizuje sečení otavy v Jestřábí. Dobré kosy seboi. V případě zdražování dojde k nejostřejší vojenské exekuci a to: Lštín, Mýto, Mokrá, Černá a Bližná“.

2.července 1799.

Protože rychtář (Martin Bartl, Bližná č.9) nedodal ještě své rekruty, dostaví se bez nemístné výmluvy, i kdyby také nemocný měl býti, s přítomným knížecím granátníkem na nejvyšší rozkaz Jeho majestátu na úřad.

Krumlov, 2.července 1799.

Takové a podobné se dostávalo ubohým čertům, kteří si měli zajisté sami pro sebe sklízet seno a museli nechat všechno ležet, aby nejmilostivějším pánům posloužili.

DŮLEŽITÉ UDÁLOSTI DŘÍVĚJŠÍCH DOB.

V době zakládání Bližné, v roce 1268, panovala krutá zima a vlci přicházeli až do vesnic.

V roce 1464 zde zuřil mor.

V roce 1568 byl založen v Černé pivovar, kde dříve měl být knížecí lovecký zámek.

V roce 1585 opět zuřil mor.

V roce 1620 se objevil na Šumavě první cukr (třtinový).

V roce 1647 získal koupí od kláštera ve Vyšším Brodě Gregorius Watzl, Bližná č.2 svou „Mýtinou louku“.Také ostatní mýtiné louky a „spáleniště“ získali majitelé koupí od vyšebrodského kláštera.

V roce 1651 bylo provedeno vytýčení výsostného území mezi klášterem Vyšší Brod a krumlovským panstvím o čemž svědčí ještě dnes dva kamenné mezníky / jeden na Zuingerově „spáleništi“ a druhý v jeho „mýtině“, které mají na jedné straně biskupskou berli a na protilehlé straně pětistou růži a letopočet 1651.

V letech: 1668,1687,1691,1704, 1711, 1712, 1721, 1750, 1763, 1790, 1795, 1802 a 1803 zde byly ovčí neštovice.

V roce 1669 povýšil kníže Johann Christian Eggenberg Vltavici na městys a udělil těmto mezi jinými právy také právo pořádat ročně dva volné trhy.Jako znak jim dal: Vltavu v březích, překlenutou dřevěným mostem v modrém štítě.Již dříve vlastnila Vltavice městské právo, které jí v roce 1505 propůjčil Petr z Rožmberka.Pro vypuklé válečné nepokoje ho nemohli uhájit a tak zůstala Vltavice opět vsí.

V roce 1611 obsadil Vltavici královský plukovník Schiefer, aby pověstným pasovským vojskům odřízl ústup.

V roce 1747 a 1782 byla práva, náležející městysu, potvrzena v plném rozsahu od císařovny Marie Terezie a od císaře Josefa II.

Kdy byla založena škola není známo.V letech 1717 až 1835 byl rod Liebenweinů v nepřetržité řadě učiteli na škole.Připomíná je náhrobní deska na kostelní zdi.

Vltavice měla během času různá jména.Na začátku se jmenovala „Hirzov“, později „Vltavští“ (psáno česky –p.p.), potom „Vltavice“, „Dolní Vltavice“ (německy Unterwulldau – p.p.) a od roku 1924 „Dolní Vltavice“ (německy Untermoldau –p.p.).

V roce 1670 k nám přišlo první mýdlo.

V roce 1722 byly „sirotčí truhly“, které byly do této doby uloženy na vesnických rychtách, přeneseny na vrchnostenský úřad do Krumlova.V Dolní Vltavici zůstala tato až do roku 1775 a od této doby všechny zde uložené sirotčí peníze procházely účty, ale nebyly zapisovány do knih.

V roce 1730 se objevily první nástěnné hodiny.

V roce 1735 vlastnil první kapesní hodinky sedlák „Ibux“ z Další Lhoty.

V roce 1742 dlužila vesnice Račín Albertovi Zachovi z domu č.3 v Bližné – 15 kop 36 grošů 6 denárů.

Mezi rokem 1780 a 1790 došlo k protržení hráze u Olšovského rybníka.Hluboký zářez vedle železniční tratě ukazuje ještě dnes místo protržení.Tehdy se říkalo rybníku „Vrah až do Prahy“.

V roce 1790 se zde objevilo první zboží z gumy.

V témže roce zde objevili tuhu bratři Albert a Andreas Hoffmanovi z Hůrky.Tuže se tehdy říkalo „železná tabule“.

V roce 1822 byla uvedena do provozu sklářská huť v Josefově Dole.

Dne 19.prosince 1571 spáchal sebevraždu pivovarský písař, tři roky po založení pivovaru.

Dne 26.května 1541 požadovali královští celníci z Dolní Vltavice, Andreas Gerngross a Wolfgang Schnellmayster od „kulhavého Kandlera“ z Budějovic konečně zaplacení cla za převezených 2 ½ centýřů perí přes hranice do Lince.

Dne 15.dubna 1791 bylo na Růžovém vrchu vhozeno první dřevo k plavbě do kanálu.

Dne 14.června 1711 si stěžoval opat ze Schlöglu u Stavů v Linci na lůzu, ukrývající se v hraničních lesích Čech, která provádí loupežné vpády do Rakouska a provádí loupeže i v Aigenu; také na panství krumlovském tato rota zle řádí.

Dne 27.srpna 1781 se narodil v Horní Plané tkalcovský mistr Johann Stifter, otec Adalberta Stiftera.

V letech 1809 až 1812 byla silně obsazena bavorská hranice domobranou, kordonisty (jezdci střežící hranice –p.p.) a tirolskými myslivci proti velkému množství podloudníků a okolní vesnice je musely ubytovat.

Dne 1.března 1811 byl císařským patentem znehodnocen 1 zlatý v hodnotě 60 krejcarů na 12 krejcarů.100 zlatých bylo potom 20 zlatých.Toto opatření nepostihlo jenom běžné papírové peníze, ale všechny katalie a fundace.

Dne 5.listopadu 1816 se projednával na rychtě v Pláničce spor o ježdění přes Kraví vrch mezi Bližnou a Pláničkou.Bližensští se zavázali, že s pomocí pláničských cestu opraví, aby se nemuselo nadále jezdit vedle cesty.To byl důvod sporu.

Od 20.února 1830 je obec povinna, podle úředního výnosu, vybírat z každé zde pořádané taneční zábavy 30 krejcarů, když tato potrvá přes 10 hodin večer 40 krejcarů a tyto peníze předat domácímu chudobinci.

Dne 26.června 1833 pověřil správce v Černé obec Radslav opatřit most dobrým zábradlím, v případě, že by se protivila „potom musí obec samotná s nepříjemnými následky, jako s dlužní přítěží“.

Dne 28.září 1851 došlo obci Radslav upozornění od četníků, že je obecní studna špatně zakrytá a musí být během tří dnů dána patřičně do pořádku.

Dne 28.srpna 1852 došla obci výzva, že silnice Černá – Bližná je ve špatném stavu a že ji má neprodleně opravit.

V roce 1850 musely obce často provádět noční hlídky od 9 hodin večer do 4 hodin ráno proti protahujícím tlupám lůzy.

Aby byly cesty v zimě rozeznatelné, musela obec v roce 1850 vysázet podél okresní silnice a obecních cest 120 alejových stromů.

V roce 1853 si jeden četník mimořádně oblíbil obec.Každý den přšela udání pro špatný stav hasebního nářadí, pro volně pobíhající psy (Zierlinger č.5 a Nodes č.12), pro palivové dříví na návsi, pro neprováděnou noční stráž v Radslavi, pro žebrácké tabule, pro špatné spojivací cesty a poškozené zábradlí na mostě v Radslavi.Zde se ukázalo pravdivé úsloví: „Četník může být pro zemi pohromou“.

V roce 1853 podala obec protest do Dolní Vltavice proti zvýšení školních poplatků.

Dne 11.srpna 1856 byla obec pověřena, pro generální vizitaci biskupa, náležitě opravit silnici Černá – Dolní Vltavice, jinak jí hrozí nejostřejší vojenská exekuce.Obecní představený se k přijetí biskupa připravil a tohoto při jeho příjezdu v Dolní Vltavici dne 3.září 1856 co nejponíženěji pozdravil.

V roce 1863 postavil Mathias Brunner, Bližná č.8, novou stodolu, kterou zvětšil.

Dne 7.září 1871 byla obec co nejpřísněji napomenuta, aby pro nebezpečí cholery byla co nejpřesněji dodržována sanitárně – policejní nařízení.

Dne 19.července 1871 zničilo krupobití mezi 9 a 10 hodinou večer polovinu úrody.

V roce 1867 byla strašná povodeň.Byly způsobeny velké škody na mostě, krupobití, vltavský most musel být pro opravu uzavřen od 19. do 24. srpna.

V roce 1874 postavil kníže Schwarzenberk „Hornický dům“ v Jestřábí č.17.

Rok 1848 – revoluční rok, konec roboty Hansem Kudlichem.

V roce 1849 byly zrušeny staré dominikální (= panské –p.p.) soudy a na místo nich ustaveny nové císařské okresní úřady.Během říšského sněmu ztratily všechny vrchnosti, jak ty nejvyšší, tak ty nejnižší, svoji pravomoc.

Při zřizování okresního soudu v Horní Plané dne 3.června 1850, panoval velký zmatek při zkoumání dokladů a písemností a trvalo to několik měsíců, než bylo vše uvedeno do pořádku.

V roce 1861 byla zahájena těžba rašeliny v okolních rašeliništích, jejichž význam byl již dříve znám, ale teprve až přišli z Bavorska těžaři („píchači borků“) a ukázali Šumavákům věcné využití a zpracování rašeliny, začalo její využívání jako palivového materiálu.

Dne 17.července 1871 projel přes Hůrku a Černou na své cestě bývalý korunní princ Rudolf z knížat Schwarzenberků osobně ve voze taženém čtyřspřežím.

V roce 1872 byla provedena první pochůzka ohledně stavby železnice Budějovice – Želnavá.

V roce 1878 bylo zřízeno telegrafní vedení do Dolní Vltavice a začal svou činnost telegrafní úřad.

V roce 1875 byly vypáleny poslední cihly na Volském Vrchu v Bližné.Často zde byli zaměstnáváni Italové.Rozbíjení cihel prováděli společně sedláci z Bližné.Ještě dnes je vidět místo, kde stávala kolna na cihly.

V roce 1878 byly opět prováděny vyměřovací práce pro stavbu železnice.V posledních měsících velké napětí pro okupaci Bosny.

Dne 1.července 1879 zahájil svou činnost pozemkový úřad v Horní Plané / vedení pozemkových knih – p.p./.

Dne 6.ledna 1885 se konala v hostinci Mugrauer v Dolní Vltavici licitace ohledně dodávek lomového kamene a písku na stavbu mostních hlav pro nový most.Pro stavbu mostu v Dolní Vltavici byla od 29.září do 3.listopadu 1885 zastavena voroplavba.

V tomto roce byly v obci neštovice.

Od 1.ledna 1886 zaměstnával okres Horní Planá 15 cestářů, jejichž plat činil 15 zlatých měsíčně.V našem obvodu se stal prvním cestářem Hanauer Albert, předtím se musela o údržbu silnic starat obec sama.

V roce 1888 byla v Dolní Vltavici postavena nová obecná škola, která byla v posledních předválečných letech rozšířena.

V roce 1890 koupil majitel domu č.9 v Radslavi Josef Bartl dva voly v Dolní Vltavici a tito zavlekli do Radslavi plicní nákazu.Prodávající zatajil kupci, že jsou zvířata nemocná a tento nic nevěda, vyhnal voly na pastvu, kde se nakazila ostatní zvířata.V každém domě uhynulo 5 až 6 kusů hovězího dobytka, pouze domy č.4 a 12 zůstaly ušetřeny.

V roce 1893 byla vyměřena trasa železnice z Černé přes Dolní Vltavici, Růžový Vrch, Horní a Dolní Hraničnou do Aigenu.Návrh byl v roce 1914 předložen říšskému sněmu, ale vypuknutí války zabránilo dalšímu jednání.

/ pokračování roku 1933 /

Dobrá sanice, která vydržela do konce ledna, byla zničena táním v únoru.Vzniklá povodeň donutila vyklidit obydlí nacházející se v blízkosti Vltavy.Silný nápor ledu na Vltavě posunul bliženský most tak silně na jedné straně, že tato vypadala jako useknutá.

Osevní práce proběhly normálně, osení byla ale velice poškozena silnými mrazy v dubnu a květnu.

V červnu přšelo skoro každý den.Seno mohlo být sklizeno teprve počátkem července v přestálém a částečně shnilém stavu.

Dne 13.června ve 3.hodiny odpoledne bouřka spojená s krupobitím srazila veškeré ozimy před květem k zemi.

Senoseč mohla být ukončena teprve před koncem července.

Kosení obilí bylo velice namáhavé a trvalo dvojnásobně déle než v normálních letech.

Také len neodpovídal očekávání. Len stále více mizí. Seje se pouze pro vlastní potřebu. Za třený len se před 10 až 12 léty platilo 30, 40 i více Kč za kg. Ceny se pohybují od té doby směrem dolů, letos se platí 3 až 4 Kč, přičemž musí být rádi za prodej malého množství. Tírny lnu se rozpadají jedna po druhé protože se jejich údržba nevyplácí. Nadměrný dovoz bavlny a ruského lnu přivedl také zdejší hlavní pramen příjmů venkovského obyvatelstva k vyschnutí.

Svoz úrody proběhl celkem normálně. Bylo méně zrna, ale hodně slámy. Také úroda brambor byla menší, stejně tak zelí a řepy.

Hubert a Mathilde Geyer, majitelé v Bližné č. 25 prodali svůj dům Karlovi a Theresii Steudl z Mokré za 26 000 Kč. Steudl se nastěhoval do domu dne 1. dubna a obýval ho až do 14 září, načež ho opět prodal novým majitelům Franzovi a Anně Kerl, horníkovi v penzi z Jestřábí č. 17 dne 25. června za 26 000 Kč.

Nařízením obvodního lékaře Dr. Jílka musela být vyčištěna „Pastýřská studna“ v Bližné a musela být opatřena obrubou z cementových skruží.

Wenzel Hanauer, majitel v Bližné č. 21, prodloužil svoji stodolu o 3 m.

Max Pangerl, majitel v Bližné č. 4 prodal následující pozemky:

- „poradní los“ od „střední cesty“ až po okresní silnici, Johannovi a Marii Jungbauerovým, Bližná č. 20
- „úzkou zemi“ od radslavské cesty až ke „střední cestě“. 1/3 „Goischpat“ Vinzenzovi Wickovi, Bližná č. 23
- „střední los“ Wenzlovi a Eleonoře Hanauerovým, Bližná č. 21

Všechny tyto pozemky patřily dříve k domu č. 5 v Bližné.

Dne 13. června uhodil během bouřky v poledním čase blesk do obytné budovy domu č. 4 v Bližné, roztříštil 3 střešní opěry, našťěstí nezapálil.

Dne 17. listopadu vznikl v obytné jizbě zemědělce Franze Grilla v Bližné č. 3 nepozorným zacházením s benzinem navečer oheň, který byl ale rychle uhašen zakoupeným hasícím přístrojem „Panter“.

Johann Kefer, zemědělec v Bližné č. 10, přestavěl tírnu lnu na byt.

Vápenka v Černé, stojící 3 roky mimo provoz, zahájila na jaře opět provoz. Zemědělec Rudolf Hafner z Černé (Annerl) a majitel továrny na cementové zboží Franz Schuster z Nové Hůrky, si pronajali tuto budějovické společnosti patřící vysokou pec včetně lomu. Stará, 20 m vysoká pec byla dne 9. února 1933 ve 3/4 na 6 večer vyhozena do vzduchu a vedle byla postavena malá kruhová pec, která při jednom vypálení dávala 2 1/2 vagonu vápna. Vápno našlo dobrý odbyt a lze si jenom přát, že v naší, nezaměstnaností silně postižené krajině, se nabízejí nové možnosti výdělku.

P A S T V I N Y:

Od nepaměti existoval v naší obci zvyk pást celý stav dobytka společně. V Bližné a Radslavi bylo po jednom pastýři volů a krav, z nichž každý bydlel v „Pastýřském domě“. V 19. století, lépe řečeno až do 70 tých let, bylo obvyklé pást nejen hovězí dobytek, ale také koně, prasata a ovce. V této době byly společné pozemky rozděleny mezi zemědělce a ty, které dříve sloužily jako pastviny, byly kultivovány.

V B l i ž n ě:

„Vrch“ a „poradní louky“. Vrch sloužil dříve jako pastvina pro ovce. Poradní louky byly pastviny pro koně. Prasata se pásala na „Kravím výhoně“, který s „Kravím vrchem“ je ještě dnes společným majetkem majitelů č. 1, 2, 3, 6, 7, 8, 9 a 10. „Volský vrch“ byl také rozdělen stejně jako všechny lesy, které vyměřil lesní revírník v Kyselově Josef Benda. Mimo to měli majitelé pronajaté od knížete „dvorní lhoty“, které sloužily jako pastviny. Mladý dobytek byl přes léto

vyháněn na „Supí vrch“. Tam, kde dnes stojí domky, bývala dřevěná stáj včetně obydlí pro pastýře. Po sklizni otavy u Vltavy bylo tam paseno stádo volů.

V R a d s l a v i:

Okolo roku 1874 vedl Josef Wenzl, zemědělec v Radslavi č. 11, horký proces s ostatními majiteli ohledně dělení společného majetku. Konečně našel protivníka a k dělení došlo.

Před dělením vlastnil každý zemědělec polí (přibližně):

Po 1 dílu horního pole, zahradního pole, mlýnského role, písečného role, horní a dolní země, dolního a horního losu a křivého role.

Po rozdělení doposud společného majetku dostal každý zemědělec (přibližně):

Po 1 dílu lužních polí, pevných, martinských, leonardových, božího jména, roztráštěného dílu, kravího vrchu, výhonu, po obou stranách Vrchu, výhonu na vysoké cestě a po 2 dílech na vysoké cestě.

Po obou stranách Vltavy 1 díl písečného luhu (pastvina), 3 díly písečného luhu (les).

Luční majetek před dělením:

zahradní louka, louka u tírny lnu, lužní luka, okrajová luka, olejová luka, mlýnská luka, mostní díl - z toho dostal každý majitel 1 díl. Mimo to dostali oba chalupáři Galli a Schuster při dělení po 1 jitrě louky ze společného majetku.

Tímto rozdělením společného majetku majitelům byl zahájen předběžně konec společného pastvení dobytka (1874). Až do této doby byly využívány následující polnosti jako pastviny:

- role na Vrchu jako pastvina pro ovce a prasata
- louky až k Martě a jeden díl u mostu jako pastviny pro koně
- dlouhé díly a kamenitý luh jako pastviny pro voly a Kravský vrch a Vysoká cesta jako pastviny pro krávy.

O několik let později se započalo opět společně pást. Byl ale zaměstnán pouze jeden pastýř, který musel pást společně voly s kravami. Jako pastviny se používaly Vysoká cesta a kamenitý luh. Na pastvu smělo být z jednoho domu vyháněno pouze 12 kusů hovězího dobytka. Toto trvalo až do roku 1928. Tehdy bylo společné pasení pro neshody mezi majiteli zrušeno / viz str. 41 /.

Mzda pastýřů v Radslavi se platila vždy na konci roku za rok a dům ! (č. 1, 2, 5, 10 a 11) a to 2 korce žita, 1 korec ovsa, 2 pole brambor, 1 pole lnu, 1 pole zelí. Mimo to dostával pastýř zdarma palivové dříví a byt. Měl dále za povinnost zvonit k motlitbě v kapli. Dále dostával krmení pro 2 kusy hovězího dobytka a jednu věku chleba na rok a dům.

Mzda pastýřů v Bližné se skládala z 1 hl žita, 1 hl ovsa, 1 pole brambor, 1 pole lnu a 1 pole zelí za rok a dům. Byt a palivové dříví měl zdarma a mohl pást spolu s ostatními 2 kusy hovězího dobytka. Ke krmení měli k dispozici „Pastýřskou louku“ u Kravího vrchu, tutéž u Volského vrchu a ½ „býčího výběhu“. Potřebné stelivo měli k dispozici v tom domě, který od nich bral hnůj. Bylo zvykem, že pastýři brávali stelivo po řadě každý rok v jiném domě. Za úplatu také zvonili na zvon v místní kapli.

V Bližné byla až do roku 1927 dvě stáda, stádo krav, v němž byli stále dva tažní býci, páslo se na Kravím vrchu s veškerými jeho díly, zatím co se stádo volů páslo na Volském vrchu včetně všech jeho dílů. Ve výše jmenovaném roce nastala rozdílná mínění majitelů. Později si zařídil zemědělec Brunner (č. 8) na svém „dvorském losu“ vlastní oplocenou pastvinu. Ostatní majitelé pásly svůj dobytek v jednom společném stádu. Na podnět výše jmenovaného zemědělce, se přistoupilo v roce 1932 k založení pastevního sdružení.

V roce 1932 byla bývalá Volská pastvina skoro celá odvodněna trubkovými drenážemi, aby bylo její odvodnění provedeno moderním způsobem. Zemská kulturní rada sem vyslala 4 odborné dělníky a zaručila subvenci 14 082,80 Kč.

Odvodnění pastviny a regulace Uhelného potoka od „Býčího výběžku“ u domu č. 5 až k okresní silnici a stejně tak obnova mostu přes týž potok (lesní cesta a okresní silnice) trvala asi 6 týdnů

a byla provedena na jaře. Při tom našlo mnoho nezaměstnaných výdělek. Kromě toho dodával každý majitel 1 až 2 muže denně na práci. Bylo použito celkem 12 417 drenáží o světlém průměru 6 ½, 8, 10 a 13 cm a byly položeny do hloubky 0,5 až 2 m. Celá drenážová síť ústila po obou stranách Uhelného potoka do cisteren, z nichž potom přepadala do potoka. Tento byl po obou stranách oplocen dřevěným plotem. Větší část borovic a smrků, nacházejících se na pastvině, byla likvidována. Most na okresní silnici a na lesní cestě byl opatřen propustěmi z cementových rour. Jako vedoucí všech prací fungoval správce společného majetku:

Johann Kefer, zemědělec v Bližné č.10 / viz foto /

Odborní dělníci se svými pomocníky.

Výpomocné družstvo se zemědělci Keferem a Gabrielem.

Celkové náklady činily 18 720,10 Kč. Drenážní roury dodaly cihelny Hodonín, Slovensko. Odvodnění pokračovalo tak rychle, že na tak zvaném „Širokém fleku“, který byl

dříve z větší části rozbahnělý, se mohlo bez problémů jezdit s koňmi. Velice přispělo k vysušení také regulování potoka, který se předtím klikatě vinul lukami.

Lesní parcely, zakoupené komunou v Bližné v předválečných letech od hospodářství č.4 a č.5, začínají právě vydávat malé výnosy, což je o to víc vítané, protože má v současnosti komuna stále větší výdaje na společné účely.

Dodatek: v roce 1930 získal Franz Schaffer, domkář v Bližné č.22, od Johanna Pollaka, obchodníka s prasaty v Bližné č.5, „Horský díl“ a díl z „Dvorního losu“.

Až do roku 1894 bylo obvyklé při příležitosti uzavírání účtu obce za rok, uspořádat malou hostinu, kterou zaplatila obec. Na tuto měli přístup nejen členové obecního zastupitelstva, ale také ostatní obyvatelé a pastýři. Jídlo se sestávalo ze skopového masa, sýra a másla a bylo podáváno po uzávěrci účtů. Potom se obvykle hráli karty a pilo pivo.

Od roku 1894 do roku 1914 se skládalo jídlo pouze z másla, sýra a piva a zúčastňoval se pouze obecní výbor. Během války tento krásný zvyk skončil a nebyl až do současnosti obnoven.

Čestný list obecních představených po světové válce:

Josef Brunner, zemědělec Radslav č.2
1919 - 1923

Josef Gabriel, zemědělec Bližná č.9
1923 - 1931

Franz Spitzl, zemědělec Radslav č.9
1931 - 1938

P O Ž Á R Y :

Na jaře a v létě bylo hodně požárů, které z větší části zůstaly nevysvětlené. V mnoha obcích byly stavěny požární hlídky, ne aby zabránily dalšímu žhářství, ale aby mohly včas vyhlásit obyvatelstvu poplach. Na klidný spánek nebylo ani pomyslení. Konečně se nikdo již nevylekal, jako normálně, když bylo slyšet hlas mlhového rohu tuhových závodů, neboť si již na to zvykli. Naštěstí zůstala farnost od takového neštěstí uchráněna. Před druhým požárem v Jelmu / dne 16. srpna / byla Výpomoc za škody požáry Svazu zemědělců donucena své příspěvky snížit na polovinu, protože její členové, v důsledku stálé povinnosti dodávat stavební dřevo, seno, slámu a potraviny a stejně tak vymzdívání pracovních sil, se již stávali neochotnými. Od nezodpovědných živlů byly na mnoha místech položeny výhružné dopisy s obsahem, že po právě vyhořelé vesnici je ta či ona na řadě. Tak bylo obyvatelstvo po těžké dřině ve dne také ještě okrádáno o noční spánek. Je třeba ještě nutně poznamenat, že po výše uvedeném požáru, pravděpodobně po zkrácení příspěvků, skončila série těchto požárů. Mnohé požáry byly způsobeny úderem blesku, které tak jako všechny ostatní požáry, které byly vysvětleny, byly Výpomocí plně a zcela honorovány. Jenom ty nevysvětlitelné dostaly polovinu normálního odškodnění.

H o ř e l o :

- dne 6. března v Jelmu. Kořistí plamenů se stala budova hostince majitele Edelmanna. Zničeny byly dále tři vozy dvou zemědělských strojů, krmivo a zásoby slámy. Škoda byla 60 000 Kč. Předtím vyhořel tento dvůr úplně dne 4 března 1890. Spolu s ním Wirt, Tini, Fink a Liendl.
- dne 19. března v 10 hodin večer vyhořelo hospodářství „Hupfat Feichtl“ v Horní Plané. Dobytek a některé nářadí mohlo být zachráněno. Škoda činila 45 000 Kč. Dům a stodola ze dřeva stály od roku 1675.
- dne 27. března ve ¼ na 2 ráno vystrašil požární poplach okolí ze spánku. V Hůrce vyhořely hospodářské budovy „Boir“, „Schaffer“ a „Schmiedhiasl“. Bylo zničeno četné nářadí a zásoby krmiva.

- dne 29.dubna asi v 9 hod.večer vyhořelo selské hospodářství ve Výtoni.
- dne 2.května vyhořel mlýn v Oticích.
- dne 22.května hořelo opět v Hůrce.O půlnoci byl vyhlášen poplach.Zhoubný požár zničil hospodářské budovy „Schmiedlwertl“ a „Hable“.
- dne 4.června vyhořelo v Tatrách v ½ 3 hod.ráno několik selských dvorů.
- dne 9.června vyhořel v Záhlíní dům majitele „Stini“.
- dne 16.června v ½ 4 hod.ráno vyhořela hospodářství „Wagner“ a „Pihale“ ve Slavkovicích téměř úplně.Byla hustá mlha, takže museli být povoláni na pomoc okolní hasiči.Současně hořelo v Černíkově.
- dne 28.června vyhořel dům v Huťském dvoře.
- dne 30.června ve 3 hod.ráno vyhořely v Mokré hospodářské budovy majitelů „Altrichter“ a „Josl Bartl“.
- dne 3.července vyhořel domek ve Zvonkové a dne 7.července zemědělec „Wusl“ v Přední Zvonkové.
- dne 9.července hořelo třikrát v témže dni.V ½ 3 hod.odpoledne vznikl oheň v Hostínově Lhotě u zemědělce „Müchtla“.V 11 hodin v noci zničila ohnivá smršť po úderu blesku několik hospodářství v Bělé.V ½ 2 hod.ráno zuřil oheň ve Sklářích.
- dne 22.července vyhořel „Lužní mlýn“ v Jablonci.
- dne 6.srpna vyhořel dům v Nové Peci.
- dne 12.srpna v ½ 1 hod.v poledne zničil úder blesku 4 nebo 5 hospodářství v Želnavě, mezi nimi známý zájezdní hostinec „Schestauer“.
- dne 16.srpna v 9 hodin večer zničila ohnivá smršť v Jelmu hospodářství „Fink“, „Tini“, „Liendl“ a „Wirt“.Ve stejné době hořelo v Pasovarech.
- dne 24.srpna v ½ 2 hod.odpoledne uhodil během bouřky blesk do hospodářství „Häusl Galli“, zapálil a zničil toto skoro úplně / lesní domky v obci Plánička/.

Na jaře vznikl v „Kamenitém luhu“ v Radslavi ve vytěženém rašeliništi, porostlém borovicemi, požár.Oheň, podporován větrem, se rychle rozšířil na tři parcely o výměře asi 3 ha.Okamžitě zalarmovaným obyvatelům Radslavi se podařilo požár, který způsobil značné škody, uhasit krátce před přeskočením do vysokého lesa.Vyhořely parcely číslo 456/10, 456/11, a 456/12 majetek majitelů čísel 12, 9 a 5 v Radslavi.

V Radslavi byla v minulém roce uprostřed obce, vedle cesty, vysazena po obou stranách alej z jilmů, jasanů a javorů.Některé uschlé stromky byly dodatečně v tomto roce vysázeny.

Při této příležitosti bych chtěl připomenout také obě lípy před Maxlovým dvorem, které byly pravděpodobně vysázeny u příležitosti skončení 30 ti leté války (1648).Také Stinyho kaple u Dolní Vltavice, včetně obou lip, byla pravděpodobně postavena při této příležitosti.Takové stromy jsou označovány za „stromy míru“.

Dodatek ke straně 61:

Jméno polnosti „Kriagsoicht“ (= volně: válečná záchrana –p.p.) v Radslavi, tehdy bažinou obklopený ostrov, na který místní obyvatel= uprchli, když se ve 30 ti leté válce blížili Švédové.

R o k 1934

Všeobecně o počasí:

Počasí, které bylo na počátku roku poměrně normální, bylo přerušeno dne 20.února silnou sněhovou bouří, která ochromila dopravu pošty.Obce nechaly silnice proházet muži s lopatami, načež byla opět zahájena normální doprava dne 22.února.

Duben byl víceméně mírný a teplý. Ve dnech 16, 17 a 18 naměřené teploty od + 20 do 28°C nebyly žádnou zvláštností. Noviny psaly, že tak teplý duben nebyl od roku 1775.

Panující dusna, která po mnoho dní rostla až do bouřkových nálad, zvýhodňovala růst trávy a osení. Pohled do polí opravňoval k nejlepším nadějím pro nadcházející žně. A potom přišel 16. květen s 5°C pod nulou, který zničil všechen růst na lukách a polích, stromech a keřích.

Následovalo mimořádně chudé období na dešť, které trvalo až do konce roku. Senoseč vynesla pouze 40 až 60% výnosu normálního roku, otavy byly poněkud lepší.

V důsledku krásného a vytrvalého počasí byla úroda svezena v nejlepším stavu pod střechu. Její výnos byl uspokojivý. Zvláště brambory přinesly velice dobrý výnos. Také len se v délce a kvalitě vydařil.

Bouřky byly velice vzácné. Pozoruhodná byla ta dne 21. července v 10 hodin večer, která po dlouhém suchu konečně přinesla trochu deště. V této době začaly žně. Dne 3 a 4 srpna opět přišlo, což způsobila bouřka.

Dne 6. srpna bylo svezeno poslední žito a začala seč ovsu. Na vyprahlé půdě byl výnos žita velice špatný, protože bylo většinou sucho.

Září bylo horké, brambor bylo jedna radost, protože bylo velice sucho. Byly dny, kdy teplota dosahovala 25 až 27°C. Mimořádně horký den byla neděle 30. září.

Až do konce roku bylo teplé, mírné počasí. V druhé polovině října napadlo trochu sněhu, který ale brzo zmizel. Listopad a prosinec byly až do Štěpána bez sněhu. Měli jsme zelené vánoce.

Před vánocemi bylo tak teplo, že na chráněných místech bylo možno na stromech vidět vyřezávající pupeny. Na Vrchu kvetly kočky a v lese byly nalezeny kvetoucí brusinky.

Všeobecná nouze o vodu trvala až do konce roku. Stav vody ve Vltavě byl přes celé léto neobyčejně nízký. Mnoho vodních toků vyschlo úplně.

Úroda hub byla velice bohatá, o úrodě lesních bobulovin není možno vzhledem k mrazu dne 16. května vůbec hovořit.

Burgundská řepa, jejíž pěstování se pro její krmnou hodnotu stále zvyšuje, zahynula, což bylo způsobeno horkým podzimním počasím, hnilobou, protože teploty v chráněných půdách byly velice vysoké.

Ostatní události

Na silně se zvyšující počty žebráků, přijala obec opatření tím, že vydala poukázky, které jsou v prodeji na obci po 10 haléřích a mají za účel poněkud zabránit žebrákům z povolání pití alkoholu.

Naše měna byla na jaře na zahraničních burzách snížena o 1/6 její hodnoty, aby se zvedla kupní síla zahraničních účastníků na vnitřním trhu.

Dne 14. března prováděly cvičení velká seskupení pěšího pluku č. 1 z Budějovic ve spolupráci s letectvem, která se prováděla převážně v pohraniční oblasti.

Deníky píší o malém zvýšení konjunktury jako důsledek snížení hodnoty koruny.

Josef Jungbauer, zemědělec v Bližné č. 7 / Mini/ upustil od společné pastvy dobytka a zřídil si vlastní pastvinu na „Dvorském losu“.

Neustávající rozepře mezi zemědělci v Bližné, vedly k vystoupení majitelů domu č. 6, 9 a 10 z politické strany Svaz zemědělců. Majitel č. 10 Johann Kefer složil z tohoto důvodu svůj mandát zástupce obecního představeného.

V neděli dne 29. dubna byla silnice od pekařského mistra Breitschopfa až po vltavský most úplně poseta papírovými hákovými kříži.

Dolnovltavická mládež nově srovnala tamní hřiště a vysypala ho pískem. Vchod na hřiště z okresní silnice byl vydlážděn.

Svaz německé venkovské mládeže uspořádal dne 21.května v Černé svatodušní jízdu na koních, při níž zemědělec Köchl Franz z Radslavi č.1, fungoval jako čelní jezdec.

Dne 3.června se konalo vysvěcení nové hasičské motorové stříkačky pro dobrovolné hasiče v Černé.Tato má výkon 26 PS a stála 21 000 Kč.

Dne 22.června byl všeobecně na všech stranách známý výměnkář Wenzl Grill (Altrichter) z Kyselova nalezen v dopoledních hodinách zabitý v tamním lese.

Tak zvaná „požární střecha“ v Bližné byla opravena, nově pokryta a opatřena opravenými žebříky a háky.

Úroda mohla být při trvale pěkném počasí svezena o 14 dní dříve.

Podle nařízení Okresní správy započalo v září navážení štěrku na okresní silnici Černá – Dolní Vltavice (po most).Navážení kamene prováděla dvě auta Okresní správy.Od Machtla až po obecní hranice Bližná – Dolní Vltavice byl navážen vápencový štěrk z vápenky v Černé.Ostatní štěrk (amfibol, rula a žula) byl navážen z Černé, Karlových Dvůrů, Mokré a Ořechovky.Mnoho nezaměstnaných našlo při tom výdělek.Za 1 kubický metr natlučeného štěrku platí okres 12 Kč. K 1.prosinci bylo roztloukání štěrku zastaveno, navážení bylo ukončeno až na krátký úsek silnice.S válcováním se započne na jaře roku 1935.

„Sudetoněmecká lidová pomoc“ založená Svazem Němců v Čechách k podpoře trpících soukmenovců, uspořádala dne 16.prosince sbírku peněžních a věcných darů.Výsledek sbírky ve farnosti činil na hotovosti 1 024 Kč a 1 556 Kč v chlebovém obilí, slanině, prádle, šatstvu a obuvi.Celkem 2 580 Kč.Poděleno bylo 30 rodin se 106 dětmi.Dalších 12 rodin dostalo po 5 kg mouky.Věcné dary byly rozděleny dne 19.prosince, moučné dary po bezplatném semletí obilí v Lužním mlýně.

P O Ž Á R Y :

Dne 31.května (Božího těla) v ½ 4 hod. odpolední vznikl požár v radslavském luhu, který je porostlý borovicí, břízou a smrkem.Zvýhodněn velkým suchem a větrem se požár rychle rozšířil, dokud nebyl uhašen, na plochu asi 2 ha.Protože začalo hořet současně na dvou místech, je domněnka, že požár byl založen.Škoda je veliká.Na požářiště přijeli hasiči z Dolní Vltavice, Černé a Hůrky.

Rodný dům Adalberta Stiftera vyhořel až do základů společně se sousedním domem v noci ze 3. na 4.června.Po poradě s památkovým úřadem byl obnoven zase ve své původní podobě.

Ze 16. na 17.červen (svěcení kostela v Hodňově) vyhořely ve 4.hod.ráno v Hodňově hospodářství „Wülfl“ a „Maschka“.Je domněnka, že jde o žhářství.

Dne 22. července ve 3.hod.ráno utrpěl ohnivou smrtí „Riepl Schneider“ v Hůrce, který krátce předtím pokryl dům tvrdou krytinou, značné škody.Za oběť plamenům padla celá střecha a hospodářská budova.

Při bouřce dne 21.července ve večerních hodinách uhodil blesk v Kozí Stráni do domu patřícího Franzovi Wagnerovi (Morsch Franzl), zabil krávu, rozbil kamna, omráčil vedle sedícího majitele a zapálil.Oheň se podařilo uhasit.

Dne 22.července v ½ 1 hod.ráno bylo zničeno ohněm hospodářství „Simandlbauer“ v Otících.

Dne 26.července v ½ 10 hod.v noci vyhořela v Bělé hospodářství č.8, 5, 6, 7 a 9.Bylo zničeno 8 kusů hovězího dobytka, 5 prasat, stroje a seno.Rok předtím bylo v Bělé stejně tak zničeno ohněm 5 domů.Pravděpodobně žhářství.

Dne 9.prosince vyhořela hospodářství „Schestauer“ a „Hofschmied“ v Želnavě.

Dodatek ke vzniku jmen v obci Bližná.

Vypracoval Franz Fischer, ředitel měšťanské školy v Horní Plané na odpočinku.
(Srovnej se str.72 – 74).

B l i ž n á :

- Č. 1 - „Altrichter“, v r.1679 koupil dvůr Mathes Lepschy za 350 kop od Mertla Weesse a byl mnoho let vesnickým rychtářem.
- Č. 2 - „Borhäusl“ (Paul Häusl, také Pali Hiasl), v roce 1620 získal tento dvůr Mathes Watzl od č.4 za 400 kop včetně „čtyř zkrocený a jednoho volného“.
- Č. 3 - „Säumer“ (Semler, také Sembler) v roce 1601 se stal majitelem „Hansl Semler“ za 200 kop.
- Č. 4 - „Pali“ (Pauli), v roce 1717 převzal toto stavení Paul Watzl za 400 kop.Zde je třeba poznamenat, že mnoho těchto domovních jmen se nepoužívá.Zvláště ve vsi se říká u „Paliho“ zřídka, většinou u „Pangerla“.Tyto změny mají tento důvod: V roce 1905 měl tehdejší majitel č.5 Franz Pangerl s majitelem č.4 Adolfem Matschenkem zlé roztržky ohledně požáru, který tomuto nikdy neodpustil.Když později Pangerl získal dům č.4, zakázal si používat jméno domu „Pali“ s poukázáním na to, že nechce nosit nikdy jméno toho, který mu způsobil tolik bolesti a starosti, načež ho lidé nazývali stále „Pangerl“.Z tohoto důvodu používají také v současnosti obyvatelé většinou označení domu „Pangerl“.
- Č. 5 - „Feichtl“, v roce 1650 se stal majitelem Veit Studener za 350 kop.
- Č. 6 - „Zuinger“ (Zuininger, také Soaninger).Toto jméno znamená „Schmied“ = /kovář-p.p./.V roce 1620 zde byl kovářem Stefl Paar.
- Č. 7 - „Mini“ (také Myny).V roce 1640 koupil majetek Andreas mynich za 350 kop.
- Č. 8 - „Erat“ (také Erharden). Od roku 1658 vlastnil dvůr Erhard Prunner za 300 kop grošů nebo 350 zlatých.
- Č. 9 - „Miesauer“. Od roku 1657 byl majitelem Andreas Miessauer za 400 kop.
- Č.10 - „Machtl“. V roce 1590 byl majitelem Martin Schleger za 300 kop.

R a d s l a v :

- Č. 1 - „Urber“. V roce 1610 získal tento dvůr Urban Greipl za 400 kop.
- Č. 2 - „Maxl“. V roce 1600 vlastnil dům za 500 kop Maxl Prunner.
- Č. 3 - Pastýřský dům.
- Č. 4 - „Galli“. Dům postavený v roce 1660 koupil v roce 1726 Gallus Wöss za 130 kop.
- Č. 5 - „Boir“.V roce 1641 se stal majitelem Johannes Payer za 250 kop.
- Č. 6 - „Weberhäusl“. V roce 1690 se stal majitelem za 65 kop Georg Rathschläger „plátenický mistr z Vltavice“.Dnes se jmenuje dům „Schuster“.
- Č. 7 - není uvedeno.
- Č. 8 - není uvedeno.
- Č. 9 - „Waldherr“. V roce 1630 dostal dům do trvalého nájmu Kilian Studener „velký lesní pojezdň“.
- Č.10 - „Fillip“. V roce 1734 se stal majitelem Phillip Watzl za 250 kop grošů nebo 292 zlatých.
- Č.11 - „Peter Andre“. V roce 1699 koupil toto obydlí za 250 kop Andreas Perfaller, zeť Petera Preitschopfa.
- Č.12 - „Liasen“. Dům koupil v roce 1669 Elias Mayr z Dolní Vltavice za 280 kop.

Pan obecní představený Franz Spitzl, z Radslavi č.9, mě dal k dispozici v zájmu kroniky, následující důležité vyprávění o vzniku Radslavi, za což mu patří nejlepší poděkování.

Lidová pověst vypráví následující:

Před dávnými časy stál v Radslavi jenom jeden dům, z větší části obklopený lesem. Proto byl jeho majitel nazýván „lesním pánem“. Tento měl 8 dětí, 7 synů a 1 dceru. Když tyto děti dorostly do věku zralého pro sňatek, rozdělil jejich otec na následující díly: děvče, jejíž křestní jméno neznáme, se provdalo za Bavoráka a dostala ten díl, který dnes je stavením č.5. protože její manžel byl Bavorák, nazývá se dům „Boir“. Synové, jejichž křestní jména se zachovala až dodnes jako jména domů, dostali: Phillip stavení č.10, Elias č.12, Urban č.1, Max č.2, Peter a Andreas č.11; jeden z nich zůstal svobodný a poslední syn dostal otcovský díl, dům lesního pána (Waldherr). Elias, pravděpodobně nejmladší z dětí, byl podělen poslední a proto jsou pozemky od č.9 a 12 všude vedle sebe. Protože byly podíly pro 8 dětí, jedno ale zůstalo svobodné, patří č.8 „Hofner“ vedle „Liasen“ k domu lesního pána.

Podle názoru pana obecního představeného Spitzla, byla „Vltavská pole rozdělena již tehdy, protože každý dům v Radslavi / č.1, 2, 5, 10, 11 a 12) má 2 „země“ a 2 „losy“, dům lesního pána naproti tomu má 4 „země“ a 4 „losy“.

Dodatek k roku 1905:

Okolo roku 1905, přesně nemůže být doba stanovena, došlo v Radslavi k následujícímu neštěstí: zemědělec Franz Spitzl, z Radslavi č.9, byl na den sv.Jana zaměstnán nakládáním sena na „Olejové louce“. Ve stejném čase hnal obecní pastýř Mathias Wenzl dobytek, který se v té době pásal ještě společně, po vltavském mostě. Náhle se ozval velký rachot a polovina mostu, na níž se nacházel dobytek, spadla i s dobyt看kem do vody. Byl to strašlivý pohled vidět polovinu stáda plavat ve Vltavě mezi troskami mostu, ale všechen dobytek byl šťastně vytažen z vody s nepatrnými zraněními. Pastýř, 75 letý stařec, měl největší štěstí, protože byl pouze jeden krok od místa rozlomení mostu. Kdyby byl býval v uleknutí šel dále, byl by býval spadl do vody a utonul bez pomoci.

Dodatek k roku 1916 :

Krátkou dobu po velkém požáru v Dolní Vltavici – mohlo být o 8 dní později – vypuknul v 10 hod.dopoledne v Pastýřském domku č.3 v Radslavi oheň ve stodole. Rychle přispěchavšímu zemědělci Franzovi Spitzlovi, z Radslavi č.9 se podařilo přistavit k hořící střeše žebřík. Mnoho žen, které se již předtím snažily – ale bezúspěšně- oheň zvládnout, nosilo vodu, načež se podařilo zemědělci Spitzlovi zvenčí a Johannovi Kindermannovi, podruhoví z Radslavi č.1, stejně jako oběma zemědělcům Zierlingerovi z Radslavi č.5 a na dovolené dlicímu dragounovi Langovi, za pomoci ruční stříkačky, uhasit oheň zevnitř. Toto neštěstí, které se stalo během světové války, mohlo mít pro majitele č.11 v Radslavi /Peterandre/ při silném větru těžké následky, navíc, když tehdy byli na místě pouze 4 muži a sice ti tři výše jmenovaní a výměnkář Franz Watzl, Radslav č.10.

Obecní pastýř z Bližné, Franz Hanauer, přebudoval starou rozpadlou vápennou pec na Volské pastvině na sklep na brambory pro vlastní potřebu.

V obci jsou čteny následující noviny / německé-p.p./:

Vesnický posel

Jihočeské lidové noviny

nakladatelství „Moldavia“, Budějovice

Řemeslník

Volání

po rozpuštění NSDAP úředně zastaven

Německá venkovská pošta

hlavní orgán Svazu zemědělců, Praha

Nová ranní pošta, Praha.

Jedna z nejmodernějších vymožeností techniky, rozhlasový přijímač, našel cestu také do naší obce. První přístroj vlastnil v letech 1927 – 1931 kronikář. Další si opatřil Georg

Adamowitsch (majitel dvora Jestřábí) v roce 1931. V roce 1933 byl dán do provozu radiopřijímač v domě slečny Bayer, Bližná č.11. Koncem roku 1934 koupila radiopřijímač selka Pauline Gabriel, Bližná č.9.

Když se v roce 1925 objevily v našem kraji první radiopřijímače – první vlastnil bývalý budějovický starosta Josef Taschek na svém letním sídle v Mokré / Schaffferhof/ - tu kroutili staří lidé hlavami nedůvěřivě a mínili, že toto vše je podvod.Jeden starý muž se mě dokonce zeptal, zda je pravdou, že ten kdo má radioaparát, může slyšet všechno, co se na ulici nebo vůbec všude o něm povídá.

Od té doby uběhla léta.V mnoha školách bylo radio zavedeno – jak ho také nazýváme- aby dospívající mládež byla s touto moderní vymožeností seznámena a aby jí touto cestou byla nabídnuta možnost lepšího vzdělání.Večer sedí mužičkové a ženičky shromážděny okolo radia a pozorně poslouchají pořady různých vysílačů domácích i zahraničních, které slouží dílem k ukrácení času, dílem k poučení.Pozorujeme dnes to, co měli mnozí před 15 lety za nemožné, jako něco samozřejmého.

Bez připomenutí nesmí zůstat lyžařský sport, který se mezi mládeží stále více rozmáhá. Co má ruce a nohy, připíná si „prkna“ a je zajímavé pozorovat jak nejmenší ratolesti se snaží těm větším vyrovnat.

Našimi vesnicemi prochází mnoho chasníků v masopustních průvodech, jsou to z větší části nezaměstnaní.

N Á B O Ž N O S T :

Obyvatelé venkova jsou velice rozdílní, podle toho jsou s tím spojené zvyky, které jsou mnohdy prastaré a jsou velice rozdílně prováděny.Velký vliv na to měly po světové válce její všestranné doprovodné jevy, obzvláště ale politické poměry. Zatímco před začátkem války mužičkové a ženičky, ať již to byli sedláci nebo podruzi, svorně tak často jak jim dovolil volný čas, také vzpomínali na našeho Pánaboha, ať již to bylo doma nebo v kostele, aby mu poděkovali za prokazovanou milost, nebo aby si od něho vyprosili splnění nějaké prosby, hodně se po těchto čtyřech strašlivých letech změnilo.

Jak již bylo vzpomenuto na začátku, sehrála politika velkou roli.Obráz o tom poskytuje složení našeho obecního zastupitelstva, které je až do současnosti složeno z poloviny členů Svazu zemědělců a z poloviny ze sociálních demokratů, zatím co prvně jmenovaní ovládali před válkou obecní zasedací síň v převážné většině.Velký vliv na venkovské obyvatelstvo dosáhl také tisk, jehož způsob psaní je závislý na jeho politickém zaměření.Vyučování náboženství na školách bylo po skončení války prohlášeno za nepovinné.Je proto každému na vůli, zda své děti bude či nebude do náboženství posílat.U nás ale z tohoto nařízení nedělal nikdo v záporném smyslu potřebu a většina rodičů je toho názoru, že náboženství tvoří základní pilíř výchovy.

Náboženské vyznání obyvatel obce je římsko-katolické.Přísný zvyk předválečné doby, který všem obyvatelům domu ukládal, pokud měli tito čas a nebyli zaneprázdnění, účastnit se mše svaté ve sváteční dny, se velice po válce zmírnil.Tak velice byl otec rodiny oprávněn svoje děti a čeled' k návštěvě kostela přimět a jeho příkazů bylo dbáno, dnes se již na toto velice málo dbá.Stává se v současné nuzné době, že mužské osoby pro nedostatek peněz na mši nejdu, protože je jim na jedné straně nemožné zúčastnit se po mši obvyklého posezení v hospodě a na druhé straně se stydí jít po mši domů společně se ženami.Mathias Mayer, hostinský v Dolní Vltavici (již zemřelý), u něhož se scházeli chasníci před válkou v komoře před velkou mší, tyto vyháněl, když hned nechvátali po vyzvánění kostelních zvonů do kostela se slovy: „Hoši, již vyzvánějí!“, přičemž je kropil svěcenou vodou.Dnes chybí z různých důvodů hostinskému hosté.Kdyby se ale někdo k takovému jednání, které dříve mělo všeobecný souhlas, odhodlal dnes, tak by mu za prvé nepřišel do lokálu žádný host, za druhé by

takové jednání vyvolalo mezi hosty veselost. Tehdy byly právě dobré časy a vše bylo myšleno dobře a také tak chápáno, kdy naproti tomu velká nouze v současnosti zahání veškerou veselost a radost.

Od přiškolení obce Bližná od Dolní Vltavice k Černé v roce 1911, chodí větší část obyvatel obce o nedělích do kostela v Černé, jednak je to podstatně blíž a jednak je mládež návštěvou školy spojena s Černou, Dolní Vltavici opomíjí. Pouze o svátcích je lépe navštěvována Dolní Vltavice.

Zvonění na zvon v kapli obstarávají většinou obecní pastýři za odměnu, která se skládá z $\frac{1}{4}$ hl žita za rok a dům. Zvoní se ráno, v poledne a večer. Kromě toho v pátek ve 3 hod. odpoledne. Zvoní se také při úmrtí, v Bližné také tehdy, když jde každoročně procesí na pouť do Kájova jde kolem obce. Obvyklé jsou denní motlitby u stolu. Skládají se hlavně z Otčenáše, Vyznání víry a Andělského pozdravu. Za silných bouří se v některých domácnostech modlí. V postní době je zvykem se denně modlit růženec. V této době jsou téměř bez výjimky přijímány církevní svátosti. Zemře-li obyvatel obce, tak se denně večer v jeho domě – většinou zde zůstává mrtvý dva dny – modlí za klid jeho duše růženec, k čemuž se sejdou všichni obyvatelé obce. V den Všech svatých se večer modlí růženec za klid všech zemřelých, přičemž zvoní zvony.

Poutňové procesí naší farnosti se skládaly až do roku 1917 z pouti v sobotu před nedělí Nejsvětější trojice do Kájova. Od nastoupení současného duchovního (velebného děkana E. Schwarzbauera) se putuje také k Panně Marii Sněžné u Rychnova n/ Malší, které se koná většinou v červenci a není vázáno na určitý den.

Je nutné ještě poznamenat, že je zvykem ve zpovědní dny v postním čase nakoupit „zpovědní cukr“ a „zpovědní žemle“, kterými jsou poděleny členové rodiny při návratu od zpovědi. V bezslunečných dnech se rozdělují po návratu od zpovědi malovaná slunce nebo také vycpané figurky ze slámy.

Odhlédneme-li od všeobecných církevních zvyklostí, jsou toto nejdůležitější náboženské zvyky, které, bez těchto právě popsanych, nebyly ještě v této knize popsány.

P O H L E D Y D O M I N U L O S T I :

P r a n ý ř v dolní Vltavici byl postaven dne 8. července 1673 a stojí tam ještě dnes. V roce 1669 byla Vltavice obdařena různými oprávněními, rychtářským úřadem a právem konat dva volné výroční trhy a byla povýšena na městys. Jako znamení propůjčeného městyského práva byl pranýř. Na zvon na něm zavěšený se muselo zvonit při požárním poplachu a o výročních trzích byla na něm upevněna dřevěná ruka s mečem. Podle lidové pověsti, která se udržela dodnes, musely nemravné osoby anebo ty, které se dopustily hrubých přečinů, veřejně stát za trest na pranýři. Toto se většinou dělo v neděli, odsouzenec byl na hlavu posazen slaměný věnec, návštěvníci kostela mu nadávali a plivali na něho. Oslava, která se konala při postavení pranýře stála tehdy velice málo, o čemž svědčí následující účast:

Občanstvo, tesaři a kameníci snědli za	1 zlatý 30 krejcarů
Michlovi Gruberovi z Rohrbachu za jeho námahu	
při přivezení zvonu z Norimberka	40 krejcarů
Ceny zvonu na pranýř	5 zlatých 30 krejcarů
Za zvonový drát	15 krejcarů

Pranýř, který dolnovltavští podle pověsti „ukradli“ ve Světlíku, měl být přemístěn po postavení pomníku padlých jako jeho protějšek a symbol náměstí na horním konci parku, což se následkem nezájmu nestalo a pranýř zůstal stát u komunální váhy zastrčen ve svém starém koutě, až se jednou náš Pánbůh smiluje a nechá posledního hříšníka zamrznout ve Vltavě.

Dnešní S t i n y h o k a p l e na Vltavském vršku, dříve zvaná Reidingerova kaple, která stojí u okresní silnice Bližná – Dolní Vltavice, byla postavena v roce 1753 Justinou Reidinger jako poděkování za vyléčení z choromyslnosti. Výše jmenovaná byla majitelkou „Reidingerova domu“ v Dolní Vltavici, dnes „Motschkův dům“. Ze starých zápisů lze vyčíst, že před zděnou kaplí stála na stejném místě dřevěná, která byla pro hrozící zřícení odstraněna. Z této doby pochází také obě lípy.

N a š e m y s l i v c e bude zajímat jistě následující:

Výtah ze Schlögelského klášterního archivu z roku 1706:

V tomto roce bylo v klášterních revírech uloveno: 20 jelenů, 3 divoká prasata, 1 medvěd, 2 srnci, 1 vlk, 3 vydry, 3 kuny, 37 lišek, 79 zajíců, 4 tetřevi, 10 jeřábků, 34 sluk, 25 kachen a 11 holubů.

Do ptačích tenat bylo ve stejném roce chyceno: 3 675 ptáků, mezi nimi 2 434 pěnkav.

Ryb bylo dodáno 1 167 ½ libry.

V roce 1707 bylo uloveno: 18 jelenů, 1 divoké prase, 2 srnci, 8 vlků, 4 vydry, 5 kun, 28 lišek, 77 zajíců a 1 rys.

Do ptačích tenat bylo chyceno 4 689 ptáků, mezi nimi 1 379 pěnkav, 511 strnadů, 2 428 stehlíků, 94 zvonků, 176 čížků, 79 vrabců, 2 kosi, 6 sýkorek, 2 pěnice, 2 červenky, 1 křivonoska, a jiní drobní ptáci. Všichni tyto ptáci byly snědены v klášteře a kuchařky neměly určitě radost z tolika škubání peří.

Ryb bylo v tomto roce dodáno: 6 úhořů, 7 kaprů, 195 štiky, 207 okounů, 28 parem, 293 pstruhů, 1 635 bílých ryb a velké množství menších ryb. Celková váha 1 185 liber.

Jak chudobná je naproti tomu současnost. Většina výše jmenovaných druhů zvěře vymřela až na srnčí, tetřevy a zajíce. Lišky, vydry a kuny zabydlují naše revíry občas spoře a chytání ptactva zakazuje zákon.

Dne 4. května 1842 byl kamenný sloup se sochou sv. Floriána na Vltavském vrchu, darovaný kovářským mistrem Mathiasem Pfefferem z Dolní Vltavice slavnostně vysvěcen tamějším farním kaplanem Kamischem.

Ve stejném roce postavil Karl Payer (Bor) naproti svému domu kapli a vyzdobil tuto obrazem Bolestné matky boží, který byl předtím umístěn v dřevěné kapli, stojící vedle vltavského mostu, která ale musela být odstraněna pro její špatné stěny.

Až do roku 1852 byla farnost povinna provádět v rámci roboty každému faráři hospodářské práce, které se sestávaly z orby, setí, sečení, svozu atd. Výměra pozemků patřících k faře: 10 jiter 182 čtverečních sáhů polí, 12 jiter 1 241 čtverečních sáhů luk a 75 čtverečních sáhů pastvin.

V roce 1856 byl vnitřek farního kostela čerstvě vybělen, vápno dodala zdarma obec Bližná.

Dne 17. srpna 1856 měl velebný pán P. Alois Brunner, kněz kláštera ve Vyšším Brodě, rodák z Bližné č. 8, v našem farním kostela svou primici. Slavnostní kázání měl velebný pán P. Wenzl Bayer, kaplan od sv. Martina v Krumlově.

Farnost Dolní Vltavice se skládala původně ze 4 vesnic a to: Dolní Vltavice, Kyselova, Bližné a Radslavi, které jak se věří byly přifařeny před založením farnosti k farnosti sv. Tomáš. Později vznikla Pestřice a to nejprve dolní domky vlevo od Geigera, ostatní byly postaveny potom. Kozí stráž, dříve nazývaná Kozistránský les, vznikla teprve okolo roku 1670. Račín je ještě pozdějšího původu.

Před otevřením „Schachelova luhu“ (rašeliniště u Dolní Borkové) byl tento luh využíván dolnovltavskými jako pastvina, za což platili knížeti Schwarzenberkovi nepatrný nájem. Jako první si postavil svůj obytný dům v roce 1808 v nově vznikající Horní Borkové

Mathias Grobauer z hrubě otesaných kmenů stromů. Dolní Borková byla založena o dva roky později.

Dne 3. srpna 1861 táhla okolo 5 hodiny večerní přes obec Hůrka, Bližná, Radslav a Černá bouřka se strašným krupobitím, které totálně zničilo všechny letní polní plodiny a poškodilo silnici do Černé.

Počátkem srpna 1862 se ukázala ve farnosti červená úplavice, která ve vsích Bližná, Pestřice, Račín a v Červeném mlýně řádila nejhůře a některé připravila o život.

Bitva u cukrovaru:

Dne 28. června 1863 se vydali na výlet do Dolní Vltavice obyvatelé Aigenu, včetně žen a dětí. Zásobení pivem, párky a chlebem se vydali s uniformovanou kapelou ostrostřelců z Aigenu k tak zvanému „Kotoučovému vrchu“ v blízkosti „Lužního mlýna“, kde již byly přichystány stoly a lavice. Odpoledne se vytvořil na prostranství lidský had, mezi účastníky byli také takoví, jimž vypité pivo dodávalo odvalu. Potupné řeči a jiné urážky byly vyměněny mezi Šumavany a Rakušany, až se celé místo změnilo ve všeobecné bojiště, na kterém nebylo vidět nic jiného než bijící se, nařikající, krvácející a utíkající lidi. Boj skončil vítězstvím domácích, Rakušané se dali na útěk. Obchodní závist hostinských z Dolní Vltavice měla být příčinou rvačky a protože na tomto místě měl být postaven cukrovar, vyprávějí lidé ještě dnes o bitvě u cukrovaru.

Ještě dnes se smějeme jedné epizodě z tohoto boje. Zemědělec Franz Brunner z Bližné č. 9, velice pokrokový muž, který se většinou vyjadřoval spisovně, byl se svým bratrem Mathiasem Brunnerem, zemědělcem z Bližné č. 8, ze zvědavosti také mezi statečnými boovníky. Přesto, že to nebylo tehdy obvyklé, obklopen diváky a tažen dámami pryč, ubalil mu jeden pořádnou facku. „Bratře“, zařval Brunner, „já už mám svůj díl, jdeme“, načež oba hledali spásu v útěku.

Dne 19. března 1864 přišel, až doposud zaměstnaný v jednom cukrovaru u Olomouce, Karl Watzl z Dolní Vltavice, na nápad, postavit u „Kotoučového vrchu“ cukrovar. Využil svou velkou výmluvnost a v krátké době se oženil s Katharinou, dcerou Alberta Bayera, dolnovltavického měšťana č. 28 (Karie). Svatba byla slavena s velkou pompou jakou předtím Dolní Vltavice nikdy neviděla, jak o tom píše tehdejší kronikář a dodává: „Toto by chtělo rádo být šťastné, ale nevypadá to na to !?“. Bohužel měl úplnou pravdu, mladá cukrovarnice byla po roce velice zklamaná, když se objevil exekutor a vydražil manželovi veškerý stavební materiál, nemovitosti, palivovou rašelinu atd., takže ona včetně svého podnikání chtivého manžela, který si velice dobře mastil svůj zobák, ale špatně svou peněženku, stála před ničím.

Ve dnech 10 a 11. července 1866 se zde rozšířila fáma, že by měli být Prusové na pochodu od Krumlova sem. Všechno bylo úplně bezhlavé a mladí mužové se připravovali na útěk. Prusové ale nepřišli, zůstaly jenom obavy.

Dne 31. května 1867 zničilo krupobití všechna osení v obcích Bližná a Radslav. Obilí bylo posečeno a použito jako zelené krmení.

Dne 3. srpna 1873 byl vysvěcen kříž, který věnoval Mathias Watzl, zemědělec z Bližné č. 2, u cesty na jeho „Poradní louce“, který byl postaven na místě kaple, která byla zbourána.

Dne 30. května 1874 utonul Möhreebauer z Pláničky u mostu přes Vltavu v Bělé při povodni i s oběma koňmi. Teprve za šest týdnů později mohl být nalezen a převezen do Černé, kde byl pohřben vedle své ženy, kterou toto neštěstí přivedlo do hrobu.

V roce 1879 byl farní kostel průběžně opraven a sice nákladem 1 588 zlatých 23 krejcarů. Nájemcem stavby byl Franz Brunner, zemědělec v Bližné č. 9.

Obě lípy, které stojí u hlavního vchodu na opuštěný hřbitov v Dolní Vltavici, byly vysazeny v upomínku na svatbu císaře Franze Josefa II. s Elisabethou, princeznou z Bavorska, v důsledku vysokého nařízení ze dne 24. dubna 1854.

V roce 1881 se vystěhoval Bartlomäus Wawer, obecní kovář v Bližné č.13 (Schmiedbartl), se svojí ženou a 5 dětmi do Ameriky / viz str.45 – 46/.

Svatojánská socha, která stojí vedle mostu v Dolní Vltavici, byla postavena v roce 1763 kněžnou Ernestinou z Eggenberku.

V roce 1896 měla Bližná 19 čísel s 226 obyvateli. Radslav 12 čísel se 126 obyvateli.

Dne 5.srpna 1900 sloužil P.Ferdinand Mathe svou první mši ve farním kostele v Dolní Vltavici. Je synem nadučitele Franze Mathe, který působí na zdejší škole. Páter žije v současnosti (1934) jako profesor náboženství na odpočinku a je starostou ve Vimperku.

Zápisy na stranách 93 – 96 / *Pohledy do minulosti* / byly převzaty z dolnovltavické kroniky, kterou v roce 1900 napsal nadučitel na odpočinku Franz Festl (Urfahr – Linec) a která je uložena na farním úřadě. Jako pramen použil farskou kroniku.

Ceny potravin koncem roku 1934:

1 kg pšeničné mouky / I.a/	3,20 Kč
1 kg pšeničné mouky / obyčejné /	3, - Kč
1 kg brambor	0,35 – 0,40 Kč
1 kg cukru krystalového	6,10 Kč
1 kg cukru homolového	6,20 Kč
1 kg cukru kostkového	6,40 Kč
1 kg umělého tuku /Ceres/	7,20 Kč
1 kg másla	12,50 Kč
1 kg kávy	40, - Kč
1 kus vejce	0,50 Kč
1 velká veka chleba	8, - Kč

Ceny dobytka:

1 bezvadný kůň, starý 4 roky	3 000 - 3 200 Kč
1 pár volů, 14 pěstí	2 300 – 2 400 Kč
1 kráva, stará asi 4 roky	1 400 – 1 500 Kč
1 tučné prase – za 1 kg	4, - Kč

Daně jednoho zemědělce za rok: 1 200 – 1 300 Kč

Mzdy čeledě / bez započítání naturálií/:

čeledín	1 000 – 1 200 Kč
malý čeledín	600 - 700 Kč
děvečka	800 - 900 Kč
malá děvečka	500 - 600 Kč

Mimo mzdu na hotovosti dostávala mužská čeleď v průměru: 1 korec žita, 3 pytle brambor, 4 košile a 2 haleny.

Ženská čeleď: 1 látkové šaty, 1 korec žita, 3 pytle brambor, 20 m česané látky, 1 látkový šátek, 2 košile, 2 haleny, 1 sukni a 1 ložní povlečení. Malá děvečka dostávala ale místo 20 m pouze 10 m česané látky.

Ceny zemědělských produktů:

Obilí podléhá od tohoto roku státnímu obilnímu monopolu a jsou za ně placeny ceny platné na nádraží v Černé:

1 kg žita	1,15 Kč
1 kg ovsa	1,14 Kč (1 hl váží 50 kg)
1 kg ječmene	1,20 Kč (1 hl váží 68 -69 kg)
1 kg lámaného lnu	6, - Kč
1 kg lněného semene	1,50 Kč
1 kg sladkého sena	0,60 – 0, 70 Kč
1 kg slámy	0,20 – 0,30 Kč
1 kg brambor	0,35 – 0,40 Kč

Hodnota jednoho zemědělského hospodářství v Bližné koncem roku 1934 : asi 250 000 Kč.

R o k 1 9 3 5P o č a s í :

Počátkem ledna začalo sněžit, sněžení se drželo v přijatelných mezích, nebyla přerušena doprava pošty autem. Převážci dřeva byli velice poškozeni opožděním zimního počasí, ale pro další příznivé počasí mohla být větší část dřeva do konce ledna odvezena.

Ceny za smrkovou kulatinu se pohybovaly mezi 40 – 90 Kč, za borovou mezi 60 až 120 Kč.

Na začátku února nastaly silné sněhové bouře, které zvláště silně ovlivňovaly dopravu na okresní silnici Černá – Dolní Vltavice pro navezený štěrk připravený k válcování.

Uprostřed měsíce nastalo tání, které téměř zlikvidovalo všechn sních, aniž došlo k povodním.

Dne 29.března ve ¼ na 4 odpoledne se rozpoutala velká bouřka nad okolím, která byla provázena blesky, hřměním a sněhovou bouří.

Také v dubnu trvalo chladné počasí a na 1.května napadl po ukončeném setí sních.

Dne 7.května ve večerních hodinách přišla velká průtrž mračen, která na svazích polností odplavila mnoho půdy.

Celý květen byl velice studený a často silně mrzlo, čímž byl silně omezen růst rostlin.

Červen, červenec a srpen byly, s výjimkou několika zcela bezvýznamných dešťů, docela beze srážek. Všechno trpělo tímto nemilosrdným suchem a v půdě byly pomístně velké pukliny.

Neděli 15.srpna spadlo něco deště, ale za několik hodin to nebylo vůbec poznat. Konečně, ale příliš pozdě, přineslo září již dlouho očekávaný, vytrvalý déšť.

Koncem října přišel sníh s deštěm. Dne 28.října byla povodeň. Srážky až do konce roku byly velice malé a panovalo mírné počasí. Dobrá sanice byla před vánocemi.

Ú r o d a :

Úroda musí být, s výjimkou ozimů a sena, označena za podprůměrnou. Nejhorší výnosy byly dosaženy u otav, které se pro vytrvalé sucho úplně nevydařily. Na některých místech se nakosilo tolik, že to sotva stačilo na utření kosy a to je řeč jenom o dobrých loukách. U Vltavy by bylo lepší použít koště místo hrábí.

Žňové práce byly zvýhodněny krásným počasím, byly ukončeny rychle a bez nářků. Polní práce po žních, zvláště pak orba, byly pro silné sucho provedeny jenom s velkou námahou.

V š e o b e c n é u d á l o s t i :

Dne 17.ledna byl nalezen mrtvý Franz Schwarz z Radslavi č.7 v rašelinovém příkopu na Schachelově luhu.Byl na cestě z Horní Borkové domů, šel přes most příkopu, spadl do zamrzlého příkopu, když předtím pravděpodobně uklouznul, omdlel a udusil se ve sněhu.Byl to podruh a letitý muž.

Byla skácena větší část bříz na cestě z Bližné do Jestřábí (Dvorská cesta).Břízy zde předtím tvořily krásnou alej.

Majitel Jestřábí, Adamowitsch, založil na poli, hraničícím s polnostmi na Kopci, které patří k Bližné, školku ovocných stromků.

Stále se zmenšující frekvence na železnici, využila správa státních drah na trati Budějovice – Volary zavést motorové vlaky s jedním přivěšeným vagonem.

Potravinové lístky pro nezaměstnané (Čechovy lístky – tak byly nazvané po ministrovi sociální péče – německém sociálním demokratu) byly velice oblíbené.Mnohem lepší by ale bylo vhodné zaměstnání pro mnoho mladých lidí, kteří zajisté proti své vůli musí složit ruce do klína.

Dne 25.února prováděly jednotky pěšího pluku č.1 z Budějovic cvičení v našem okolí.Bylo mezi nimi několik vojáků z naší farnosti.Byla zavedena opět dvouletá vojenská základní služba, před tím byla 18 ti měsíční.

Pro luční a polní parcely, ležící v obci Plánička a patřící majitelům v Bližné, vzplál mezi oběma obcemi spor o právo myslivosti na těchto pozemcích.Tato území byla od nepaměti lovena majiteli z Bližné.Pláničtí, kteří před časem ztratili jako honební území novoveské pozemky – tamější majitelé „Steffl“ a „Lepschy“ mají nyní vlastní honitbu – hledají tuto ztrátu odčinit požadavkem výše uvedeného území a uvádějí jako důvod jejich příslušnost do katastrálního území obce Plánička.Blíženští požádali prostřednictvím obecního úřadu o přivtělení těchto parcel do katastrálního území Bližné.Do konce roku nepadlo rozhodnutí.

Obec Radslav koupila plemenného býka Siementálsko – bernské rasy z Dolejšího Těšova, okr.Sušice , za 4 000 Kč.

Pro obce Dolní Vltavice, Kyselov, Radslav a Bližná byla založena Výpomoc při škodách ohněm.Tato spočívá ve vzájemné pomoci v případech neštěstí.Výpomoc při škodách ohněm Svazu zemědělců, ještě existující v Horní Plané, k níž jmenované obce patří, vzbudila následkem určitých případů nedůvěru obyvatelstva.

Za nákup dřeva nabízí v zimě 1935 / 36 firma Porak v Loučovicích následující ceny:		
-	za dřevo v pilařských výřezech	80,- Kč / plm
-	za stavební dřevo do středního průměru 30 cm	70,- Kč / plm
-	za stavební dřevo do středního průměru do 35 cm	75,- Kč / plm
-	za stavební dřevo do středního průměru do 40 cm	80,- Kč / plm
-	za vlákninu odkorněnou	45,- Kč / plm
-	za vlákninu normální	50,- Kč / plm

Dne 7.května byly podél okresní silnice usazeny kamenné kilometrovníky s označením celých a desetin kilometru.

Dne 19.května se konaly volby do senátu a národního shromáždění a dne 26.května byla znovu zvolena zemská a okresní zastupitelstva.

Není věcí kronikáře rozšiřovat politické události, je ale přece nutné poznamenat, že volební boj byl na mnoha místech veden s velkým rozhořčením a s použitím všech dobrých a špatných prostředků.

Volby v obci Bližná se konaly v úplném klidu a pořádku na obecním úřadě v Radslavi č.9.Výsledek byl následující:

N á r o d n í s h r o m á ŝ d ě n í:

Kandidátka	č.1	-	Čeští agrárníci	8 hlasů	-	4,7%
	č.2	-	Komunisté	2 hlasy	-	1,2%
	č.6	-	Němečtí sociální demokraté	26 hlasů	-	15,4%
	č.8	-	Svaz zemědělců	24 hlasů	-	14,2%
	č.9	-	Němečtí křesťanští socialisté	2 hlasy	-	1,2%
	č.12	-	Sudetoněmecká strana	107 hlasů	-	63,3%.

Musím poznamenat, že z 8 odevzdaných českých hlasů pocházelo 5 skutečně od Čechů z Jestřabí.Ostatní 3 byly odevzdaný bohužel německými dělníky ze dvora.Při volbách do okresu a země vykonal své příklad třech výše uvedených, protože tak je poměr ještě křiklavější.

S e n á t:

Kandidátka	č.1	-	Čeští agrárníci	7 hlasů
	č.6	-	Němečtí sociální demokraté	24 hlasů
	č.8	-	Svaz zemědělců	19 hlasů
	č.12	-	Sudetoněmecká strana	92 hlasů

Oprávněných voličů do národního shromáždění bylo 177, z toho bylo 7 hlasů neplatných a jedna obálka byla prázdná.

Oprávněných voličů do senátu bylo 151, z toho bylo 7 hlasů neplatných.

Z e m s k é z a s t u p i t e l s t v o:

Kandidátka	č.1	-	Čeští agrárníci	12 hlasů
	č.3	-	Čeští národní socialisté	1 hlas
	č.4	-	Komunisté	1 hlas
	č.6	-	Němečtí sociální demokraté	15 hlasů
	č.8	-	Svaz zemědělců	21 hlasů
	č.9	-	Němečtí křesťanští socialisté	2 hlasy
	č.12	-	Sudetoněmecká strana	112 hlasů

Oprávněných voličů bylo 164 – všechny hlasy byly platné.

O k r e s n í z a s t u p i t e l s t v o:

Kandidátka	č.1	-	Čeští agrárníci	12 hlasů
	č.4	-	Komunisté	1 hlas
	č.6	-	Němečtí sociální demokraté	15 hlasů
	č.8	-	Svaz zemědělců	21 hlasů
	č.9	-	Němečtí křesťanští socialisté	2 hlasy
	č.20	-	Sudetoněmecká strana	111 hlasů
	č.22	-	Němečtí demokraté	1 hlas

Oprávněných voličů bylo 164 – všechny hlasy byly platné.

Dne 5.června začalo válcování silnice Černá – Dolní Vltavice.Toto bylo provedeno až do Bližné, přičemž byly obnoveny nebo opraveny všechny kanály.Potom bylo započato s válcováním okresní silnice Černá – hranice okresu u Nové Vsi.Po ukončení tohoto, válovalo se z Bližné do Dolní Vltavice, přičemž se již v některých dnech zdálo, že tyto práce skončí okolo Všech svatých.Mnoho nezaměstnaných zde nalezlo výdělek.

Uprostřed června bylo započato s dlážděním okresní silnice v Černé ve směru škola – most a škola – fara a bylo ukončeno asi během 6 týdnů.Zaměstnání byli dva dlaždiči a dva pomocníci.

V důsledku velkého sucha se velice rozmohli dřepčíci.

Dne 13.srpna za poledne shořel z poloviny most na rašelinové drážce tuhových závodů Černá u Radslavi, úletem jisker z lokomotivy.Místní hasiči z Radslavi, kteří se vynikajícím způsobem podíleli na likvidaci ohně, dostali od knížete Schwarzenberka dar ve výši 200 Kč.

Vytrvalá vedra způsobila na nově opravené okresní silnici, rozpadem uválcovaného šterku, velké škody.

Dne 20.listopadu nechala obecní správa vyměřit civilním geometrem spojovací cestu Bližná – Radslav.Postavené vytyčovací kameny vytvořily současně hranice polností mezi spojovací cestou a okresní silnicí.

Dne 14.prosince složil svůj úřad státní president T.G.Masaryk pro svůj vysoký věk.Dne 18.prosince byl zvolen novým státním prezidentem dosavadní ministr zahraničních věcí.Dr.Eduard Beneš.

POHLEDY DO MINULOSTI:

Před asi 40 lety zaniklý hostinec „Altrichter“ v Bližné č.1, existoval již v roce 1679.Tehdejším hostinským byl majitel Mathes Lepschy.V roce 1670 se pilo bílé pivo ze pšenice a červené pivo z ječmene (vrchní kvasnicové pivo).Pivo stálo v roce 1680 8 kop grošů jeden sud (vědro).Pro čeled' se připravovaly „patoky“, jejichž vědro stálo pouze několik grošů.U Mokré a Olšovského dvora založené chmelnice byly v roce 1788 zrušeny.

/ podle Franze Fischera, ředitele měšťanské školy na odpočinku, Horní Planá/.

V letech 1580 až 1620 byla zavedena příjmení a tím i jména domů.

Kláster v

Vyšší Brod přenechal jednotlivým bliženským díly „Skelného luhu“ v letech 1575,1567 a 1588.Dále přenechal obci „Skleněnou louku“, pravděpodobně Miniovu, Altrichterovu,Feichlovu a Säumerovu mýtinu (1592).

Dne 28.března 1523 byl obci Kovářov propůjčen „Střešní les“ klásterem Vyšší Brod.

V roce 1648, posledním roce 30 ti leté války, bylo okolí vydrancováno Švédy, zvláště pak ves Plánička.

R o k 1936

P o č a s í:

Leden a únor byly velice chudé na sníh, panovalo mírné počasí.Také v březnu bylo mírné počasí a koncem měsíce se začalo se setím.Na Květnou neděli / 5.dubna/ padal sníh.Ve dnech 18 a 19.dubna byla taková sněhová bouře, jaká nebyla po celou zimu.Tímto špatným počasím trpěli velice tažní ptáci.Velice zlý byl konec dubna a začátek května.

Léto bylo úplně zkažené téměř neustálým deštěm, čímž byly polní práce mimořádně ztížené.Dne 5.června jsme na kopcích spatřili slunce.V následujících dnech 6 – 9.června vystoupila ze břhů Vltava, způsobila velké škody, které se projevíly hlavně na lukách a roztrhaných vorech dlouhého dřeva.

Malé přerušení deštivého období nastalo koncem srpna a začátkem září. Toto krásné počasí bylo rychle využito ke svozu ovsa a otavy.

Jediná bouřka v roce byla dne 21. září mezi 10 až 12 hodinou v noci.

Také v říjnu bylo špatné počasí. Sněžení ke konci roku bylo velmi slabé. Panovala převážně obleva a bylo málo mrazů.

Úroda:

Sklizeň sena a otav byla v poměru k jiným létům a podmíněna velice vlhkým počasím, nadprůměrná. Všechny ostatní polní plodiny byly průměrné, tak na příklad žito, jehož květ byl nepříznivě ovlivněn deštěm. Slámy bylo dost, ale zrna méně. Také brambor bylo málo. Velice namáhavá byla sklizeň lnu.

Úroda lesních plodů byla velice vydatná. Již v květnu byly nalezeny nejkrásnější pravé hříby. Zvláště v září jich bylo hodně, nebylo ale nic z hub, ve kterých již v malých plodnicích byli červi.

Všeoobecně:

V únoru byla postavena telefonní linka Černá – Dolní Vltavice – celnice a dne 6. března byla otevřena na poštovním úřadě v Dolní Vltavici veřejná telefonní hovorna.

Majitelé Feier a Grill v Bližné č. 1 a č. 3 zřídili na „Dvorském losu“ pastevní výběh mladého dobytka.

Mimořádně čile se rozvíjela automobilová doprava na nově uválcované silnici.

Johann Springer, kolář z Račina, se oženil s Emilií, dcerou domkáře Franze Bayera z Bližné č. 11 a zařídil si tam kolářství. Nyní mělo tamní domovní jméno „Wagner“ / = kolář – p.p. / náhodou své opodstatnění.

V některých selských domech byly vybudovány moderní žumpy na močůvku.

Důlní ředitelství v Černé nabídlo obci elektrifikaci obce. Na pohovoru konaném dne 7. června se vyjádřili obyvatelé Bližné a Radslavi v pozitivním smyslu.

Dne 14. června se konala v okolí vojenská cvičení pluků č. 11, 48 a 1.

V červenci našli vyslaní horníci knížecích tuhových dolů vrtáním na polích u Černé většinou dobrou tuhu.

Dne 13. října bylo v naší krajině spatřeno první auto na odvoz dlouhého dřeva. Jeho majiteli jsou zemědělci z Křemže u Krumlova. Toto odváží dlouhé dřevo z klášterních lesů u Kozí Stráně na nádraží Černá- Hůrka.

Dne 30. října zemřela náhle po dlouholetém utrpení paní Anna Watzl, výměnkářka v Bližné č. 2, ve stáří 69 let. Byla rodilá měštka z Mokré (Rembs).

Dne 24. listopadu bylo provedeno na úřední příkaz zatemňovací cvičení v rámci civilní protiletectvé ochrany. Mezi 19,00 hod. a 19,10 hod. musely všechny osvětlené prostory být zatemněny. Začátek leteckého poplachu byl oznámen místním zvonem.

Dne 13. prosince, v neděli, byla provedena sbírka pro Sudetoněmeckou národní pomoc a sice již potřetí / v roce 1934, 1935 a 1936 /. Nemohu jen tak beze všeho nepoznamenat, že právě ti, kteří si nestojí finančně nejlépe, byli nejlepšimi dárci, na rozdíl od jiných, kteří jinak při každé nevhodné příležitosti dělají reklamu se svým plným váčkem peněz nejvíce, ale pro své nuzné soukmenovce nevydají ani haléř.

V okresním lomu v Černé na Kopci bude zaměstnáno mnoho nezaměstnaných při roztloukání štěrku.

Oproti jiným rokům silně poklesl počet porodů u obyvatelstva. Všeobecná nouze, zvláště mezi sudetskými Němci, dále budoucnost mužské mládeže téměř bez výhledu, která působí velice neblaze na zakládání rodin, což způsobují právě výše uvedené jevy.

Poutě k Marii kájovské se konají již po dva roky místo v sobotu, vždy ve čtvrtek před nedělí Nejsvětější trojice, aby se mohla zúčastnit i školní mládež, která se od té doby pilně zúčastňuje.

Stále se zvyšuje provoz automobilní, všechno jezdí na motorovou sílu: obecní zřízení, obchodníci s prasaty, obchodníci se zeleninou a ovocem, kteří jsou schopni v Budějovicích na trhu zakoupenou zeleninu a ovoce v témže dni prodávat v nejbližších vesnicích jižních Čech.

Vlákninové dřevo nařezané na 1 m délky, čistě odkorněné je dopravováno auty z lesů kláštera Schlögl na nádraží Černá – Hůrka. Jeden pětisetový automobil je schopen naložit 12 m³ syrového dřeva.

O politických a národnostních poměrech nechci psát proto, že je lepší mlčet tam, kde nemohu popsat pravdivé události.

Franz Brunner, zemědělec v Bližné č.8, opatřil celou svou usedlost cementovými taškami. Tím jsou v Bližné tři selské domy pokryty úplně tvrdou krytinou a to č.6, č.8 a č.10.

Dům č.19 v Bližné / Erharden/ byl svým majitelem Franzem Brunnerem, v Bližné č.8, prodán manželům Adolfovi a Theresii Ziersack, včetně polností, patřících dříve k č.8.

R o k 1 9 3 7

P o č a s í :

Povětrnostní poměry v roce 1937 byly všeobecně výhodné, nebyly škodlivé mrazy. Dne 21. února v následující dny byly sněhové bouře. O svatodušních svátcích, 16 a 17. května, bylo ještě možno vidět na okolních kopcích sněh. Dne 19. května způsobila menší průtrž mračen velké škody na svažitých polnostech. Sklizeň sena byla ztížena okolo 28. srpna špatným deštivým počasím. Podzim byl velice krásný, ozimy byly dobré a byly též částečně spaseny. Silnější sněžení přišlo teprve po vánocích.

Ú r o d a :

Rok 1937 byl rokem úrodným, všeho bylo dost s výjimkou slámy, protože porosty obilí, zvláště ozimy, které byly vystaveny velice nepříznivému počasí na podzim 1936, byly zaschlé. Bylo hodně krmení a brambor. Některé porosty řepy byly silně ožrány od červů. Úroda lesních plodů byla přebohatá.

V š e o b e c n ě:

Zemědělská usedlost č.7 v Bližné (Mini), majitelů Josefa a Aloisie Jungbauer, přešla dne 12. ledna sňatkem na jejich syna Adolfa a jeho manželku Annu, rozenou Miesauer z Kyselova (Saumerova dcera).

Dne 24. ledna byl pohřben, za velké účasti smutečních hostů, výměnkář Josef Brunner z Bližné č.8.

Dne 4. února projeli naší obcí dělostřelci, pěchota, kulometná jednotka a lyžařská jednotka.

V polovině února byl v Horní Plané zřízen úřad státní policie. Pasy a hraniční listy budou nyní vydávány tam, před tím se musely vyzvedávat na okresním úřadě. Činnost státní policie je z větší části zaměřena na politickou činnost a je prováděna důkladně.

Dne 11. dubna dostala obecní kaple v Radslavi nový zvon, starý zvon, který sloužil od roku 1874 byl poškozený a byl převzat zvonolitem Pernere, dodavatelem nového zvonu, jako na úhradu zvonu nového. Kaple byla současně uvnitř i zvenku nově vymalována malířem Adolfem Tussetschlägerem z Dolní Borkové č.15 a kaple byla vysvěcena ve výše jmenovaný den dolnovltavickým duchovním děkanem Schwarzbauerem. Náklady na renovaci kaple a zvonu byly uhrazeny ze sbírky mezi obyvateli Radslavi, která vynesla 1 030 Kč.

Bylo vydáno:	za zvon	930,40 Kč
	za malíře	200,- Kč
	celkem	1 130,40 Kč

Zvon je naladěn na tón „B“, má průměr 42,2 cm a váží 39,8 kg. Za starý zvon, který vážil 32,5 kg, obdržela obec 10 Kč za 1 kg. /sděleno Franzem Zierlingerem z č.5 a Josefem Brunnerem z č.2 v Radslavi/.

Pro zemědělce byl zaveden daňový paušál z masa, čímž se stalo dosavadní placení masa poštovním šekem zbytečné.

President Osvoboditel **Tomáš G. Masaryk**, zakladatel a první president Československé republiky, **zemřel** v časných ranních hodinách dne 14.září 1937 na zámku v Lánech ve věku téměř 88 let. Byl nařízen všeobecný státní smutek. Masaryk požíval také u německého obyvatelstva velké vážnosti.

Obvodní lékař Dr.Jílek přednesl v dubnu v Černé před všemi obecními představenými přednášku na téma: „Zkrášlete vaši vesnici“.

Od 6 do 9.května cestoval Dr.Beneš, státní president, po jižních Čechách.V jeho doprovodu byla jeho paní a mnoho vysokých státních představitelů.President navštívil Krumlov, Rožmberk, Vyšší Brod a Kaplici, kde byl srdečně zdravěn obyvatelstvem.

Dne 19 a 20.května uděloval svátost biřmování Dr.Johann Remiger, světicí biskup z Prahy, v Černé a Dolní Vltavici.Při této příležitosti nesměli v obou obcích, z nařízení obecní rady k ochraně domácích obchodníků, prodávat zboží cizí obchodníci.Před biřmováním bylo náměstí v Dolní Vltavici důkladně opraveno, při tom byla na západní straně vybudována cesta a vysázeny stromy.

Dne 6.června v 8 hod.večer dlel vůdce S.d.P.(= Sudetendeutsche Partei = sudetoněmecká strana –p.p.) Konrád Henlein v Horní Plané, kde ho co nejsrdečněji pozdravilo 6 000 Šumaváků.

Dne 23.května hostovala v Dolní Vltavici hudba Kolpingového svazu z Lince, jejíž kapelník Karl Stark se narodil v Černé.Po několika těžkostech na hranicích se dostali do Dolní Vltavice, kde koncertovali.Odpoledne se hudba vydala do Horní Plané, aby zde také vyhrávala.Hudba řádně hrajíc napochodovala na náměstí, kde byli linečtí ale přijati policií a za nepovolené napochodování dostali peněžitou pokutu ve výši 80 Kč.Bylo slyšet, že v příštím roce přijdou zase??

Dne 1.července byl poprvé viděn obyčejný selský žebříňák schwarzenberské lesní správy v Želnavě na automobilních pneumatikách.

Až doposud pečoval o komíny v obci kominický mistr Johann Janak z Horní Plané.Nyní byl tím pověřen kominický mistr Josef Zirfreund z Hořic.

Ceny užitkového dřeva byly letos vzhledem k velké poptávce velice vysoké.Za 1 plm se platilo 180 Kč i více.Poptávka po hovězím dobytku byla mimořádně nízká a proto jsou ceny velice nízké.Ceny prasat se pohybují od 5 do 6 Kč za 1 kg.Cena lámaného lnu činila 5,50 Kč za 1 kg.Za mladého tříletého koně bylo požadováno 5 000 Kč a více a tato cena byla také zaplacená.

Porosty komunálních lesů obce Bližná jsou velice krásné a přinesou během 2 až 3 desetiletí vysoké výnosy.

První dřevěný vůz na gumových kolech v okolí vlastní Franz Fischer, majitel pily v Kyselově.

Na katastrálním území obce Plánička ležící lesní a luční parcely byl úřady s konečnou platností označeny za součást honitby obce Plánička.Míněny jsou tím pozemky obce Bližná, která není tedy oprávněna provádět nyní lov tam, kde od nepaměti lovila.

R o k 1 9 3 8

P o č a s í :

Pro silné sněhové závěje ve dnech 10, 11 a 12.ledna musely být silnice proházeny lopatami.Února března měly většinou špatné počasí.Květen přinesl trochu námrazy a mráz, potom bylo ale velice horko a byly povodně.Vyrovnané počasí bylo v červnu, červenci a první polovině srpna, druhá polovina srpna propršela.Podzim byl překrásný a teplý až do konce listopadu.První sníh napadl 4.prosince a v některé dny panovala velká zima.

P ř í r o d n í j e v :

Překrásná polární záře byla pozorována 25.ledna mezi 19 a 23 hodinou.Na začátku záře byl na její severní části pozorován zelený pruh světla, který se stále více rozšiřoval a konečně sahal od Vrchu u Černé až k Vrchu u Bližné.Jev byl potom červený, tvořily se celé svazky paprsků, které měnily neustále barvu a sahaly až do zenitu.Bylo možno vidět všechny barvy duhy.Pro milovníka přírody to byl jedinečný, nezapomenutelný zážitek.Někteří čeští hecíři rozšířili fámu, že Hitler zapálil tajemný ohňostroj a že by měla být brzy válka.

Ú r o d a :

Výnos sena a otavy byl uspokojivý, také úroda obilovin byla dobrá.Sláma, brambory a řepy mohly být sklizeny v postačujícím množství, k čemuž dopomohlo krásné pozdní léto a podzim.Bylo mnoho lesních bobulovin a hub a mnoho lidí se mohlo na těchto plodech bohatě zásobit.

V š e o b e c n ě :

V lednu byla honitba obce Bližná pronajata na 6 let Josefu Scheschymu z Bližné č.6 a jeho druhům za roční nájem 150 Kč.Nájem v Radslavi činí 300 Kč a nájemcem je Franz Spitzl, sedlák v Radslavi č.9.

V okrese Krumlov se částečně objevila slintavka a kulhavka a proto obecní výbor zakázal na území obce Bližná podomní obchod.

Koncem června opět vystřídali četníci a finanční stráž v našem okolí vojsko.

Dne 25.července převzali nově zvolení představení svůj úřad.

Zákaz střelby pro myslivce byl až na 1 km zonu podél hranice zrušen.

Dne 13.září bylo na okrese Krumlov vyhlášeno stanné právo.Byly provedeny domovní prohlídky a proběhlo zatýkání politicky prověřených osob.Mnoho mladých mužů a také starších lidí uteklo do Rakouska.Kolují nejnesmyslnější fámy.

V Černé byl zřízen silniční zátaras a každý chodec byl legitimován a prohledán, zda nemá zbraň.

Veškeré zbraně musely být odevzdány četnictvu v Černé.Čeští letci přelétávali několikrát denně naše území.

Dne 24.září byla nařízena všeobecná mobilizace do 40 let.Byla také vyhlášena mobilizace koní.V obci bylo častěji slyšet střelbu na hranicích, letecké poplachy a tanková cvičení rušily často lidi ze spánku.

Dne 25.září museli být všichni mobilizovaní koně v 5 hodin ráno odvedeni do Kamenného Újezda.Nevycházely ani jedny noviny.

Pro omyl musí být zapsáno ještě následující : / dodatek/

Povolávací rozkaz dostalo mnoho vojáků v záloze od speciálních jednotek

Byl vydán všeobecný zákaz střelby pro myslivce.

Franz Bayer, Bližná č.11 prodloužil svoji stodolu asi o 4 m.

Při letošních odvozech byli z 5 rekrutů uznáni za schopné 2.

V mnoha obcích panovala pro opožděné horké jarní počasí velká nouze o krmení.

V ranních hodinách dne 21.května obsadila česká vojska veškeré mosty přes Vltavu u Dolní Vltavice, Radslavi a Rybářských Domků.Obyvatelstvo přijalo tato opatření klidně.Zle

rozhořčen byl obecní představený v Radslavi (Waldherr), který musel po týdny ubytovat vojáky ve své kolně na vozy. Most v Dolní Vltavici byl stejně jako okresní silnice do Aigenu učiněn pomocí kmenů stromů neprůjezdný a byl podminován. Lidé jdoucí následující neděli do kostela se museli nechat převést přes Vltavu na člunu. Všechny dřevěné mosty přes Vltavu byly obloženy slamou a připraveny k zapálení. Všechny mosty byly přísně střeženy a polní stráž stály u Stiniho kaple a u Pofenzlovy tírny lnu.

Na den Božího těla bylo české vojsko vystřídáno jednotkou, která se skládala ze zde bydlících Čechů a také Němců.

Při o b e c n í c h v o l b á c h konaných dne 12.června dostala Sudetoněmecká strana 166 hlasů a 11 mandátů, Sociální demokraté 17 hlasů a 1 mandát.

Dne 18.července se konalo ustavující zasedání obecního zastupitelstva, které se skládá z následujících osob:

Obecní představený:	Kefer Johann, Bližná č.10
Zástupce:	Brunner Adolf, Radslav č.2
Obecní radní a členové výboru:	Wenzl Johann, Radslav č.11
	Feirer Franz, Bližná č.1
	Watzl Josef, Bližná č.2
	Grill Franz, Bližná č.3
	Jungbauer Adolf, Bližná č.7
	Brunner Franz, Bližná č.8
	Jungbauer Johann, Bližná č.20
	Winkler Johann, Radslav č.7
	Spiztl Franz, Radslav č.9
	Riepl Mathias, Jestřábí č.17

/konec dodatku/.

Dne 26.září večer musely být odevzdány na četnickou stanici veškeré rozhlasové přijímače. Obíhalo mnoho nesmyslných fám o to víc živených na dobu beze zpráv.

V mnoha zemědělských usedlostech stála práce pro nedostatek pracovních sil, protože mnoho mladých lidí uteklo do Rakouska. Zásobování potravinami fungovalo velice špatně, mnozí lidé jsou bezhlaví.

Po mnoha úzkostlivých dnech bylo oznámeno uzavření Mnichovské dohody a toto bylo přijato obyvatelstvem s velkým ulehčením.

Dne 30.září opustila poslední česká vojska – asi 50 mužů a jedno auto se ženisty – naše území.

Pro vstup německé branné moci byly domy vyzdobeny květinami a byly postaveny triumfální oblouky.

Dne 1.října čekalo obyvatelstvo marně na příchod německých vojáků, kteří přišli teprve den na to v ½ 2 hod.odpoledne. První bylo auto s tlampači a filmovací kamerou, potom projeli motocyklisté, kteří jeli rychle dál. A pak následovala nekonečná řada všech druhů vojsk. Letadla až po 30 kusech, přelétávala v uzavřených formacích, krásně seřazená, naší obec. Bylo vidět všechny moderní zbraně a přístroje.

Na okraji cest byly okamžitě položeny telefonní kabely a tabulemi bylo oznámeno, že se jezdí vpravo.

V Bližné bylo po 8 dní ubytováno 500 alpských myslivců.

Enormně stoupl provoz automobilů na silnicích. V některé dny tvořila auta nepřetržitý řetěz. Dne 2.října jsme mohli pozorovat ve večerních hodinách dlouhou autokolonu, jejíž čelo dosáhlo již výjezdu z Černé směrem na Krumlov, zatím co konec byl vidět na kopci u rakouské celnice.

Dne 5.října byl opět zahájen provoz na železnici.

Dne 8.října uklidila jednotka Říšské pracovní služby (R.A.D) silnici od štěrku a písku, aby nedošlo k narušování provozu na silnici.

O půlnoci 10.října byly pozorovány ohně na okolních výšinách z radosti nad připojením k Německu.

Od 12.října byl stanoven přepočítávací kurz za 1 RM (= Reichsmark = říšská marka – p.p. – dále jen RM) 8,33 Kč.

Dne 25.října bylo opět zahájeno vyučování na školách.

Mnohá auta, která z Říše dovezla stravu pro vojáky, se vracela zpět domů ozdobená květinami a jako upomínku vezla sebou obecní tabule, štíty a mnoho jiného.

Dosavadní jednolinkové telefonní vedení z Černé přes Dolní Vltavici do Rakouska bylo nahrazeno třílinkovým..

Zbytek úrody mohl být za pomoci německých vojáků, kteří vypomohli s koňmi při podzimních pracech, dobře sklizen.

Do 31.října byly staženy z oběhu české bankovky od 100 Kč výše.Drobné peníze zůstaly ještě v oběhu a byly staženy z oběhu teprve 15.listopadu.

Pro lepší orientaci byly umístěny tabule se jmény obcí všude na vjezdu a výjezdu z obce.

Okresní lom na kopci u Černé okamžitě zahájil provoz a mnoho nezaměstnaných našlo zaměstnání.

Dne 27.října navštívil Horní Planou župní vedoucí Eigruber.

Vzducholod' „Hrabě Zeppelin“ přeletěla dvakrát naše území dne 3.prosince a shodila na padácích velké prapory.

Dne 4.prosince přinesly doplňkové volby do říšského sněmu v naší obci jednohlasné „ano“ pro Německo.

První sníh byl uklizen ze silnice provizorními sněhovými pluhy.

V polovině prosince byly zahájeny pokusné práce tuhových závodů na Kravím vrchu a na Zuingerově „Středním losu“, byly ale opět zastaveny.

R o k 1 9 3 9

P o č a s í :

Leden a únor byly mírné zimní měsíce, zatím co březen přinesl velké množství sněhu.Na jaře a v létě velice často přišlo sedlákovu do řemesla a svatodušní svátky celé popršely.

Dne 1.srpna ve večerních hodinách způsobila průtrž mračen velké škody.Ve Světlíku a okolí byla zničena veškerá úroda.Střídavé počasí přinesl podzim azaseté ozimy trpěly často velkými mrazy.Zima začala mírně, ale ke konci roku velice přituhlo.

Ú r o d a :

Byla uspokojivá a přes často nepříznivé počasí byla šťastně svezena pod střechem.

V š e o b e c n ě :

Připojením k Německu došlo k významnému obratu v mnoha oblastech.Dosavadní obecní zastupitelstvo bylo rozpuštěno.Obec spravuje nyní starosta na vůdcovském principu.

Dne 29.března bylo v Dolní Vltavici jmenováno nové obecní zastupitelstvo, jak následuje:

Starosta:	Kefer Johann	Bližná 10		
Poradní sbor:	JungbauerJohann	Bližná 20		
	Wenzl Johann	Radslav 11		
Obecní radní:	Brunner Adolf	Radslav 2	Gabriel Josef	Bližná 9
	Hanauer Richard	Bližná 21	Proschko August	Jestřábí 17

Mzdy čeledě byly zvýšeny a malé svátky byly zrušeny.

Od nepaměti jako pastvina používaná polnost „Volský vrch“ v Bližné byla opuštěna. Pozemky byly kultivovány, aby sloužily k obživě.

Pro nedostatek chlapců, kteří by chodili s řehačkami o Velikonocích v Radslavi, museli jít vypomoci chlapci z Bližné, kde je jich nadbytek.

Dne 26.dubna vypukla v Pláničce slintavka a kulhavka. Postiženy jsou dvory Wastl, Jani a Widi. Veškerá přeprava dobytka v okolí byla zastavena a byla přijata ochranná opatření.

Dne 9.května vyhořelo hospodářství „Zaperl“ v Muckově, neštěstí způsobil blesk.

Mnoho mladých a také starších mužů, mezi nimi i účastníci války, bylo povoláno k odvodu.

Podle nařízení okresního úřadu v Krumlově bylo zavedeno nové obecní razítko s výsostným znakem německé říše.

Byl zakázán volný prodej másla. Veškeré čerstvé mléko se muselo dodávat do mlékárny v Horní Plané.

Při vypuknutí války byl okamžitě zaveden lístkový systém. Na všechny důležité potraviny byly zavedeny lístky, na šaty a látky byl zaveden říšský oděvní poukaz. Boty a mnoho jiného bylo pouze na odběrní poukazy.

Mnoho hrabivců muselo pro rychlé zavedení potravinových lístků přestat se svým řemeslem.

Jedno z prvních opatření na začátku války bylo přísné zatemnění v noci z důvodu leteckých náletů. K dodržování tohoto nařízení byly zřízeny kontrolní hlídky z S.A. (Sturmabteilung = úderní oddíl – p.p.) a N.S.K.K. (Nationalsozialistisches Kraftfahrer Korps = národně socialistický sbor automobilistů – p.p.).

Novinka, kterou sebou přineslo připojení k Německu, byla výroba konzerv. Mnoho potravin, jako čerstvé maso, zelenina, ovoce a.t.d. mohlo být delší čas uchováno v požitelném stavu v plechovkách, později v tak zvaných zavařovacích sklenicích. Byl zakoupen uzavírací strojek na plechovky v Bližné a Radslavi. Tak má každý možnost si otevřít konzervu s čerstvým masem v létě anebo například okurky o vánocích.

Sbirky na W.H.W. (Winterhilfswerk = zimní výpomoc –p.p.) byly provedeny s dobrým výsledkem.

Mnoho místních chudých obyvatel bylo poděleno od N.S.V (Nationalsozialistische Volkswohlfahrt = národně socialistická cesta k lidovému blahobytu –p.p.) potravinami nebo zdarma odběrními poukázkami, na které mohly nakoupit potraviny za určitý obnos, většinou za 10 RM.

Říšská vláda zaručovala manželské půjčky, přídavky na děti, stavební příspěvek a mnohdy velké peněžité podpory na nákup zemědělských strojů, náradí a dobytka.

R o k 1 9 4 0

P o č a s í :

Leden a únor proběhly normálně. Dne 14.března ve večerních hodinách byla velká nepohoda, při níž byly poškozeny střechy a stržen požární štít u Urbera v Radslavi. V době senoseče silně přšelo a práce byla velice namáhavá. Hodně přšelo v červenci a srpnu, naproti tomu bylo v září až do jeho poloviny dobré počasí. Později opět hodně přšelo a byly povodně. První sníh napadl dne 26.října a nastaly velké mrazy. Během tohoto nevlídného počasí muselo být sklizeno hodně řepy a brambor. Pro silné sněžení muselo být na úklid sněhu z okresní silnice nasazeno 60 zajatců. Vrstva sněhu dosáhla takové výšky, že došlo k poškození střech.

Ú r o d a :

Byla vcelku uspokojivá.

V š e o b e c n ě :

Opět byla zavedena daň ze psů a obnášela 5,50 RM za kus a rok.

Odchodem mužské mládeže k branné moci a také proto, že se děvčata začala věnovat jiným povoláním, jako na poště, u dráhy nebo jako pečovatelky v mateřské školce, došlo k velkému nedostatku pracovních sil v obci.

Poznámka překladatele:

Zde kronika končí bez jakéhokoliv záznamu o příčině !!

=====

V Ě C N Ý R E J S T Ě Í K:

Anton Stadlbauer	55	Rok 1916 až 1919	16,17,91
Bitva u „cukrovaru“	95	Rok 1920	17
Ceny tabáku v roce 1932	56	Rok 1921,1922	19
Ceny v roce 1934	96	Rok 1923 až 1925	19,20,21
Čestný list duchovního	70	Rok 1926,1927	21,22
Domovní jména v Bližné	10,72,90	Rok 1928	22
Domovní jména v Radslavi	10,74,90	Rok 1929	28
Druhy peněz v oběhu	56	Rok 1930	30
Druhy tanců	54	Rok 1931	31
Důležité události dřívější	78	Rok 1932	40,44
Historický výbor obce	3	Rok 1933	58,81
Jména polností	11,61,90	Rok 1934	87
Knihovna	56	Rok 1935	97
Křest dítěte	53	Rok 1936	100
Majitelé v Bližné 1932	44	Rok 1937	102
Majitelé v Radslavi 1932	47	Rok 1938	104
Mzda pastýřů	83	Rok 1939	106
Nábožnost	92	Rok 1940	107
Nejstarší zprávy o Bližné	6	Rychtáři a představení	76
Obec Bližná	4	Rychtářští písaři	77
Obecní účet za rok 1796	22	Schwarzenberský jeřáb	29
Obecní účet za rok 1925	24	Selská svatba	52
Obnova cest v roce 1782	25	Srovnání cen a hodnot	18
Odúmrť	71	Staré zvyky	39
O našich předcích	71	Stiniho kaple	94
Odvodnění pastviny	83	Taneční zábavy	54
O vzniku Radslavi	91	Úroda	64
Pastviny	82	Úvod	2,3
Písemnosti o vsi Radslavi	7	Válečné oběti naší obce	15
Počasí	64	Válečné půjčky	18
Pohledy do minulosti	93,100	Váleční navrátilci	16
Pomník padlým vojákům	15,19	Volby 1928	27
Poslední lov na jelena	69	Volby 1929	29
Povozníci	67	Volby 1931	33
Pozemková kniha Bližná	7	Volby 1935	99
Pozemková kniha Radslav	8	Volby 1938	105
Požáry	74,86,89	Výměra pozemkové plochy	11
Praní	93	Vznik názvů polností	61
První brambory	64	Zakládání kroniky	63
Předhistorie	4	Zastřešení budov v Bližné	59
Přírodní jevy	64	Ze starých mravů a obyčejů	39
Registr voličů	9	Zlatá stezka	4
Regulace Uhelného potoka	83	Životopis pisatele kroniky	3
Rok 1900 až 1904	12		
Rok 1905	13,91		
Rok 1906 až 1912	13,14		
Rok 1913 až 1915	14,15		

Dodatek překladatele:Majitelé domů koncem II. světové války / číslo domu a majitel/Bližná:

1. Feirer Franz a Marie; 2. Watzl Josef a Pauline; 3. Grill Franz a Josefa; 4. Pangerl Max a Johanna; 5. Pollak a Albine; 6. Scheschy Josef a Rosa; 7. Jungbauer Adolf a Anna; 8. Brunner Franz a Marie; 9. Gabriel Josef a Pauline; 10. Kefer Johann a Marie; 11. Bayer Franz a Marie; 12. Hanauer Adolf a Marie; 13. Nodes Karl a Marie; 18. Zirnsack Adolf a Theresie; 19. Pangerl Richard a Marie; 20. Jungbauer Johann a Karoline; 21. Hanauer Wenzl a Eleonora; 22. Schaffer Franz a Theresia; 23. Wick Winzenz a Aloisia.

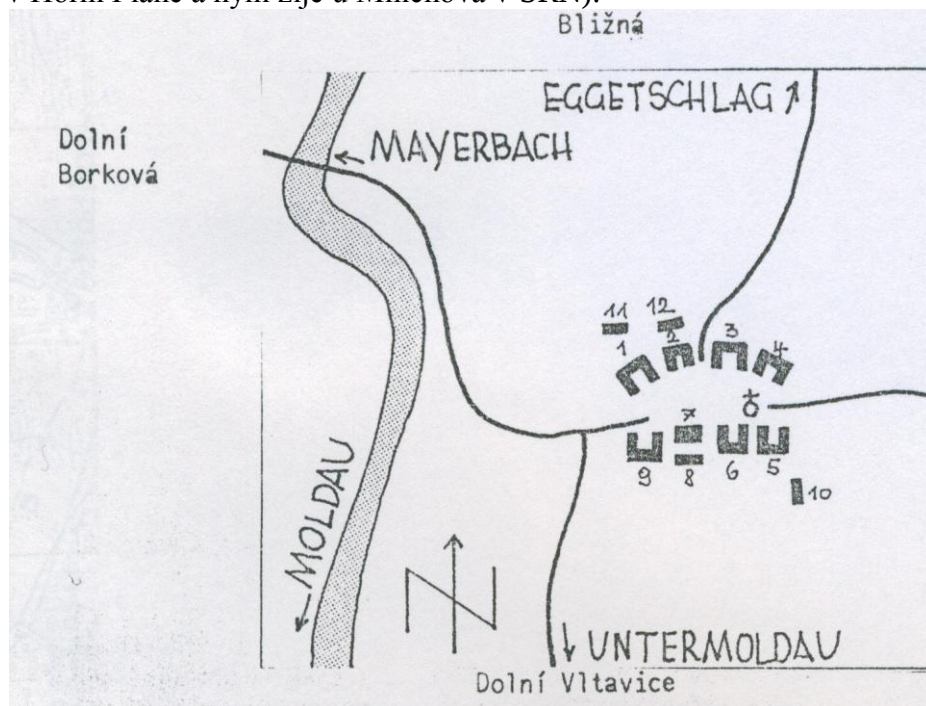
Radslav:

1. Köchl Franz a Josefa (Urber); 2. Brunner Josef (Maxl); 3. Studener Franz a Maria (Hüterhäusl); 4. Bodisch Wenzl a Anna (Galli); 5. Zierlinger Franz a Anna (Boir); 6. Kapellner Josef a Maria (Schuster); 7. Winkler Johann a Maria (Schneider); 8. Mayer Adolf a Josefa (Hirter); 9. Spitzl Franz a Rosa (Waldherr); 10. Watzl Aloisia (Philipp); 11. Wenzl Johann a Aloisia (Peterandre); 12. Spitzl Adolf a Maria (Liasn); 13. Hopfinger Wilhelm a Anna.

Jestřábí: / domy patřící podle čísel k Bližné /

14. Feirer Franz a Maria; 15. Nodes Karl a Maria; 16. Wohl Alois a Maria; 17. Watzl Franz a Maria.

Seznam obyvatel a plánec Radslavi byl převzat z knihy Ruperta Essla: „Der Kreis Krumau an der Moldau“ vydané v roce 1983 v NSR. (Pan Essl je rodák z Pihlova a bydlel dlouhá léta v Horní Plané a nyní žije u Mnichova v SRN).

Situační plánec obce Radslav.

Výřez z katastrální mapy.

K O N E C